

MITURI ȘI FANTEZII CHINEZEȘTI

repovestite de **CYRIL BIRCH**

ilustrate de **JOAN KIDDELL-MONROE**

traduse de **VERONICA FOCȘENEANU** și
CRISTINA DAIA

CHINESE MYTHS AND FANTASIES

Retold by Cyril Birch

Copyright © Oxford University Press – 1963

This translation of Chinese Myths and Fantasies, originally published in English in 1963, is published by arrangement with Oxford University Press. Traducerea *Miturilor și fanteziilor chinezești*, apărute în limba engleză în 1963, este publicată cu permisiunea editurii Oxford University Press.

MITURI ȘI FANTEZII CHINEZEȘTI

Copyright © 1999, 2001 Editura ALLFA

Toate drepturile sunt rezervate Editurii ALLFA.

Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii ALLFA.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

Copyright © 1999, 2001 by ALLFA

All rights reserved.

The distribution of this book outside Romania is prohibited without the written permission of ALLFA.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

BIRCH, CYRIL

Mituri și fantezii chinezești – Cyril Birch – Ed. a 2-a. –
București: Editura ALLFA, 2001

200 pag.: il.; 21 cm - (Mituri și legende ale lumii)

ISBN 973-9477-72-0

821.581-91-34(0.046.6)=135.1

398.2(510)

Editura ALLFA

București

Bd. Timișoara, nr.58, sector 6, cod 76548

Tel.: 402 26 64, 402 26 63

Fax: 402 26 10

Departament difuzare:

Tel.: 402 26 20

Fax: 402 26 30

Comenzi la: comenzi@all.ro

URL: <http://www.all.ro>

Redactor: **Simona Rosetti**

Diracție artistică și imagine: **Mircia Dumitrescu**

Pentru
David și Cathy

Cuprins

CUCERITORII HAOSULUI

<i>Cer, Pământ și Om</i>	<i>11</i>
<i>Marele Arcaș</i>	<i>17</i>
<i>Cei care au potolit Potopul</i>	<i>27</i>

ZÂNE, DUHURI ȘI ALTELE

<i>Cina care s-a pregătit singură</i>	<i>43</i>
<i>Cum se fac căsătoriile</i>	<i>49</i>
<i>Cele trei pachete prețioase</i>	<i>54</i>
<i>Omul care fu cât pe ce să devină pastă de pește</i>	<i>61</i>
<i>Fâlfâit de Duhuri</i>	<i>67</i>
<i>Vracii Căii Tao</i>	<i>84</i>
<i>Hanul catârilor</i>	<i>92</i>
<i>Pavilionul primejdios</i>	<i>98</i>
<i>Făcătorii de ploaie</i>	<i>103</i>

REVOLTA DEMONILOR

<i>Mătușa Smerenie</i>	<i>115</i>
<i>Cel-născut-din-ou</i>	<i>125</i>
<i>Cronica</i>	<i>140</i>
<i>Cea-veșnică</i>	<i>153</i>
<i>Recruții</i>	<i>166</i>
<i>Răscoala</i>	<i>176</i>

CUCERITORII HAOSULUI

Cer, Pământ și Om

Pământul cu munții, râurile și mările, Cerul cu soarele, luna și stelele: la începuturi acestea erau un tot, iar totul era Haos. Nimic nu luase formă, totul era un vârtej întunecat, deasupra și dedesubt, de jur împrejur. Secole de-a rândul acesta a fost universul, neformat și neluminat, până când din miezul haosului apăru Phancu. Încet, încet, deveni ființă hrănindu-se din cele mai mici fărâme, cu ochii închiși, dormind un somn de optsprezece mii de ani. În cele din urmă veni momentul când se trezi din somn. Își deschise ochii: nu vedea nimic, nimic, doar întuneric, doar haos. În furia lui ridică mâna uriașă și lovi orbește întunericul, și cu o lovitură puternică împrăstie elementele haosului.

Învolburarea se potoli, iar locul ei fu luat de un nou fel de mișcare. Eliberate, toate lucrurile ușoare și pure se ridicară; toate lucrurile grele și grosolane se cufundară. Cu o singură lovitură puternică Phangu despărțise cerul de pământ.

Acum Phancu stătea cu picioarele pe pământ și cu cerul rezemat pe cap. Atâta vreme cât stătea între cele două, ele nu se mai puteau apropia. Iar pe când stătea, înălțarea și cufundarea continuau. Cu fiecare zi pământul devenea mai gros cu trei metri iar cerul se înălța cu peste trei metri, împins mereu mai departe de pământ de trupul lui Phancu care zilnic se înălța tot cu trei metri. Timp de încă optsprezece mii de ani Phancu a continuat să crească până când însuși trupul său a devenit gigantic, și până când pământul era de-o grosime considerabilă, iar cerul se ridicase mult deasupra. Înalt de mii de kilometri stătea ca un stâlp măreț separând cerul de pământ astfel încât cele două nicidecum să nu se mai apropie și să se dizolve iarăși într-un haos unic. Stătu așa secole de-a rândul, până la vremea când putea fi sigur că cerul și pământul erau fixate și neclintite în locurile lor.

Când veni vremea, Phancu, îndeplinindu-și menirea, se întinse pe pământ să se odihnească, și odihnindu-se, muri. Iar acum el, care în viață dăduse forma universului, prin moartea sa își dăruie trupul pentru a-l îmbogăți și înfrumuseța. Își dădu suflarea pentru a forma vânturile și norii, vocea pentru a fi tunetul bubuitoare, ochii - soarele și luna, părul și barba - stelele, sudoarea frunții - ploaia și roua. Pământului i-a dăruit trupul pentru munți, iar mâinile și picioarele pentru cei doi poli și îndepărtatul răsărit și apus. Sângele lui curse ca și râurile pământului, iar venele sale se întinseră ca drumurile care străbat pământul. Carnea sa deveni îngrășământul câmpurilor iar părul corpului său crescă precum florile și copacii. Cât despre oaze și dinți, acestea au pătruns adânc sub pământ pentru a-l îmbogăți ca metale prețioase.

Și astfel Phancu scoase din haos cerurile în toată măreția lor și pământul cu toate minunățiile sale.

Dar deși pământul putea să-și arate minunatele priveliști, deși fiarele alergau prin păduri și peștii înotau în râuri, totuși părea că ceva lipsea, ceva ce l-ar face mai puțin gol și plicticos pentru zeii veniți din înalturi pentru a cutreiera pe suprafața lui. Într-o zi zeița Nuwa, cu trup de dragon și chip de om, își dădu seama de singurătatea de pe pământ. Gândindu-se îndelung se aplecă și luă de pe pământ o mână de lut, din care modelă cu ghearele ei de dragon o ființă minusculă. Capului îi dădu forma capului ei, dar corpului îi dădu două brațe și două picioare. Așază micuțul înapoi pe pământ: și prima ființă umană prinse viață și dansă și scoase sunete de bucurie pentru încântarea ochilor și urechilor zeiței. Făcu repede mai multe astfel de ființe încântătoare, și nu se mai simți singură în vreme ce ei dansau în juru-i.

Apoi, când se odihni puțin și privi cum fiii și fiicele propriei sale creații se împrăștiau pe întinderea pământului, îi veni un alt gând. Ce se va întâmpla cu lumea când toate aceste ființe pe care le făcuse vor fi îmbătrânit și vor fi murit? Erau ființe minunate, potrivite să domnească peste fiarele pământului; dar n-aveau să traiască veșnic. Să umple pământul cu oameni, apoi când aceștia aveau să dispară să mai facă alții să le ia locul, aceasta ar fi însemnat o îndatorire fără sfârșit pentru zeiță. Și astfel, pentru a rezolva această problemă, Nuwa a unit bărbatul cu femeia și i-a învățat tainele căsătoriei. Acum puteau crea ei înșiși propriii lor fii și fiice, iar aceștia la rândul lor puteau continua să populeze pământul de-a lungul timpului.

După acest dar al căsătoriei din partea lui Nuwa, alte binefaceri au venit asupra omului din partea bărbatului ei, marele zeu Fusi. Și el avea cap de om și trup de dragon. I-a învățat pe oameni cum să împletească frânghii pentru plase de pescuit, și făcu lăuta din care omul izводи muzica. Al lui a fost și neprețuitul dar al focului. Oamenii văzuseră și se

temeau de focul care era izbit de copacii pădurii la trecerea Zeului Furtunii. Dar Fusi, care era chiar fiul acestui zeu, i-a învățat pe oameni să cioplească lemn pe lemn și să facă foc în folosul lor, pentru încălzit și pentru gătit.

Ființele create de Nuwa puteau deja să-și împărtășească gândurile, dar Fusi le desenă acum cele opt simboluri absolute cu care puteau începe să aștearnă în scris pentru cei ce aveau să vină după ei. Desenă trei linii — — — pentru a reprezenta Cerul; trei linii întrerupte --- --- --- reprezentând pământul. Simbolul a cărui trăsătură de mijloc era continuă — reprezenta apa, cel a cărui trăsătură de mijloc era întreruptă --- reprezenta focul. O trăsătură continuă deasupra — era semnul munților, una continuă dedesubt — era semnul furtunii; o linie întreruptă jos --- arăta vântul, o linie întreruptă deasupra --- arăta ținutul mlăștinos. Cu toate aceste simboluri puternice omul putea începe să descrie tot ceea ce observa în lumea dimprejur.

Ani de-a rândul oamenii au trăit în pace. Apoi, deodată, de la ceruri la pământ se răspândi o vrajbă care amenința să pună capăt creației. Aceasta a fost lupta dintre spiritul apei, Cungcung, și spiritul focului, Țiujung. Spre pământ veni involburatul, îndărătnicul Cungcung, pentru a înălța valuri uriașe pe râuri și lacuri și a conduce hoardele murdare împotriva dușmanului său inversunat, Focul. Țiujung ripostă cu limbi de foc și suflări pârjolitoare și opri apa răzvrătită din drumul său. Armatele lui Cungcung se împrăștiară și, el, conducătorul lor, se întoarse și o luă la sănătoasa. Dar fuga lui aduse cu ea o mai mare primejdie. Căci în graba sa oarbă spre apus, Cungcung își lovi capul de muntele Phuțiou care nu era altul decât stâlpul care în colțul de la apus susținea cerul.

Cungcung reuși să scape, dar lăsă lumea într-o stare dezastruoasă. Găuri mari apărură în cer, în vreme ce pământul se înclină la apus. În această parte au apărut

crăpături adânci și fisuri care se mai văd și astăzi. Toate râurile și lacurile își varsă apele, care s-au scurs și încă mai curg spre răsărit; către sud-est, unde pământul alunecase în jos, curg apele pentru a forma acolo un ocean întins. Între timp, din munții zguduiți focurile din păduri încă se mai dezlănțuiau, iar fiarele sălbatice de toate felurile își părăsiseră bârlogurile pentru a prăda lumea oamenilor neajutorați și înspăimântați.

Zeitei Nuwa îi era dat să readucă ordinea în lume, să domolească focul și potopul și să îmblânzească fiarele rătăcitoare. Tot ea a fost cea care a ales din albiile râurilor pietre minunate colorate. Le-a încălzit până când au putut fi modelate, apoi cu aceste pietre, bucată cu bucată, a peticit găurile din cer. În cele din urmă, a omorât o broască țestoasă uriașă, și i-a tăiat picioarele puternice pentru a face stâlpi

între care cerul este susținut cu putere deasupra pământului, ca niciodată să nu mai cadă.

Și astfel pacea lumii a fost restabilită. Dar munții încă se mai ridică la apus, și tot într-acolo soarele, luna și stelele coboară pe cerul înclinat; în vreme ce spre răsărit, încă se mai adună apele pământului în oceanul frământat.

Marele Arcaș

Cel mai mare arcaș a fost I, fiindcă țintele săgeților sale mortale nu erau din paie și nici ființe în carne și oase. Dușmanii cu care I a luptat și pe care i-a învins erau spirite puternice răzvrătite împotriva ordinii naturii, în timpul cucernicului împărat Iau. Sub domnia sa oamenii trăiau în pace, dar aceste spirite malefice luaseră asupra lor puterea elementelor și amenințau cu distrugerea a tot ce era ființă.

Totul a început destul de nevinovat, când zece copii, plictisiți să se joace de unii singuri, au decis să iasă cu toții la joacă. Iar acești copii erau fiii Conducătorului Suprem, născuți de soția sa Siho. Fiecare dintre acești băieți era o stea puternică, un soare, și trăiau cu toții deasupra oceanului de răsărit. Acolo, un copac uriaș, Fusang, se înălța mii de metri deasupra apei. O mie de bărbați cu brațele întinse nu-i puteau cuprinde trunchiul. În ramurile acestui copac se odihneau cei zece sori. De acolo pornea la fiecare răsărit de zi câte unul dintre ei, pe măsură ce îi venea rândul

într-o ordine stabilită, în drumul său ce traversa bolta aducând lumina și căldura pe pământ. Fiindcă își respectau supuși rândul, oamenii nu văzuseră niciodată mai mulți sori în același timp, și într-adevăr nu știau să existe mai mulți sori, fiindcă toți cei zece arătau la fel.

Nimeni nu știe exact motivul pentru care acești zece sori-copii s-au hotărât să se înalțe într-o dimineată cu toții. Însă Conducătorul Suprem a aflat de această idee cu neliniște. Știa că fiii lui au adus lucruri bune pe pământ – fiecare pe rând, dar toți zece laolaltă pe cer, aveau să aducă cu siguranță o catastrofă. Temerile sale s-au adeverit când împăratul Iau, în locul obișnuitelor rugăciuni de mulțumire, a început să vorbească despre o lumină orbitoare, căldură insuportabilă, de turme însetoșate și recolte pârjolite. Deși atotputernic pe pământ, însuși împăratul Iau era neajutorat în fața acestei noi primejdii din ceruri. Trebuia să i se trimită ajutor, trebuia să coboare un erou care să salveze lumea de soarta amenințătoare. Pe dată Conducătorul Suprem s-a gândit la mărețul său luptător. I, arcașul ceresc, avea măiestria, curajul și bunătatea de care lumea avea nevoie. Asadar, I a fost acela care într-o noapte cu lună plină a coborât pe pământ și s-a înfățișat la poarta modestei locuințe de unde Iau își cârmuia poporul.

Iau se ridică să-și întâmpine musafirul, și aduse laude arcului mare și roșu pe care îl ducea în mână. Îl duse afară în stradă unde îl îndreptă spre piscul muntelui ce se înălța în depărtare deasupra acoperișurilor capitalei. Pe culmea lui crescuse un pin singuratic.

– Hai să vedem ce poți face cu acest arc pe care-l duci, porunci împăratul.

Încet, cu grijă, marele arcaș își alege din tolă o săgeată, lungă și dreaptă, cu vârful din cel mai dur și pur bronz. O fixă în arc, pe care îl trase înapoi cu o lunecare ușoară a mâinii drepte. Cu picioarele depărtate și corpul drept, privi

vârful îndepărtat. Pinul strălucea în lumina lunii – un firicel argintiu. I ținti. Se auzi un sunet ca de țiteră uriașă ciupită în timp ce eliberă coarda arcului său – iar pinul din vârful muntelui se despică în două înaintea atingerii săgeții în viteză.

Împăratul zâmbi:

– Acum odihnește-te, îi ordonă, mâine vei avea multe de făcut.

I își petrecu noaptea într-un pat cu ierburi înmiresmate. Când împăratul însuși veni să-l trezească, încă nu se luminase. I știu că Iau nu dormise: trebuie că-și petrecuse noaptea în rugăciuni pentru salvarea poporului său.

– Haide, zise împăratul calm. Vreau să fii martor la ivirea zorilor.

Neînsoțiți de nici o suită, cei doi străbătură străzile capitalei adormite. Paznicul de la poartă, atent la străinii care soseau la o asemenea oră, se aruncă la pământ când își recunosc împăratul. Iau l-a ridicat în picioare și l-a poftit să le lumineze drumul cu torța sa spre vârful turnului porții. De-abia au ajuns la acest punct de observație, că primele valuri argintii dinspre răsărit începeau să se întrepătrundă cu albastrul cerului de noapte. Se lumina de ziuă. Curând deveni vizibil că o lumină mult mai puternică decât cea a dimineții aștepta la orizont. Valurile argintii erau acum o mare, și argintul însuși avea o strălucire crescută. Părea că într-o secundă cerul va străluci auriu la răsărit. În mijlocul auriului, discul soarelui se ridică limpede deasupra marginii pământului. Apoi, exact în clipa când soarele răsări limpede pe cer, peste orizont străluciră cercurile a doi sori, fiecare la fel de strălucitor ca și primul. Acum, cu acest grup de sori, cerul se înflăcăra o vreme, până când alți sori se iviră, mai mulți decât privitorii putură să distingă în lumina orbitoare, lichidă și clocotitoare, care umplu bolta.

Și era arșiță. I fu înmărmurit când puse mâna pe parapetul de piatră și văzu că ardea și ustura, deja de dis-de-dimineată. Deschise gura să vorbească, însă aerul pârjolitor îi uscă gura pe dată, astfel încât se auzi doar un sunet găjăit. Împăratul lau înțelese, și dădu din cap făcând semne că aveau să coboare. Dar înainte de a părăsi acoperișul turnului, arătă spre un câmp de mei, în apropierea zidului orașului.

Boabele încă nu se formaseră pe tulpini, iar tulpinile ar fi trebuit să fie verzi. Dar erau maronii și veștejite. Cum priveau, dintr-o parte a câmpului veneau pale de fum, și în câteva clipe câmpul fu cuprins de flăcări. Flăcările durau doar un minut. Apoi tot ce rămânea era un strat de cenușă albă, sub care pământul începea deja să crape.

Cei doi coborâră repede de pe acoperiș. Pe când părăseau turnul își simțeau tălpile picioarelor arzând la atingerea pământului. I se întoarse către turn, unde la umbră găsi un ciubăr care încă mai avea apă. Își înmuiară sandalele în el, și astfel pregătiți reușiră să-și croiască drum, nu fără durere, către reședința împăratului. Lau îi spuse musafirului de mesagerii care veniseră de la zeci și sute de kilometri din toate colțurile imperiului. Aduseseră povești despre sate întregi care muriseră de sete când puțurile secaseră; despre oameni care pieriseră pe câmpuri istoviți de arșiță; despre păduri în flăcări, nori groși de aburi peste lacuri în clocot, și chiar, dinspre miazăzi, despre văi nimicite de lava munților care se topeau.

Asemenea vești erau îngrozitor de auzit: dar ce era mai rău abia avea să vină. În timp ce împăratul mai vorbea încă, afară se auzi un freamăt și un bărbat dădu buzna. Alt sol – ca și ceilalți, palid de frică. Povestea lui era cea mai înfricoșătoare de până acum. Întâmplările nefirești dăduseră la iveală o ființă neobișnuită, un monstru cu trupul uriaș de om și capul unui animal. Avea o armă răufăcătoare căreia

nimeni nu-i putea rezista: un dinte mare, de aproape doi metri lungime, la fel de ascuțit ca și muchia unei dălți. Acest monstru făcea ravagii în sud, smulgându-le colibele fragile înaintea de a le sfărteca trupurile.

De-abia terminase povestirea când un altul intră:

– Măria ta, dați ascultare suferințelor poporului, strigă. La răsărit zboară o pasăre mare, un păun cu aripi uriașe ale căror bătați stărnesc vânturi ce vuiesc îngrozitor, copacii sunt smulși din rădăcini, iar oamenii se înconvoaie obidiți și înspăimântați, prin peșteri și gropi în pământ.

Și încă un al treilea, și el epuizat de drumul prin arșița insuportabilă a celor zece sori:

– Marele lac Tungthing, arată acesta, este terorizat de un monstru, un șarpe de mare a cărui trecere prin apă aduce furtună și potop. Nimeni nu știe câți pescari ai lacului au dispărut în gâtul lui ca un hău și nici câte sate întregi au fost înghițite când stătea la pândă.

I privi expresia de pe chipul împăratului și își dădu seama că suferă nu numai pentru el ci și pentru toți supușii săi.

– Nu există decât o singură cale, zise marele arcaș. În primul rând, sorii falși trebuie să piară, altfel nu va mai exista viață.

Apoi I se puse pe treabă. Își alese cu grijă zece săgeți, pe care și le puse în tolbă. Își luă arcul și îl încercă, apoi merse cu pași mari înspre lumina orbitoare, în arșița înăbușitoare. Împăratul îl urmă, iar când ajunseră în piață găsiră populația capitalei deja adunată, așteptându-l răbdători pe salvatorul de care le vorbise paznicul de la poarta orașului.

I închise ochii câteva secunde din cauza luminii pârjolitoare a soarelui. Apoi puse o săgeată în arc și trase din plin cu umerii săi puternici aduși înapoi și mușchii încordându-se pe brațe. Privind în sus, mijindu-și ochii, slobozi săgeata. Toată lumea își ținu răsuflarea: apoi de-a curmezișul lacului alburii de lumină al cerului săriră limbi

de foc. Acum peste capetele privitorilor pluteau părțicele mici – aripile unei păsări; în clipa următoare ceva mare și negru își scutură penele pe pământul de la picioarele marelui arcaș. Era o cioară monstruoasă, străpunsă de o săgeată. Prin urmare acesta era spiritul soarelui, o cioară enormă, așa cum preziseseră mereu bătrânii vrăjitori. „Cioara Aurie“, astfel i-au spus soarelui: dar acum cioara era moartă și neagră, străpunsă de săgeata lui I.

Și totuși soarele strălucea în continuare iar pământul ardea. Rămăseseră nouă sori care în orice clipă se puteau transforma în ciori uriașe să ia în stăpânire orizontul cu aripile lor, departe de cea mai iute săgeată. Cu mișcări lente, dar fără să piardă o secundă, puse o altă săgeată și ținti din nou și din nou, și din nou. Încă două bufnituri neauzite la acea distanță mare; alte două zburătăciri de aripi, alte două corpuri negre zdrobindu-se de pământ. Iar și iar trudi I, cu mușchii încordați, cu umerii icnind la fiecare încovoiere uimitoare a arcului său. Acum rămăseseră patru sori, și puteau fi numărați ușor pe cerul mai puțin incandescent. Arșița aproape încetase. Chipurile privitorilor nu mai erau pârlolite de durere, ci erau iluminate de o speranță pe jumătate de necrezut.

Privirea împăratului Iau căzu pe tolba lui I. Mai rămăseseră patru săgeți – iar I era conștient doar de dorința de a străpunge sorii de pe cer. Un singur soare trebuia însă cruțat, gândi Iau, dacă nu, lumea urma să intre într-o noapte și iarnă eternă. Încet trase o săgeată din tolba arcașului, și o puse în mână. Cel de-al șaptelea soare căzu de pe cer, cel de-al optulea, al nouălea – și mâna lui I se întinse la tolba și o găsi goală. Transpirat și istovit privi la împăratul Iau, apoi la cerul senin și albastru, către acel soare binevenit care-și dăduse binecuvântarea asupra lumii timp de secole până în acea clipă. I se uita la soare; și apoi urechile i-au fost asurzite de strigătele mulțimii de privitori, iar el zâmbi

și își lăsă arcul jos.

Deja, la hotarul cerului, se formau nori albi mari, prevestitori de fericire care curând aveau să aducă ploaia pe pământul pârjolit. I, după truda sa eroică, tare ar fi vrut să se odihnească. Era plăcut aici, ispititor, acum sub cerul blând. Toată lumea îi era prietenă, pentru că salvase întreaga lume de la pieire; și slăvitul împărat lau dădea chiar acum poruncă să pregătească un ospăț în cinstea eroului. Dar I știa prea bine că muncile sale încă nu se sfârșiseră. La miazăzi și răsărit rămăseseră monștrii, Dinte-ca-Dalta, Pasărea-Vânt, Șarpele din lacul Tungthing. Oprindu-se doar să-și umple tolba și să-și încingă sabia, I îl chemă pe mesagerul de la miazăzi și porni în urmărirea Dintelui-ca-Dalta.

A fost un drum lung și greu. Peste câmpuri mergeau cu pași mari marele arcaș și însoțitorul său, peste trecători, prin mlaștini și păduri. Barcagii îi traversau râurile late, călăuze îi conduceau prin vaduri a sute de râuri, până când în cele din urmă au ajuns la munții de miazăzi unde Dinte-ca-Dalta își avea adăpostul. Aici au început să găsească

semne ale prezenței monstrului. Pe pământ zăceau trupuri ale căror capete fuseseră tăiate de acel colț ascuțit ca de topor; colibe în apropiere fuseseră smulse din temelii. Chiar pe când se uita, I auzi în spatele său un urlet furios. Se întoarse – și acolo se afla prada, dintele imens strălucind galben pe piept.

Într-o clipită I își ridicase arcul, cu săgeata potrivită în coardă. Dar înainte să poată trage coarda, Dinte-ca-Dalta dispăruse într-o peșteră din spatele său. Precut, I se apropie de peșteră. Monstrul reapăru la intrare, dar de data aceasta puțin din el putu să fie văzut în spatele unui scut masiv. I rămase neclintit și aștepta, cu arcul încă ridicat și săgeata ținută în echilibru. Dinte-ca-Dalta înaintă greoi, încet, până când păru că cei doi se vor ciocni. Apoi, cu o mișcare rapidă, își coborî scutul și marele colț se ridică pentru a lovi. În acea clipă I slobozi săgeata pe care o ținuse îndelung potrivită. Zbură direct la țintă la rădăcina dintelui monstrului. Fiind atât de aproape, izbitura a fost asemănătoare unui tunet. Dintele plesni, iar monstrul, fără să mai scoată vreun sunet, se prăbuși mort la pământ.

Soarele apunea, dar I încă nu era gata de odihnă. În răcoarea serii își întoarse spatele către apus și porni în căutarea Păsării-Vânt. După mult umblet ajunse la un râu lat, pluti în josul lui, tot către răsărit. În cele din urmă dădu peste semnele pe care le căutase, semne ale distrugerii vânturilor dezlănțuite, recolte trântite la pământ, copaci, colibe și bărci, toate fărâmate ca paiele. Apoi auzi un freamăt îndepărtat și, privind în depărtare pe cer, observă o pată neagră – Pasărea-Vânt sosea. Vâsli spre mal, sări pe țărm și se ascunse într-un tufiș care stătea nemișcat și avea să fie în calea păsării ce se apropia. În vreme ce aștepta reflectă în sinea lui: „O singură săgeată s-ar putea să nu omoare o pasăre de asemenea mărime. Și dacă este doar rănită, și zboară la cuibul ei pentru a aștepta vindecarea rănii – după

aceea ar putea face mare rău până o voi găsi din nou. Soluția ar fi s-o prind și să-i vin de hac pe dată.”

Pentru aceasta găsi o metodă pe care vânătorii de păsări au folosit-o de atunci mereu. La cea mai dreaptă săgeată a atașat o frânghie lungă și rezistentă, iar capătul celălalt l-a legat de arc. Apoi a potrivit săgeata în arc și așteptă în adăpostul tufișului. Foarte curând freamătul pe care îl auzise se transformă într-un urlet, iar urletul într-un tunet asurzitor, iar acum cerul se întunecă, iar păunul uriaș se ridică deasupra capului. Marele arcaș trase, săgeata izbi direct, iar pasărea săltă în zborul ei. Cu toate acestea continuă să zboare, iar I se propti bine în pământ pentru a rezista furtunii aripilor care se zbăteau, în vreme ce totul în jurul lui, copaci înalți se scuturau și se rostogoleau în calea vântului care urla. Smucitura dată de încordarea arcului îi dădu o durere sfredelitoare în umeri, cu toate acestea rezistă; până când în cele din urmă zbaterea Păsării-Vânt încetă și căzu la pământ, prizonieră în frânghia lui I. I alergă spre ea și cum zăcea cu aripile măturând pământul își scoase sabia și îi tăie capul.

Pasărea-Vânt era moartă, ca și Dinte-ca-Dalta. Însă pe lacul Tungthing șarpele de mare încă domnea împrăștiind teroare. Încă o dată I își apucă arcul și porni pe drumul lui. După multe zile ajunse pe țărmul lacului care e mai degrabă o mare în mijlocul pământului decât lac. Acolo luă o mică barcă de pescar și porni singur pe ape. Navigă în largul lacului, căutând îndelung și anevoie până când văzu pe apa din fața lui spirală după spirală, urme ale monstrului solzos ridicându-se și coborând într-o succesiune înspăimântătoare. Navigă mai aproape, în vreme ce apele lacului deveneau din ce în ce mai învolburate. Ridică arcul roșu. Prima săgeată străpunse gâtul șarpelui, însă singurul efect a fost acela că valurile se ridicară mai mult decât înainte. Trase iarăși și iarăși, până când corpul șarpelui

gemea de săgeți și se zvârcolea în chinuri. Mica ambarcațiune a lui I se răsucea și se scufunda în valurile înalte cât dealurile, iar acum îi era imposibil să mai poată trage. Își scoase spada pe când barca se înălța pe culmea unui val. Apoi, cum tremura pe muchia unui hău verde-marin, sări și se lăsă să alunece pe spatele lat și lucios al șarpelui.

Apoi urmă cea mai disperată înfruntare pe care I o cunoscuse vreodată. În repetate rânduri sabia lui se afundă până la mâner în trupul șarpelui; nu o dată își lovi propriul trup pentru a se feri din calea dinților amenințători care se ridicau deasupra lui. Apa involburată și agitată a lacului nu mai era verde, ci pătată roșu închis de sângele șarpelui. Sfârșitul, în cele din urmă, veni brusc: o ultimă lovitură cu vârful spadei lovi adânc în inima monstrului. Trupul hain și solzos rămase fără vlagă, apoi fremătă, și în cele din urmă se scufundă în valurile de un roșu stacojiu.

Vlăguit, I își putu îngădui să se retragă la malul lacului. Îndatorirea lui fusese dusă la bun sfârșit. Nouă sori falși dispăruseră. Trei monștri cum lumea nu mai văzuse vreodată fuseseră nimiciți. Cucernicul împărat Iau putea domni iarăși în pace peste lume. I, marele arcaș, se putea odihni.

Cei care au potolit Potopul

Ca și ținuturile din Biblie în timpul lui Noe, China, în antichitate, a cunoscut mânia cerului, sub forma unui Potop îngrozitor și distrugător. Multă vreme Împăratul Galben, stăpânul cerului, fusese supărat și nemulțumit de răutățile oamenilor de pe pământ. În cele din urmă ajunsese să creadă că doar cea mai severă pedeapsă ar reuși să-i readucă pe muritori la cele lumești, iar ca instrument de pedeapsă a ales să trimită ploi torențiale și fără de sfârșit. Spiritul apei, Cungcung cel crud și răzbunător, a primit această îndatorire. Cungcung își îndeplinea îndatorirea fără milă.

La început ploaia îi țintui pe oameni în case, nelăsându-i să iasă la câmp. Potecile se transformau în mlaștini, bălți se formau în fiecare groapă. Cât ai clipi din ochi tot ce nu avea acoperiș era îmbibat complet și putrezit: căpițe de nutreț, stive de grâne, toate erau putregai după câteva zile de ploaie. În acoperișurile fragile de paie ale colibelor apărură găuri, iar oamenii tremurau de frig și gemeau de foame.

Apoi, unul după altul, râurile și-au ieșit din albi. Locuitorii de pe câmpuri sau din văi și toți cei care trăiau la malul lacului sau mării văzuseră apele ridicându-se spre ei sau ajungându-le ușor la picioare. Mulți n-au ajuns mai departe de acoperișul colibelor lor înainte ca apele să-i înghită. Ceilalți s-au îndreptat spre dealuri, pentru a-și căuta adăpost în peșteri scoase la iveală din pământul măturat de vânt. Câțiva chiar au imitat păsările și și-au durat cuiburi pe crengile din vârfurile copacilor – orice, oriunde se putea atinge o înălțime, pentru a scăpa din calea apelor involburate și amenințătoare. Șaretele și căruțele nu mai erau de nici un folos. Toată lumea vroia câte o barcă, iar constructorii de bărci lucrau zi și noapte. Fiecare om deveni pescar, pentru că nu mai era chip de obținut carne. Fiecare femeie căuta cât era ziua de lungă copaci cu frunze sau scoarță pentru ca familia să poată mânca. Și tot ce se putea bea, acum că fântânile și izvoarele dispăruseră, era chiar apa sălcie și murdară a potopului.

Într-adevăr îngrozitoare era mânia Împăratului Galben. Dar exista un spirit care privea la lumea oamenilor și a fost înduioșat nespus de starea lor mizeră. Acesta era Cun, nepotul Împăratului Galben, un spirit cunoscut oamenilor sub înfățișarea unui cal alb. Cun nu putea îndura să stea nepăsător deoparte și să vadă atâta suferință. Dar când stăruia la stăpânul cerului, bunicul său, să retragă Potopul mâniei sale, stăruința i-a fost refuzată: paharul nu fusese umplut. Cun plecă de lângă Înălțimea Sa și rămase copleșit de suferință și nedumerire.

Și cum stătea acolo în impas, văzu două ființe ciudate croindu-și drum spre el. Una era o bufniță cu creastă, cealaltă era o broască neagră, și se ajutau una pe cealaltă.

– Care este motivul unei asemenea supărări, mare spirit? întrebă bufnița pe când se apropiau.

– Sunt copleșit de milă pentru oamenii în suferință,

răspunse Cun, și încă nu știu cum ar putea fi salvată lumea lor de marele Potop.

– Simplu, mormăi broasca neagră. Ai nevoie doar de Lutul Fermecat.

– Lutul Fermecat! exclamă Cun, uimit. Ce mai este și asta?

– Este ceea ce am spus, Lutul Fermecat, răspunse broasca.

– Așa este, adăugă bufnița îndatoritoare. Este exact ce a spus. Este lut, înțelegi – pământ, sol; și este fermecat. Asta înseamnă că poate crește, de unul singur, cât vrei de mult. Nu-ți trebuie decât foarte puțin. Doar fă rost de-o mână de lut și ai să te convingi singur.

– Dar de unde să-l iau?

– De la bunicul tău, zise bufnița. El îl ține.

Speranțele lui Cun, care crescuseră atât de mult, se năruiră pe dată.

– Nu m-ar lăsa niciodată să iau, suspină.

– Nimic mai simplu, mormăi iarăși broasca neagră. Fură-l.

Cun tresări speriat, dar bufnița îi făcu semn să nu spună nimic, apoi începu să-i șoptească la ureche. Și broasca mai adăugă câte-un cuvânt când și când, iar Cun începu să dea din cap în semn de aprobare la ceea ce spuneau. Curând, între cei trei se țesu un plan pentru a fura Lutul Fermecat de la Împăratul Galben.

Aici, din păcate, nici una din cărțile vechi nu ne spune care era planul; ne spun doar că planul a reușit și Cun a pus de fapt mâna pe o cantitate bună de pământ prețios. Deși nu putem fi siguri cum a făcut-o, este limpede că un spirit are avantaje nenumărate când se ajunge la spargerea unei case. Oricât de adânc era ascuns Lutul Fermecat în palat, oricât de puternică era închizătoarea, de gros zidul și de temut gardienii de pază, trebuie să ne reamintim – Cun trebuia doar să se transforme într-un nor de fum ca să

treacă de gârzi. După ce va fi trecut de gârzi, avea doar să se transforme într-un viezure și să treacă pe sub zid; și, săpând un tunel, avea doar să se transforme într-o limbă de foc pentru a topi închizătoarea cutiei care conținea comoara pe care o căuta.

De îndată ce Lutul Fermecat s-a aflat în mâinile sale, Cun a sosit pe pământ și a început lupta sa cu Potopul. De pe vârful unui munte privi în jos spre o întindere de apă care ascundea ceea ce cândva fusese o vale întinsă și fertilă. Cun luă o bucătică, nu mai mare decât un bob de mazăre din pământul prețios pe care-l purta, și o aruncă în apă, poruncindu-i să crească până când el avea să-i spună să se oprească.

Fărămitura dispăru sub apă. Cun privi atent. Curând sub apă se formă o umbră; peste încă puțin, deveni vizibil că fundul lacului se ridica. Ceea ce fusese un lac fără fund era acum o întindere superficială de apă. Pas cu pas, pământul răzbătea la suprafață – lacul era o mlaștină, Cun privea acum spre valea care nu era mai mult decât înămolită. Și încă Lutul Fermecat a crescut până când toată apa a fost absorbită; și când în cele din urmă valea a fost umplută cu sol brun, bogat și uscat, Cun i-a ordonat să se oprească. Încântat, își cuprinse cu privirea opera. Apoi, din peșterile de pe versanții muntoși, ieșeau oameni ca vai de ei. Năuciți, nevenindu-le să creadă, priveau în jos către vale. De-abia dacă mai aveau puterea să se bucure, dar unul după altul coborâră muntele poticnindu-se pentru a atinge bunul pământ maroniu dăruit lor atât de magic. Iar unii s-au întors la peșteri pentru a aduce saci de semințe prețioase pe care le păziseră prin toate nenorocirile lor, și pe care acum le putea în sfârșit semăna.

După această primă încercare, Cun călători, neostenit, de-a lungul și de-a latul țării. Umplu văile, ridică câmpiile; oriunde arunca Lutul Fermecat apele Potopului erau

absorbite parcă de un burete uriaș. Peste câmpurile întinse a construit canale de scurgere poruncindu-i Lutului Fermecat să crească în lungime; apoi în spatele canalelor avea să facă noi câmpuri și pășuni ca oamenii să aibă ce munci.

Însă mânia Împăratului Galben n-avea să fie înlăturată atât de ușor. Când i s-a adus la cunoștință că Lutul Fermecat fusese furat, mânia se întezi. Asta era răzvrătire în ceruri, trădare din partea propriului nepot! Pentru asta exista o singură pedeapsă, pedeapsa cu moartea. Împăratul Galben l-a convocat pe spiritul focului, Țiujung și i-a dat o sarcină cumplită. La rândul lui, Țiujung avea să coboare pe pământ, și acolo avea să-l execute pe Cun, nepotul împăratului, și să aducă înapoi țărâna magică pe care acesta o furase.

Războinicul Țiujung nu zăbovi deloc în împlinirea misiunii sale. Cun nu se putea măsura cu el. Îl urmări pe marile întinderi ale pământului, iar în cele din urmă îl încolți pe Muntele Pană, care este aproape de polul nord. Aici totul este înghețat și întunericul domnește, deoarece lumina nu pătrunde niciodată în această pustietate. Întunericul este străpuns doar de licărul slab al unei lumânări, pe care o ține Dragonul Lumânare în gură, stând de pază peste regiunile polare. Nu deparat de Muntele Pană se afla Orașul Tăcerii, locul de odihnă al sufletelor după moarte. Pe acest tărâm de ghețuri și întuneric, Țiujung l-a omorât pe Cun, lăsându-i corpul pe Muntele Pană.

Dar nu este atât de simplu să sfârșești cu un spirit ceresc. Puterea milei lui Cun și puterea ambiției sale fuseseră îndeajuns să-l poarte peste pământ cerând Potopului teren. Deși, fizic, corpul său zăcea acum fără viață pe versantul muntelui, această milă și ambiție continuau să trăiască. Prin puterea lor corpul neînsuflețit era ferit de stricăciune, astfel încât chiar și după trei ani nu era vreo urmă de

schimbare. Și totuși, o schimbare avusese loc: chiar în corpul lui Cun, așa cum zăcea în pustietatea înghețată, marea voință a spiritului ucis modelă o altă ființă – un fiu! Treptat, dedesubt, toată puterea care-i aparținuse lui Cun era îndreptată spre modelarea unei noi ființe. Și totuși ploile Potopului încă mai cădeau. În ciuda tuturor strădaniilor lui Cun, inundațiile încă nu fuseseră învinse. În multe locuri oamenii încă se mai ghemuiau de frig, foamete și mizerie, pe versanții sumbrii. Chiar și unele din pășunile pe care Cun le crease se scufundau încet sub apă.

Munca pe care Cun o începuse trebuia continuată.

De așa ceva trebuie că s-a temut Împăratul Galben. Atunci când i s-a adus la cunoștință că, deși corpul lui Cun zăcuse trei ani pe Muntele Pană, avea totuși înfățișarea unuia încă în viață, Împăratul a știut că asta însemna pericol. Se temea că cel care se răzvrătise împotriva autorității sale, trădătorul din propria-i familie, deși ucis de Țiujung, ar putea să mai uneltească împotriva lui. Așadar, a ordonat ca un al doilea spirit să coboare în regiunea polară pentru a distruge corpul lui Cun. Pentru a duce la îndeplinire această sarcină, Conducătorul Cerului l-a înzestrat pe spirit cu vestita sabie U, căreia nimic nu-i putea rezista.

Și spiritul coborî, cu sabia U strălucind: și astfel ieși la lumina zilei ființa care fusese hrănită în liniște și taină timp de trei ani în leșul lui Cun. Când sabia lovi, tăind corpul lui

Cun, sări afară un dragon cornut, tânăr și puternic, care și-a răsfirat aripile puternice și s-a înălțat spre cerul întunecat. Acesta era fiul care se născuse din voința lui Cun de a salva omenirea de potop. Acesta era Marele Iu, care era destinat ca în cele din urmă să țină apele sub control.

Dragonul zbură direct către împărăția cerurilor până când ajunsese chiar la însuși Împăratul Galben. Acolo, Iu făcu plecăciune și, cu toată umilința, ceru o audiență la preaputernicul străbun. Împăratul Galben acceptă și așteptă în tronul lui ca Iu să înceapă.

– Implor pe Majestatea Voastră să socotească dacă pedeapsa îndurată de muritori n-a fost deajuns? Deja de secole, cei ce n-au pierit au mai supraviețuit înfometăți și săraci. Cu siguranță că răutățile pe care oamenii le făceau au fost alungate din ei! Munca tatălui meu...

– Ai face mai bine să nu-mi vorbești de tatăl tău, izbucni împăratul. A fost un răzvrătit. Propriul meu nepot a furat din Lutul Fermecat și mi-a zădărnicit lucrările.

– A furat Lutul Fermecat și pentru asta a fost vinovat, zise Iu. Dar am venit să te implor să-mi dai mie Lutul Fermecat, cu mâna ta, pentru a pune capăt prăpădului de pe pământ și să salvez lumea pe care strămoșii nostri au creat-o din ruine. În înțelepciunea și mila ta nemărginită, ascultă-mi ruga.

Împăratul Galben reflectă. Chiar se întreba de câțeva vreme dacă Cungcung, spiritul pe care-l numise demult să se ocupe de Potop, nu fusese prea sever în nenorocirile cu care-i lovisе pe oameni. Răzvrătirea lui Cun îl înfuriase; dar acest tânăr i se adresase într-o atitudine cuvenită de supunere. Înclină să accepte cererea. Și într-adevăr, dacă n-ar fi acceptat-o, cine ar fi putut spune ce nouă răzvrătire ar putea să urmeze? Toată puterea înfierbântată a lui Cun trecuse în tânărul Iu în cei trei ani de creație. Pacea familiei

cerești avea să fie pusă în pericol dacă un asemenea spirit s-ar împotrivi conducătorului său.

– Cererea îți este acceptată, declară împăratul. Făcu un semn și o broască țestoasă neagră înaintă încet spre tron – aceeași broască neagră care cu multă vreme înainte îl sfătuisese pe spiritul Kun, și care fusese iertată de atunci.

– Poți avea atâta Lut Fermecat cât poate să încapă pe spatele lat al acestei ființe, și ea ți-o va duce pe pământ. Împăratul făcu semn a doua oară, și un dragon înaripat intră și se plecă în fața lui.

– Acesta este ucigașul răzvrătitului Țiu. Și el te va ajuta în munca ta. În ce-l privește pe tatăl tău, puterea lui a trecut acum în tine, iar tu vei duce la îndeplinire sarcina lui. I s-a dat forma unui dragon galben și urmează să se retragă în Grota Pană, unde își are sălașul. Acum du-te, și nu da greș.

Iu părăsi vesel prezența imperială, luă cât de mult Lut Fermecat putu duce broasca neagră, iar apoi se întoarse cu înfățișare umană la tovarășii săi de pe pământ. Dar la sosirea sa acolo găsi o harababură și un haos cum nu se mai văzuse vreodată. Cungcung, spiritul apelor, era supărat de această nouă amenințare a executării ordinului Împăratului Galben. Și-a arătat furia zbuciumând și tulburând apele care acopereau pământul. Ceea ce fuseseră odată lacuri liniștite și întinse erau acum transformate în mări furioase. Micile bărci în care oamenii încă mai căutau să țină piept Potopului erau copleșite de valurile ce loveau ca niște turnuri. Copaci înalți, în ale căror ramuri oamenii își făcuseră cuiburi asemenea păsărilor erau biciuiți de furia apelor. Apele tumultuoase se ridicau deasupra peșterilor din munți care nu fuseseră atinse până atunci. Aceasta era cea mai grea încercare pe care omenirea avea să o mai înfrunte, iar zgometul îngrozitor plin de jale se putea auzi deasupra furiei furtunii.

Iu văzu că, înainte să pornească la treabă, va trebui să-l înfrângă pe Cungcung. Așa că și-a ocupat locul pe muntele Huiți, iar acolo a chemat toate spiritele să i se înfățișeze. Aerul era plin de zarvă în timp ce spiritele se adunau să asculte porunca lui Iu. Veniră toți cu excepția lui Cungcung și a Paznicului Furtunii. Acesta întârzie și Iu îl bănuie de înșelăciune. Acționează pe dată, deoarece sarcina sa era prea serioasă pentru a-și permite să greșescă. L-a ucis pe Paznicul Furtunii pe muntele Huiți în semn de avertisment înspăimântător pentru ceilalți. L-au îngropat; multe secole mai târziu, un os uriaș a fost dezgropat pe muntele Huiți, iar acesta a fost recunoscut de oamenii acelor vremuri ca fiind un os al Paznicului Furtunii. Osul putea fi ridicat cu mare greutate de câțiva bărbați, iar când a fost mutat, făcea cât o încărcătură grea pentru un car mare.

Iu le ordonă spiritelor adunate să-l atace pe spiritul apelor. Cungcung se înspăimântă cumplit când văzu marea armată apropiindu-se, și o luă la sănătoasa – și nimeni nu i-a aflat vreodată ascunzătoarea. Acum, în sfârșit, Iu cel Mare putea să reînceapă munca pe care tatăl său fusese silit s-o lase neterminată. Urmărit de broasca neagră, purtătoarea Lutului Fermecat, umblă încoace și încolo pe pământ. Ca și tatăl lui înaintea sa, umplu văile, construi canale de scurgere peste câmpuri, și în spatele canalelor creă pământuri noi pentru țărani. Acolo unde apele erau puțin adânci a ridicat munți, care sunt crestele și lanțurile muntoase pe care le știm până-n ziua de azi. Tot timpul Iu îl ducea înaintea lui pe Dragonul Înăripat. Acolo unde coada dragonului atingea pământul, acolo desena linia cursului apei, și astfel Iu a modelat marile râuri să se tragă din apele Potopului de pe câmpuri.

Tim de treizeci de ani fără încetare trudi Iu, dar în cele din urmă începu să reflecteze la propria-i viață, și la nevoia de a o împărți cu o soție.

– Cu siguranță, își zise el, există undeva în lume femeia care îmi este hărăzită ca soție, partenerul meu de viață pe pământ. Dar cum am s-o recunosc? Oare nu există vreun semn care să mă ducă la ea?

În vreme ce aceste gânduri îi treceau prin minte, se apropie de un pâlț de sălcii. Deodată, dintre copaci, o ființă mică fugi spre el. Era o vulpe, o vulpe albă, cu nouă cozi. Când se întoarse și fugi, Iu își aminti un cântec pe care-l cântau oamenii locului. Cuvintele erau ciudate și formau o profeție:

*Tronul împărătesc îi va fi dat celui
Care vede vulpea albă cu nouă cozi.
Un drum ascendent va cunoaște cel
Care cu fata din muntele Thu se va însura.*

Cu siguranță că vulpea albă era semnul. Deși nu înțelegea pe deplin profetia, Iu se îndreptă direct spre muntele Thu, și acolo, într-adevăr, găsi o fecioară, gîngășă și frumoasă, cu privirea înțeleaptă. Această fecioară era Nujiao, iar Iu se căsătorii cu ea pe muntele Huizhi, unde își începu munca. Dar Iu nu era făcut pentru viața liniștită de familie. Se reîntoarce de îndată la sarcina sa, încă neterminată. Nujiao l-a însoțit în călătoriile sale prin lume, și l-a ajutat în munca lui.

Nașterea lui Zhi, fiul lui Iu și al lui Nujiao, a avut loc într-un mod ciudat. Când Iu a ridicat apele de la muntele Huaniuen, a luat hotărârea ca muntele să fie străpuns de un tunel. Era un munte de piatră uriaș și, pentru a putea săpa tunelul, Iu a hotărât să se transforme într-un urs uriaș. Cu ghearele puternice și ascuțite rupea din stîncă și curând fuse atât de absorbit de munca sa încît uită chiar că Nujiao îi promisese că-i aduce de-ale gurii la amiază. Săpă adînc în inima muntelui și vocea lui Nujiao l-a surprins, ca un ecou care pătrundea prin tunel tocmai de unde stătea ea afară, la ieșirea de pe versantul muntelui. Rămase nemișcat cu labelle lui uriașe ridicate și își înălță capul păros să asculte: da, era soția lui. Încântat, alergă țopăind înapoi de-a lungul tunelului pe care-l săpase. Dar în emoția lui nu se gîndi nici o clipă să-și recapete înfățișarea obișnuită. Nujiao, așteptînd la intrare, avu deodată în față nu pe soțul ei, ci un urs enorm și mătăhălos năpustindu-se afară din inima muntelui.

Îngrozită, se întoarce și o luă la fugă. Iu strigă pentru a o liniști – și așa își dădu seama cu groază că acesta era soțul ei. Poate că aceasta era adevărata lui înfățișare, care pînă în acea clipă o ascunsese de ea! În inima ei se amestecau sentimentele de rușine cu teama care o stăpînea. Alerga din ce în ce mai repede, dar mereu labelle greoaie ale ursului loveau pămîntul foarte aproape în urma ei, și se apropiiau

din ce în ce. Astfel, cu Nujiao alergând, Iu cu înfățișarea sa de urs urmărind-o, parcurseră câțiva kilometri. Inima femeii era parcă gata să plesnească, iar puterile începeau să o părăsească. Se împiedică, se ridică și continuă fuga, de multe ori. Iar acum văzu în fața ei înălțându-se o pantă abruptă. Disperată se aruncă la pământ, la poalele Piscului Semeț, și acolo se transformă într-un bolovan, ferit de atacul soțului ei, ursul.

În tot acest timp, Iu fusese îndurerat și nedumerit de fuga soției lui. Acum, ajungând la un pas de bolovan, îi veni un gând. Se ridică pe picioarele dindărăt și zbieră:

– Dă-mi fiul! – cu o voce care cutremură cerul.

Ca răspuns la strigătul lui, bolovanul s-a despicat. Și astfel s-a născut Ci. Ci, fiul lui Iu, născut prin despicarea unui bolovan, era un tânăr chipeș care purta podoabe de jad și călărea doi dragoni. Era iubitor de muzică, și el este cel căruia omenirea îi datorează neasemuite armonii.

Ci călărea adesea dragonii spre împărăția cerurilor. Acolo, la ospete, auzea o asemenea muzică ce nu era cunoscută oamenilor pe pământ. Notă pe hârtie această muzică, și, tăinuind-o asupra sa, o aducea înapoi pentru a o da lumii.

Dar asta a aparținut vremurilor de mai târziu. Iu încă nu-și desăvârșise lucrul. Când ridicase munții, când trasă râurile și îndepărtă potopul de pe câmpurile fertile, încercă să măsoare întinderea pământului. Pentru aceasta împuternici două spirite, unul să măsoare cu pasul pământul de la miază-noapte la miază-zi iar celălalt de la răsărit la apus. Când cele două spirite s-au întors să înștiințeze, s-a aflat că fiecare parcursese două sute treizeci și trei de mii cinci sute de li – trei li fac o milă și șaptezeci și cinci de pași. Pământul, așadar, avea forma unui pătrat perfect. În timpul măsurătorii lor au dat peste multe găuri sfredelite de apele potopului, fisuri și crăpături în care s-au retras în așteptarea unui prilej de a se ridica din nou.

Numărul unor astfel de găuri, mai mari de opt pași diametrul, era de două sute treizeci și trei de mii cinci sute cincizeci și nouă; pe toate acestea Iu le-a astupat, dar cele mai mici erau atât de multe, încât n-a putut să se ocupe de toate. De aceea lumea este încă chinuită de inundații, dar la o scară mult redusă în comparație cu marea catastrofă a vremurilor lui Iu.

Dorind să ofere o reședință pentru zei în vizitele lor pe pământ, Iu a săpat Munții Cunlun din ceruri și i-a transportat pe pământ. I-a așezat la hotarul de apus al Chinei, și acolo au rămas până astăzi. Ei alcătuiesc o scară de pe pământ la ceruri. Căci dintre cele trei piscuri, dacă un om urcă primul vârf, va obține nemurirea. Dacă îl urcă pe al doilea, va căpăta puteri magice și i se vor da în stăpânire vânturile și ploaia. Iar dacă urcă pe al treilea pisc, va ajunge în ceruri și va deveni spirit.

Izbânzile eroice ale Marelui Iu au fost aclamate cu recunoștință de oamenii lumii. Profetia vechiului cântec s-a adevărit. L-au făcut împărat, și dinastia astfel întemeiată, Sia, a domnit nu mai puțin de patru sute treizeci și nouă de ani. Însuși Iu a domnit doar opt dintre aceștia, fiind deja bătrân când s-a urcat pe tron. În cele din urmă muri într-o vizită la muntele Huizhi, unde se căsătorise cu Nujiao. Acolo a și fost îngropat; dar spiritul lui s-a întors la ceruri pentru a trăi veșnic.

Marea peșteră în care Iu a fost înmormântat mai poate fi încă văzută pe muntele Huizhi. Și se mai află chiar și alte urme ale trudei eroice a lui Iu. La hotarul dintre provinciile Șhansi și Șhaansi, stânci ca niște sprâncene stufoase atârnau de-o parte și de alta a râului. Dedesubtul acestor stânci proeminente se află groapa prin care Iu a scurs toată apa de la Potopul din regiune, în acei ani atât de îndepărtați. Locul este cunoscut sub numele de Lung Măn, Poarta Dragonului. Fiindcă în fiecare an, la un anumit moment,

toți peștii râului și mării se adună în acest loc, țin o întrecere, fiecare din ei încercând să sară din luciul apei peste stâncile care atârnă. Acei pești care nu reușesc cad înapoi în râu, unde și rămân. Dar cei care sar peste Poarta Dragonului sunt transformați pe dată în dragoni și își continuă saltul, avântându-se pe bolta albastră a cerului.

ZÂNE, DUHURI ȘI ALTELE

Cina care s-a pregătit singură

Dintre toate căutările pe care un tânăr trebuie să le urmeze, nici una nu este mai dificilă decât căutarea fetei cu care se va căsători, ce-i va fi soție și vor trăi fericiți până la moarte. În China antică, avea de înfruntat o sumedenie de obstacole înainte să ia sfârșit căutarea sa. Astfel s-a întâmplat și cu Sie Tuan, care a tot dat greș căutându-și mireasa.

Tuan era un tânăr de optsprezece ani, chipeș și de nădejde. Era doar un simplu funcționar la judecătorie, dar muncea întotdeauna cu zel, iar cinstea și purtarea sa respectuoasă îi impresionau pe toți cei ce-l cunoșteau. Tatăl și mama lui muriseră amândoi pe când era foarte mic, dar un vecin cumsecade, bătrânul Uang, îl luase la el și se purtase cu el ca și cu proprii lui fii. Acum, că Tuan ajunsese la vârsta înșurătorii, se mută într-o căsuță de unul singur. Nu departe de casă avea o mică fâșie de pământ, unde în fiecare zi, după ce-și termina munca la curte, își îngrijea plantația de orez și fasole.

Bătrânul Uang fusese acela care angajă un pețitor să-i caute nevastă lui Tuan. Pețitorul îi sugeră pe domnișoara Ceăn, o fată drăguță de fermier de la marginea orașului. Dar când fură comparate zilele de naștere, s-a aflat că domnișoara Ceăn se născuse în anul pisicii. Cum Tuan aparținea anului câinelui, cu câinele și pisica sub același acoperiș n-ar fi fost o zi de liniște în casă. Pețitorul caută din nou ceva mai departe. Dar de data aceasta ce nu se potrivea erau semnele cu care fata își scria numele. Acestea conțineau un semn care însemna „lemn“, iar numele lui Duan conținea „pământ“. Cum lemnul învinge pământul așa cum un plug de lemn se întoarce în brazdă, tot așa căsătorit cu această fată Tuan n-ar fi fost niciodată stăpân în propria-i casă.

Una după alta au fost cântărite și respinse partidele. Chiar și atunci când totul se potrivea, oamenii aveau să obiecteze că Tuan era prea sărac pentru a se însura cu fiica lor. Dar nimic din toate acestea nu știrbea munca de zi cu zi a lui Tuan, care începea la cântatul cocoșului când pleca la judecătorie, și se sfârșea la căderea nopții când se întorcea de la munca peticului său de pământ.

Într-o seară Tuan, cu sapa pe umăr, venea încet pe cărarea îngustă care lega câmpul de casă. Muncise chiar mai târziu decât de obicei, și când se întunecă se lăsă pe movila de pământ și așteptă să răsară luna. Era lună plină, și lumina ei cădea ca zăpada pe acoperișul de paie al colibeii sale și strălucea ca și chiciura pe acoperișurile de țiglă ale vecinilor mai înstăriți. Privi în jos la șerpuirea potecii înguste. Lumina lunii luci pe o piatră de la marginea potecii la picioarele lui. Dar piatra nu fusese niciodată acolo. Dar de fapt chiar era o piatră? Era rotunjită și ascuțită la vârf. Se aplecă să privească mai atent. Nu o piatră, ci un melc, un melc uriaș, aproape de mărimea unei găleți mici!

Desigur, era un semn de mare noroc să găsești o asemenea raritate. Încântat, Tuan ridică melcul cu grijă și se grăbi spre casă. În drum adună câteva frunze zemoase pentru a-l hrăni, și le puse împreună cu melcul într-un vas mare și încăpător din ceramică care se afla chiar la intrare. Se duse la culcare cu gândul la norocul lui. Când se trezi dimineața, primul lui gând a fost să se uite în vas, și fuse încântat să vadă că melcul a avut un dejun pe cinste.

Se întâmplă un lucru tare curios. Tuan plecă la judecătorie ca de obicei și se întoarse după-amiază pentru a înghiți câte ceva înainte să iasă la câmp. Dar când intră în căsuța lui, găsi masa așezată cu bolul și bețișoarele. Aburi se ridicau ispititori dintr-un vas cu orez și legume, iar pe podeaua proaspăt măturată se afla vasul mare de spălat, umplut cu apă fiartă numai bună pentru spălat!

– Ce oameni buni sunt, gândi Tuan în timp ce se spăla pe mâini și pe față și se așeză să mănânce. Probabil că doamna Uang s-a furișat pe ascuns să-mi facă o asemenea surpriză plăcută. Ce drăguț din partea ei!

Niciodată în viață nu mai mâncase ceva atât de gustos. Îndată ce se spăla, se grăbi să-i mulțumească doamnei Uang. Dar greșea. Doamna Uang nu se apropiase de casa lui, și nici nu-și putea închipui cine ar putea fi.

Cu toate acestea, când se întoarse a doua zi de la judecătorie, se întâmplă exact același lucru. Tuan fu întâmpinat de cum intră în casă de un miros și mai îmbietor venind de la masă, unde o farfurie cu chifteluțe prăjite din carne de porc stătea alături de orezul aburind. Când apucă înfometat bețișoarele, Tuan încercă cu greu să decidă cine ar putea fi. În cele din urmă îi veni o idee – era drăguța domnișoară Ceăn, care nu-i putea fi soție deoarece era născută într-un an nepotrivit, dar i se făcuse milă de singurătatea lui și se hotărâse să-l ajute până ce avea să aibă o nevastă.

Așa că merse iute la ferma de la marginea orașului pentru a-i mulțumi domnișoarei Ceăn pentru bunătate. Dar domnișoara Ceăn părea că nu știe mai mult decât știuse doamna Uang. Când a implorat-o să-i spună adevărul, începu să-l tachineze:

– Nu cred o iotă din ce spui. Cred că într-adevăr ai deja o nevastă, dar păstrezi taina. Se află tot timpul în casa ta, dar nu lași pe nimeni să o vadă și te prefaci că ar fi altcineva care-ți pregătește masa.

Tuan se întoarse acasă mai nedumerit ca oricând. În drum culese câțiva muguri de bambus pentru a-și hrăni melcul, care încă părea foarte fericit să se preumbe prin vasul enorm de ceramică.

În fiecare zi, timp de o săptămână, continuă să se întâmple același lucru. În fiecare zi Tuan avea să vină acasă să-și găsească camera măturată, apa de spălat fiartă și gata pregătită și cina așteptându-l pe masă. Vestea se răspândi printre toți vecinii, dar nici unul nu se arătă să explice misterul. În cele din urmă Tuan se hotărî să lămurească lucrurile. Plecă de acasă ca de obicei, la întâiul cântat al cocoșului. Dar de îndată ce soarele se înalță se întoarse înapoi în secret, și se ascunse după gard să vadă ce avea să se întâmple în casă.

O vreme totul rămase nemișcat. Apoi, deodată, ceva se mișcă; prin ușă văzu cum o mână apare din vasul uriaș de ceramică. După aceea, o altă mână; și o tânără minunată, îmbrăcată frumos într-o rochie de mătase, ieși din vas și traversă camera către soba din colț.

Tuan ieși repede din ascunzătoare și intră în casă. Prima grijă a fost să se uite în vasul de ceramică – nici un melc nu se afla acolo, ci doar o cochilie goală! În colț, lângă sobă, fata se lipi speriată de perete.

– Cine ești? întrebă Tuan. De unde vii, și de ce te îngrijești de casa mea?

Fata nu răspunse. Privirea ei înspăimântată căuta prin cameră și încercă să fugă spre vasul de ceramică, dar Tuan o împiedică.

În cele din urmă vorbi. Vocea ei era clară și plăcută ca un clinchet de jad.

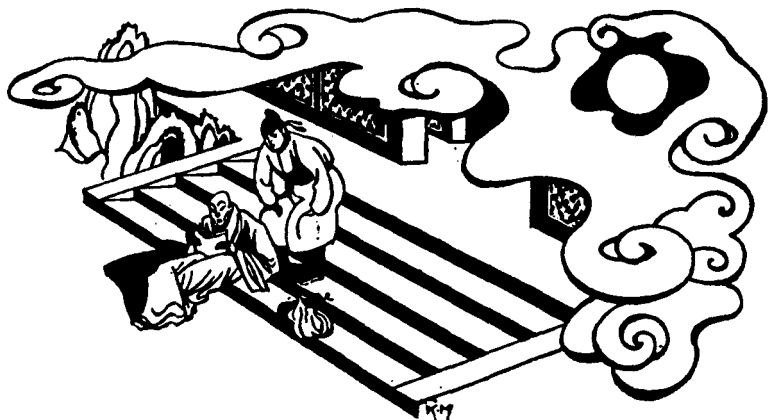
- Sunt zână, spuse, și mă numesc Val Alburui. Stăpânul Cerului s-a milostivit

de tine pentru că ești orfan și trăiești singur. Și pentru că muncești din greu și ești cinstit și cuviincios m-a trimis să am grijă de tine. Urma să stau cu tine zece ani, până când făceai ceva avere și-ți găseai o nevastă. Apoi urma să te părăsesc să mă întorc pe Tărâmul Fermecat. Dar acum m-ai spionat, și mi-ai văzut adevărata înfățișare. Asta nu-i este îngăduit unui muritor. Trebuie să plec de îndată. Va trebui să-ți continui truda la judecătorie și să-ți cultivi pământul cu puterile tale. Dar poți păstra cochilia pe care am lăsat-o în vas. Folosește-o pentru a păstra orezul, și golește-o doar când te amenință foamea. Vei vedea că se va umple pe dată.

În van o imploră Tuan să rămână. Nici o rugămintă nu fu de folos, trebuia să plece. Cerul se întunecă și se porni o furtună, vântul vuia și ploaia biciui acoperișul. Val Alburui străbătu, ușoară ca un fulg, în fugă camera și ieși. Își deschise larg brațele și se ridică în zbor, purtată de vântul care vuia. Furtuna se opri, la fel de brusc cum începuse, iar Tuan rămase în liniștea dimineții, cu ochii în lacrimi.

Sie Tuan construi un mic altar zânei Val Alburiu, și întotdeauna îi aduce sacrificii la zile de sărbătoare. De atunci niciodată n-a mai dus lipsă de mâncare. Și deși niciodată n-a devenit grozav de bogat, cel puțin și-a găsit o soție care l-a făcut fericit. Nici n-a rămas un biet funcționar, ci a sfârșit prin a ajunge magistratul districtului.

Cum se fac căsătoriile

Un alt căutător în ale căsătoriei a fost și Uei Cu. Părinții lui au murit pe când era încă mic. Cum se apropia de maturitate, năzuia să se căsătorească ca să aibă și el o familie adevărată. Căută în lung și-n lat o mireasă, dar nu era o problemă ușoară și ceva părea întotdeauna că dă greș. În cele din urmă un prieten, căruia își vărsase necazurile, i-a promis că va face pe pețitorul și va aranja căsătoria cu fiica unui funcționar de stat nou sosit în județ. Prietenul urma să-l viziteze pe funcționar în acea seară și, pentru a-i auzi expunerea, Uei aranjă să se întâlnească la ieșirea din mănăstirea Lungsing în zorii zilei următoare.

Uei Cu era atât de nerăbdător ca prietenul lui să reușească, încât de-abia dacă închise un ochi în noaptea aceea. Cu mult înainte de ivirea zorilor se sculă și porni spre mănăstire în așteptarea prietenului. Când sosi, luna încă mai strălucea, iar pe treptele mănăstirii stătea un bătrân care citea o carte la lumina ei. Uei Cu privi peste umăr curios să vadă ce citea, dar nu pricepu de fel cele ce văzu.

– Te rog, îmi spui și mie ce citești?, îi spuse bătrânului. N-am mai văzut asemenea scriere până acum. În tinerețe am citit foarte mult, dar nimic chinezesc nu arată așa. Nu e nici măcar scriere indiană. Ce este?

Bătrânul râse:

– Cum te așteptai s-o recunoști? întreba el. Asta nu este o carte din lumea muritorilor – este scriere din lumea de dincolo.

– Dacă-i pe așa, trebuie că și tu aparții acelei lumi, zise Uei Cu. Ce cauți aici?

– Te-aș putea întreba același lucru, zise bătrânul. Noi, cei din cealaltă lume, trebuie să aranjăm treburile muritorilor, și cum am putea face asta fără să vizităm lumea voastră când și când? Avem grijă să venim în momentele în care nu se află nimeni prin preajmă. Ori am stat eu prea mult de data aceasta, ori tu ai venit prea devreme: oricum, ne-am întâlnit, și cu asta s-a terminat.

Se întoarse la cartea lui, dar Uei Cu vru să știe mai mult.

– Vorbești de aranjarea problemelor muritorilor, continuă el. De ce probleme te ocupi în mod special, dacă îmi e îngăduit să întreb?

Cu un oftat, bătrânul puse din nou cartea jos.

– Mă ocup de căsătoriile oamenilor, zise el.

Chipul lui Uei Cu se luminează de bucurie.

– Înseamnă că ești chiar omul – adică spiritul – pe care-l caut. Părinții mei au murit când eram foarte mic și înainte să-mi găsească o nevastă. Caut de ani de zile una, dar în zadar. Acum un prieten de-al meu încearcă să-mi găsească o partidă cu fiica noului magistrat. Voi reuși de data asta?

– Stai să văd, zise bătrânul, și frunzări cartea, până când găsi locul pe care-l dorea. Studie pagina preț de o clipă, apoi dădu din cap.

– Nu, zise el. Viitoarea ta soție are acum trei ani. Te vei căsători cu ea când va avea șaptesprezece ani.

Încă patrusprezece ani de așteptare! Uei Cu era nemângâiat, dar nu se îndoia de adevărul spuselor bătrânului. Se întoarse cu tristețe. În timp ce făcu asta, observă o geantă pe scări alături de bătrân. Era deschisă și părea să conțină o grămadă de mosoare de ață roșie.

– La ce folosești ața asta? întrebă el.

Bătrânul se cufundase din nou în lectură și păru că uitase de existența lui Uei. Își ridică din nou privirea și răspunse, cam nerăbdător:

– Asta este ața cu care leg împreună picioarele celor care sunt sortiți să se căsătorească. O dată ce i-am legat cu ața asta, vor deveni soț și soție. Nu contează dacă se află la sute de kilometri depărtare, dacă unul este bogat iar celălalt sărac, dacă familiile lor se dușmănesc de moarte. La vremea hărăzită, trebuie să se căsătorească.

– Atunci este legată și de picioarele mele o ață? întrebă Uei Cu. Și pot să văd cine este la celălalt capăt?

– Ți-am spus că-i un copil de trei ani, zise bătrânul. Dar nu este departe de aici. Acum au sosit zorile – hai să ți-o arăt, și poate așa vei înceta să mă mai bați la cap. Prietenul lui Uei Cu nu se arătase, și își dădu seama că încercarea dăduse greș. Bătrânul își ridică geanta, și Uei Cu îl urmă până la piață, care începea să se umple de lume. Chiar atunci venea o țărancă, zdrențăroasă, murdară și chioară. Împingea un cărucior plin ochi cu legume pentru vânzare, iar pe spatele ei, înfășurat într-o legătură rufoasă de cărpe, era un copil murdar, de vreo doi sau trei ani.

Bătrânul arată spre copil.

– Acea este mireasa ta, zise el.

Uei Cu fu profund dezgustat.

– Dacă o omor, asta ar pune capăt situației, zise el.

– Fata asta este sortită să se bucure de avere și un rang înalt, spuse bătrânul. Nu poți face nimic. Și cu aceste cuvinte dispăru.

Uei Cu se duse acasă. Mintea îi era tulburată, și era hotărât să scape de această partidă dezonorantă. În cele din urmă luă un cuțit ascuțit și chemă o slugă.

– Măine, îi spuse omului, vei merge cu mine la piață. Acolo îți voi arăta o fetiță. Este un spirit rău. Dacă o omori cu acest cuțit te voi răsplăti cu zece fișicuri de monezi.

Sluga crezu spusele stăpânului, și ziua următoare îl însoți la piață, cu cuțitul ascuns în mânecă. Uei Cu îi arătă fetița, iar apoi se întoarse acasă, nedorind să fie martor la fapta îngrozitoare pe care o poruncise. Sluga se duse la negustoirea cu un ochi, scoase cuțitul și se pregăti să înjunghie copilul în spate. Dar tocmai când era pe punctul de a o face, micuța se răsuci și se uită la el cu ochii larg deschiși. Slugii nu-i venea să creadă că era pur și simplu un copil obișnuit. Cu bună știință ținti să nu o nimerească, și o atinse doar ușor deasupra sprâncenei cu lama cuțitului. Apoi reuși să se facă pierdut în mulțimea de oameni și să fugă. Îi raportă lui Uei Cu că într-adevăr omorâse fata, și își primi răsplata. Uei Cu a fost cuprins de remușcare din cauza crimei sale, dar în cele din urmă reuși să alunge acest lucru din mintea sa.

Făcu multe încercări să găsească o nevastă, dar nici una nu duse nicăieri. În cele din urmă problema a fost hotărâtă pentru el, câțiva ani mai târziu, când Uei Cu funcționa ca ajutor al guvernatorului din Siangtiou. Acesta a fost profund impresionat de munca lui Uei Cu și, aflând că nu are familie, se hotărî să-i dea propria fiică în căsătorie. Uei Cu fuse încântat că după toți acești ani avea să se sfârșească singurătatea lui. Și în plus, fiica guvernatorului era o tânără frumoasă de șaptesprezece ani, și pe cât de frumoasă pe atât de plăcută.

Tânăra mireasă își purta părul în stilul complicat care era atunci la modă, și îl ținea strâns cu ace de păr lucrate cu măiestrie și decorate cu pietre prețioase și pene de

pescăruș. Unul dintre aceste ace era așezat la tâmplă și capătul lui acoperea fruntea chiar deasupra sprâncenei. Această podoabă nu o scotea niciodată, nici măcar când se spăla sau se retrăgea la culcare. După o vreme, asta stârni curiozitatea lui Uei Cu, și se hotărî să întrebe care era motivul.

– Podoaba acoperă o cicatrice urâtă de pe fruntea mea, îi explică frumoasa lui soție. Când eram foarte mică, guvernanta mea m-a dus în piață într-o zi și un nebun a încercat să mă înjunghie.

– Dar... erai în zdrențe exclamă Uei Cu uimit.

Soția lui a fost la fel de surprinsă.

– De unde știi asta? întreba ea.

– Stai, spuse Uei Cu. Întâi spune-mi, tatăl tău era foarte sărac când erai copil?

– Guvernatorul Siangțion nu este tatăl meu adevărat, răspunse soția lui. Părinții mei, ca și ai tăi, au murit când eram foarte mică. A avut grijă de mine bătrâna mea doică până la vârsta de șapte ani, când unchiul meu, actualul guvernator, m-a înfiat.

– Iar doica ta era chioară! zise Uei Cu și îi spuse întreaga poveste a întâlnirii lui cu bătrânul la lumina lunii și încercarea lui de a o uide în piață. Soția lui se minună la auzul poveștii. Îl iertă pentru crima pe care a încercat s-o săvârșească, și pe parcursul îndelungatei și fericitei lor vieți împreună nici unul dintre ei nu mai pomeni de asta vreodată.

Cele trei pachete prețioase

Un student sărac pe nume Niu călătorea odată spre capitală pentru examene și peste noapte rămase la un han de țară. Era în miezul iernii, groaznic de frig. Zăpada cădea fără încetare din cerul plumburiu. Niu se bucură de căldura și confortul din interiorul hanului. Stătea cinstindu-se în fața unei sobe cu mangal și comandă supă caldă și găluște la cină. În timp ce aștepta, se încălzi cu un bol de orez, fierbinte. Curând simți cum o căldură plăcută îi inundă întreg corpul.

Lumina scurtă a zilei de iarnă era aproape stinsă când un bărbat ciocăni la ușă și i s-a dat voie să intre în han împleticindu-se. Hainele lui erau din pânză subțire de bumbac, nici o opreliște la frigul pătrunzător. Avea obraji ciupiți și se mișca țeapăn ca și cum era pe jumătate înghețat. Buzele îi erau prea amorțite pentru a putea vorbi, dar se ghemui în fața lui Niu, evident implorând să îi fie permis să împartă căldura mangelului.

Niu îi făcu repede un loc, și omul își întinse mâinile nerăbdător spre mangelul dogoritor și începu treptat să se dezmoștească.

Stăpânul hanului aduse cina lui Niu, ai cărei aburi gădilau nările cu un miros deosebit de îmbietor. Apoi se întoarse către noul venit zdrențăros și îl întreabă cu ce putea să-l servească.

– Un bol cu ceai și un loc pe podea pentru la noapte, zise omul, iar hangiuul încuviință și plecă să aducă ceaiul.

Niu fu pătruns de milă pentru acest biet străin. Împinse spre el propria-i cină, iar când hangiuul se întoarse, mai comandă una și pentru el. Străinul înfulecă cât ai clipi supa și găluștele, și Niu comandă după asta tăiței.

– N-am bani să plătesc, zise bărbatul; dar Niu insistă să le primească, și nu peste mult timp cinci boluri cu tăiței dispărură tot așa cum dispăruse și supa. Când s-au retras să se odihnească, Niu încercă să renunțe la patul său pentru ca străinul să doarmă în el, dar omul n-a acceptat. Se întinse pe jos la capul patului și adormi imediat. Ca și când ar fi vrut să-și arate mulțumirea față de masa pe care o avusese, sforăi ca un taur toată noaptea.

Pe când se crăpa de ziuă, Niu a fost trezit de cineva care îl bătea ușor pe umăr. Era străinul, care se uita la el cu ochii plini de afecțiune.

– Ieși te rog afară cu mine, zise el, vreau să-ți spun ceva.

Mirându-se, Niu își trase ghetetele și îl urmă pe bărbat afară din han. În lumina rece și cenușie străinul se întoarse spre el și spuse:

– Nu sunt o ființă omenească, ci un sol din lumea de dincolo. Văzând privirea speriată a lui Niu, adăugă grăbit:

– Nu te teme, n-am venit după tine. Dar îți sunt foarte recunoscător pentru bunătatea pe care mi-ai arătat-o aseară. Dacă îmi dai pensulă și cerneală, am să-ți dau și eu ceva în schimb.

Niu aduse aceste lucruri din han, iar străinul îi spuse să se depărteze puțin, în timp ce el se duse să se așeze sub un copac. Acolo scoase din mânecă o cărticică și începu să-i răsfoiască paginile. Se opri și copie câteva cuvinte pe o fâșie de hârtie, pe care apoi a împăturit-o în forma unui pachet. Și asta făcu de trei ori, și numerotă pachetele cu unu, doi și trei. Când termină, îi dădu pachetele lui Niu cu următoarele cuvinte:

– Când vei întâlni problemele obișnuite ale vieții, nu te gândi la aceste pachete. Dar când ai de-a face cu un mare necaz și viitorul pare imposibil, atunci arde tămâie și deschide unul din ele. Să deschizi doar un pachet o dată; și asigură-te că le deschizi în ordinea corectă, unu, doi și trei. Acum, te las. La revedere și îți mulțumesc încă o dată. Merse câțiva pași și apoi dispăru.

Niu puse pachetele de-o parte în geanta cu cărți. De fapt nu puse prea mare preț pe ce spusese ciudatul său prietern, și curând uită incidentul cu totul. Își continuă drumul spre capitală, iar acolo își așteptă examenele. Dar hrana și locuința în capitală erau cu mult mai scumpe decât în hanurile din sate. În scurt timp Niu descoperi că mai avea puțini bani și fu nevoit să-și restrângă mesele până la înfometare aproape. Câștiga puțin lucrând ca scribe, dar asta se interpunea pregătirilor pentru examen, și curând nu mai știu ce să facă.

Chiar atunci își aminti de pachetele pe care le avea în geantă. Cumpără niște tămâie și o arse, apoi scoase pachetul cu numărul unu, așa cum îi fusese indicat, și îl deschise. Înăuntru se afla o bucată de hârtie pe care sta scrisă porunca: „Mergi și stai la poarta Templului Bodhi”.

Templul Bodhi se afla la peste șaisprezece kilometri depărtare. Era o zi mizerabilă, rece și cu lapoviță, iar Niu de-abia dacă avea puterea să-și părăsească locuința sărăcăcioasă. Cu toate acestea își cheltui ultimul bănuț

pentru a închiria un măgar și porni spre templu.

De-abia ce se așează pe pământul înghețat în afara porții că un călugăr și veni la el.

– Ce faci, cum de stai acolo pe-o asemenea vreme? îl certă călugărul. Dacă mai stai mult o să mori înghețat, și atunci o să dăm de necaz.

– Sunt învățacel, zise Niu. Tot ce vreau este să-mi permiteți să petrec noaptea pe scările templului. Voi pleca dimineața.

– Vai, scuzele mele, zise călugărul. Nu mi-am dat seama că sunteți învățacel. Vă putem oferi adăpost de-o noapte aici dacă doriți să intrați.

În incinta mănăstirii călugărul îl întreabă pe Niu cum îl cheamă, apoi îi dădu să mănânce și avură o discuție lungă. În cele din urmă, întreabă:

– Vă înrudiți din întâmplare cu regretatul magistrat Niu din Ținiang?

– Era unchiul meu, răspunse Niu surprins.

Călugărul îl întreabă câte ceva despre numele personal al magistratului și despre afaceri particulare, la care Niu răspunse spre satisfacția sa.

Apoi îi explică:

– Unchiul tău a fost un binefăcător al acestui templu. Dar pe lângă că ne-a dat o mulțime de bani, a lăsat la mine trei mii de fișicuri de monede spre bună păstrare în timpul tulburărilor recente. Când a murit n-am știut ce-o să se facă cu banii, dar acum, că ești aici, ai putea prea bine să-i și iei.

De-atunci înainte, bineînțeles, Niu deveni un om înstărit. Își cumpără o casă frumoasă în capitală, ținea servitori și cai și trăsurile și trăiau cu toții pe picior mare. Cu toate acestea era pe departe de a fi mulțumit, fiindcă unica lui mare ambiție era de a deține un birou ca magistrat, iar asta se putea doar prin trecerea examenelor. Căzu la examenele

pentru care venise într-un început în capitală, iar trei ani mai târziu, când următorul grup de examene se ținu, căzu iarăși. Se pregăti pentru o a treia încercare, dar cu puțină speranță de reușită. Era îngrozitor de nefericit, simțind că nu-și va îndeplini niciodată dorința vieții sale.

Apoi într-o zi, pe când își aranja cărțile în birou, căzură la pământ două pachete din hârtie veche pătată și deodată își aminti incidentul cu solul înfometat din cealaltă lume. Ridică pachetul cu numărul doi, întrebându-se dacă asta l-ar putea ajuta să-și atingă dorința. Amintindu-și instrucțiunile spiritului, arse din nou tămâie, apoi deschise cel de-al doilea pachet.

Scoase o fâșie de hârtie, care iarăși purta o poruncă: „Du-te și stai în restaurantul lui Țiang din piața de apus“.

Niu găsi restaurantul lui Țiang destul de ușor. Ocupă un loc sus și comandă ceai. În spatele său se afla o draperie, care folosea ca paravan pentru o cameră privată. În aceasta cameră doi oameni sporovăiau, și Niu auzi conversația lor fără să vrea.

– M-am amuzat, zicea primul, compunând un mic poem pe tema pe care ai stabilit-o. Sună cam așa... Și începu să recite cu vădită mândrie propria compoziție.

– Nu-i rău deloc, zise celălalt când ajunse la sfârșit. Dar nu sunt prea sigur că ar trebui să te trec pentru asta. Ai folosit un număr de rime greșite. Și aici îi enumeră greșelile pe care primul le făcuse în poemul lui.

Poetul a fost destul de deranjat de această critică, și se hotărî să-și scoată părleala.

– Mă tem doar, zise el, că subiectele de eseuri pe care le-am fixat se vor dovedi prea ușoare. Toate, bineînțeles,

sunt citate, și până și cel mai prost candidat va fi capabil să recunoască pe dată din ce lucrări provin. Ia-o pe prima, de exemplu... Recită propoziția care avea să furnizeze subiectul pentru primul eseu. Apoi făcu o pauză, în mod evident pentru a-i permite primului bărbat să identifice citatul. Cât se poate de evident, nefericitul fu incapabil să facă acest lucru. Tuși și bolborosi și încercă să schimbe subiectul, dar primul nu se dădea bătut prea ușor. Continuă să recite frază după frază, din care nici una nu putu fi recunoscută de însoțitorul său. În final amândoi hohotiră de râs.

– Probabil este foarte bine, strigară unul la celălalt, că noi, examinatorii, nu trebuie să dăm examenele pe care le-am fixat fiindcă nici unul din noi n-ar trece!

Încântarea lui Niu nu cunoștea margini. În scurtă vreme auzise toate detaliile întrebărilor ce le va înfrunta când avea să participe la următoarea sesiune a examenelor oficiale! Avea o memorie excelentă, și când ajunsese acasă se așeză și notă fiecare cuvânt din ce auzise. În consecință se pregăti pentru examene și, când sosi momentul, avu răspunsurile complete în minte înainte să fi intrat în sală. Trecu cu distincție și, spre marea sa bucurie, i se oferă un post oficial înalt.

Niu își câștigă o bună reputație ca funcționar superior. Bunătatea sa față de toți cei nevoiași sau necăjiți deveni o legendă. Oriunde mergea în cursul carierei sale purta cu el cel de-al treilea pachet prețios; dar părea ca necazurile sale se sfârșiseră și începu să creadă că nu va mai avea nevoie să-l deschidă.

Dar când încă nu era prea bătrân se îmbolnăvi. Un doctor după altul îl jecmăneau sau îi prescriau medicamente, se spuneau rugăciuni pentru el în temple, dar părea că nimic nu are vreun efect. În cele din urmă Niu se hotărî că singura lui speranță era să deschidă cel de-al treilea pachet. Arse

tămâie, deschise pachetul și scoase o fâșie de hârtie pe care erau scrise doar trei cuvinte: „Fă-ți testamentul“.

Niu își dădu seama că-i sosise sfârșitul. Fără grabă și fără să se plângă își aranjă treburile, își luă rămas bun de la familie și prietenii. Apoi muri, în pace, jelit de toți.

Omul care fu cât pe ce să devină pastă de pește

Într-o zi din toamna anului 759 după Cristos, funcționările de la curtea unui anumit magistrat se odihnea în așteptarea prânzului. Doi bărbați stăteau afară în curte și jucau șah. Priviră la un servitor care intra pe poartă.

– Bravo, Țiangphi, zise unul din cei doi către servitor, și dădu aprobator din cap la peștele pe care omul îl adusese pentru prânz. Era un crap gras și frumos, pe care Țiangphi îl căra legat de-o sfoară, trecută prin cap. Jucătorul de șah se întoarse spre partenerul său și spuse:

– Vor ieși vreo trei-patru porții zdravene din dihania asta.

Celălalt zâmbi și dădu din cap. Privi alene la servitor cum traversa curtea. Apoi spuse surprins:

– Știi, cred că peștele acela știe ce-o să i se întâmple! Uite, din ochi îi curg lacrimi, și gura i se mișcă – poate că se roagă!

Și-i chemă și pe cei dinăuntru să se uite la peștele care se ruga. Un funcționar mânca piersici dintr-un bol și alți doi jucau zaruri în sală, și fuseră de acord că era un lucru extraordinar ca un pește să se uite la lume ca și cum ar fi încercat să le vorbească. Servitorul Țiangphi zâmbi la prostiile lor și își purtă prețioasa achiziție cu mândrie spre bucătărie pentru a-l înmâna bucătarului.

Funcționarii fură iarăși distrași de la îndeletnicirile lor neînsemnate. De data aceasta, datorită unui suspin care ieși dintr-o cameră lăturalnică dinspre hol. În această cameră se afla ajutorul de magistrat, Sue Uei. Cu câteva săptămâni înainte, acest om fusese lovit de-o febră neașteptată. Timp de șapte zile, s-a zvârcolit și s-a răsucit în delir. La urmă rămase zăcând palid de moarte și epuizat în patul său, iar cei care-l îngrijeau credeau că-i sosise sfârșitul. Nu exista nici cel mai mic semn de viață; cu toate acestea era ceva căldură în dreptul inimii, și astfel nici că se punea problema înmormântării lui. Timp de încă douăzeci de zile mai zăcu acolo, supravegheat zi și noapte. Iar acum acest suspin venise de la el. Colegii dădură fuga în cameră. Lacrimi de bucurie se prelingeau pe obrajii lor văzându-l stând ridicat în pat, după toate aparențele în deplină sănătate.

– Cât timp m-am aflat departe de voi? întrebă bărbatul care fusese atât de bolnav.

– Mai bine de douăzeci de zile, veni răspunsul.

Următoarea lui întrebare îi luă prin surprindere.

– Ați mâncat pasta de pește?

– Tocmai eram pe punctul de a mânca, răspunseră. Dar de unde ai știut?

– Stați puțin. L-ați trimis pe servitorul Țiangphi să cumpere peștele?

Mai nedumeriți ca oricând răspunseră că îl trimiseră. Sue Uei se întoarse către servitor:

– Te-ai dus la pescarul Țiaocan, care prinsese un crap mare. Dar l-a ascuns în stufăriș și ți-a oferit unul mic. Apoi ai căutat crapul mare și l-ai găsit, și l-ai adus cu tine acasă. Când te-ai întors aici, acești doi domni jucau șah, aceia doi jucau zaruri, iar acela mânca piersici. Le-ai spus cum Țiaocan a încercat să ascundă crapul mare, iar ei au dat poruncă să fie biciuit. Apoi i-ai înmănat crapul bucătarului, care a fost încântat și l-a tăiat. Toate acestea sunt adevărate, nu-i așa?

Toți fură de acorod că Sue Uei descrisese cu exactitate ceea ce se întâmplase.

– Dar de unde ai știut toate astea? îl întrebară.

– Crapul acela, Zise Sue Uei, eram eu.

Și început să le spună povestea lui.

– Când m-am îmbolnăvit întâia oară, zise, am avut o febră violentă. Simțeam că aș fi făcut orice să obțin vreo ușurare la fierbințeala mea. În cele din urmă mi-am luat bastonul și am ieșit să mă plimb.

Observând surprinderea pe chipurile celor de față – deoarece nu-și părăsise patul de când începuse boala continuă:

– Nu-mi părea ca fiind un vis, și totuși bănuiesc că trebuie să fi fost. Am părăsit orașul și m-am îndreptat către munți, știindu-mă la fel de fericit ca și o pasăre eliberată din colivie. Când am început să obosesc de mersul prin munți, am coborât din nou și am urmat albia unui râu. Apa era limpede și strălucea în lumina soarelui. În cele din urmă am ajuns la un eleșteu format de lărgirea râului. Aici apa era stătătoare, adâncă, rece și îmbietoare. N-am putut rezista tentației – în cele din urmă mi-am scos hainele și m-am aruncat în ea. Nu mai înotasem de copil, deși pe vremea aceea eram un înotător foarte bun; dar în vreme ce lunecam ușor prin apă mi-am dat seama că asta era de fapt după ceea ce tânjisem. Am început să regret că nu eram pește,

ca să pot înota cu o ușurință perfectă.

– De-aș putea deveni pește! mi-am spus. De îndată un pește ce înota alături rosti:

– Dacă asta este într-adevăr ceea ce-ți dorești să devii, este foarte ușor de aranjat.

Peștele se îndepărtă; și nu peste mult timp apăru o ființă ciudată. Avea cap de pește dar trup de om. Era înaltă de câțiva metri, și mergea pe spatele unei salamandre uriașe. Câteva zeci de pești înotau în urma ei. Această ființă mi-a vorbit despre o proclamație a Stăpânului Râurilor. El spunea că ființele de pământ și de apă ar trebui să urmeze în mod normal căi diferite. Dar de vreme ce mă săturasem de pământ și doream să-mi găsesc libertatea în ape, dorința ar trebui să-mi fie îndeplinită și aș putea lua înfățișarea unui crap auriu. Dar trebuia să fiu atent să nu pricinuiască pagube tulburând valurile și răsturnând bărci, nici să-mi risc viața înghițind momeala. Făcând toate astea, aș fi făcut de rușine neamul.

– Acum am descoperit că aveam înfățișarea unui crap auriu chipeș. Am tâșnit prin apă cu ușurință și grație. Zburdam printre și pe deasupra valurilor, sau mă cufundam în adâncurile liniștite, cutreierând după pofta inimii râuri și lacuri. Doar că, de vreme ce mi se dăduse anume acel eleșteu ca adăpost, trebuia să mă întorc acolo în fiecare seară.

Deodată, într-o zi a început să-mi fie foame. Nu găseam nimic să mănânc. Am mers după o barcă în josul apei, până când într-un târziu l-am văzut pe pescarul Țiaocan legănându-și momeala în apă. Am adulmecat-o – era delicioasă. Deși îmi aminteam prea bine că nu trebuie să prind momeala, într-un fel sau altul m-am surprins mirosind-o. Apoi mi-am spus: „Sunt om, nu pește. Am luat înfățișarea unui crap doar vremelnic. Sub nici o formă nu-mi voi îngădui să înghit momeala lui Țiaocan când știu prea

bine că în mijlocul ei se ascunde un cârlig“. Și astfel m-am îndepărtat puțin. Dar nu peste mult timp mi s-a făcut mai foame ca niciodată. Am început să chibzuiesc: „Uite ce e, ești funcționar, doar te joci de-a peștele. Presupunând că vei înghiți într-adevăr cârligul – Țiaocan nu te va omori!“

Încrezător că Țiaocan îmi va aranja întoarcerea la această locuință, am înotat iarăși la momeală și am înghițit-o, cu cârlig cu tot. Țiaocan, care într-adevăr este un pescar deștept, mă târi la mal. Am strigat la el, dar nu păru să mă audă. În schimb, mi-a înșirat o sfoară prin urechi – adică prin obraji – a legat celălalt capăt de un snop de trestii.

Apoi veni și servitorul Țiangphi care zise:

– Funcționarii ar dori un pește, și încă unul mare.

– N-am prins nici unul mare, minți Țiaocan. Poți lua unul mic în jur de cinci kilograme.

– Trebuie să fie unul mare – ce să fac cu unul mic? zise Țiangphi și se uită în stufăriș și mă găsi și mă scoase afară.

– Sunt ajutorul de magistrat, i-am spus lui Țiangphi. M-am preschimbat în crap pentru moment ca să înot mai ușor. De ce nu mă tratezi cu respectul cuvenit superiorului tău?

Dar Țiangphi nu-mi dădu nici cea mai mică atenție. Începu să mă care aici. Am strigat și m-am zvârcolit, dar nici măcar nu s-a uitat la mine. Când am intrat în curte i-am văzut pe doi din voi jucând șah. Am strigat din răsuputeri, dar în zadar. Doar unul din voi se întoarse către celălalt și spuse „vor ieși vreo trei-patru porții zdravene din dihania asta”. Apoi am mai văzut pe alți doi jucând zaruri, și pe un altul mâncând piersici, și cu toții erați încântați de dimensiunile mele. Țiangphi v-a spus cum Țiaocan a încercat să mă ascundă și să mă înlocuiască cu unul mai mic, și ați ordonat să fie biciuit.

În disperare am strigat: „Domnilor, sunt colegul vostru. Cum aveți inima să mă omorâți? Am plâns și am suspinat, dar asta nu a ajutat la nimic – m-ați dat pe mâna bucătarului. M-a așezat pe lespede și și-a luat cuțitul, și cuțitul căzu și capul meu se rostogoli. Am făcut o săritură înapoi în propriul meu trup – și iată-mă”.

Își amintiră cu toții cum observaseră gura peștelui mișcându-se – Țiaocan când îl târâse, Țiangphi când îl ridicase, funcționarii jucând șah și zaruri, bucătarul în bucătărie; totuși nici unul din ei nu auzise vreun sunet.

Dar nici unul dintre ei n-a mai fost în stare să se atingă vreodată de pastă de pește pentru tot restul vieții.

Fâlfâit de Duhuri

De multe ori duhurile au o viață mai ușoară decât oamenii, au nevoie de mult mai puțin efort pentru a-și procura de-ale gurii, călătoritul nu prezintă prea mari probleme pentru ele, iar în ceea ce privește locuința, se acomodează rapid. Orice casă sau colibă întunecoasă și mohorâtă sau movilă este bună cu condiția să fie într-un loc nepotrivit, neaerisită, zdravănă și mustind de umezeală.

Când sunt ocupate să bântuie lumea celor vii, duhurile locuiesc într-o lume doar a lor. Cu secole în urmă, un bărbat a vizitat Țara Duhurilor și s-a întors să povestească. Era marinar, negustor, și ca toți cei asemenea lui era curajos și pătruns de o curiozitate vie despre multele pământuri vizitate de peste mări.

În cea mai ciudată dintre călătoriile sale, a navigat cu jonca trei săptămâni departe de căminul lui din Shandong. Zile de-a rândul pânzele enorme scârțâiseră și se întinseseră umflate de un vânt constant. Dar acum se ridică o furtună neașteptată. Într-o lume cu ape amenințătoare și trombe înălțate care păreau că taie cerul, jonca era răsucită și

azvârlită de colo colo și asta până când nici negustorul, nici cârmaciul nu aveau nici cea mai mică idee de cât de mult se abătuseră din drum. Când furtuna se mai domoli, în cele din urmă putură să facă doar o vagă apreciere a locului și să spere la o rapidă apropiere de coastă.

După multe zile, clipa de bun-venit a sosit. Un strigăt – „Pământ!” – se auzi de la punctul de observare și fixându-și privirea, negustorul distinse linia albastră de pământ jos, la linia orizontului. În vreme ce vasul se apropia, se puteau distinge detalii. Perspectiva promitea mult. Erau dealuri verzi și văi întunecate, care trebuie că erau împădurite. Deveni limpede faptul că se îndreptau către gura unui râu lat; și, în sfârșit, inima negustorului tresări de bucurie când dădu de linia maronie a zidului unui oraș chiar la poalele muntelui.

Fiece membru al echipajului fusese întrebat dacă știa ce loc este. Nici unul nu-l mai văzuse vreodată. Dar un marinar cu părul cărunț spuse: „În cincizeci de ani de când cutreier mările, n-am mai fost pe aici. Dar dacă suntem unde cred eu, atunci asta trebuie să fie Țara Duhurilor de care toți am auzit povestindu-se”.

Membrii echipajului pălră la auzul acestor vorbe, și unul după altul îl implorară pe negustor să se întoarcă. Dar negustorul răs:

– Asta-i vorbărie de muieri! Acele dealuri și zidul acelui oraș sunt destul de reale pentru mine – ca și duhurile oilor de pe acel versant! și dădu poruncă să acosteze.

Pe când un grup fusese instruit să aprovizioneze vasul cu apă de băut, negustorul, cu o escortă de patru bărbați, porni spre oraș. De la țărm găsiră poteci care duceau printre parcele cu fasole și orez, îngrijite și verzi cum numai în China poți vedea. Curând dădură peste un bătrân care săpa lângă potecă. Negustorul rosti un salut politicos, dar bătrânul nu-l luă în seamă. Gândind că e surd, meraseră

mai departe până la un grup de colibe în jurul cărora ciuguleau găinile și puii. Un tânăr ieși dintr-una din colibe și o luă pe cărare înspre ei, cu o lopată pe umăr. Îi făcură loc, și trecu chiar pe lângă ei fără ca măcar să-i privească o clipă. „O fi orb“ zise unul dintre ei, „dar ce bine merge pentru un orb“.

Dar mergând mai departe și întâlnind și salutând bărbați, femei și copii fără ca măcar o dată să primească vreun răspuns, își dădură seama că acești oameni nu erau nici surzi, nici orbi – între ei; pur și simplu nu observau prezența străinilor. Ceea ce bănuise bătrânul marinăr era adevărat – se aflau în Țara Duhurilor.

Zidul orașului se înălța înaintea lor. Poteca ducea direct către poartă, care, ca orice poartă din China, era păzită de un paznic bătrân. Conștienți deja de faptul că se puteau duce oriunde doreau fără nici o opreliște, cei cinci străini trecură pe lângă el și intrară în oraș. Era un loc plăcut, cu străzi late și case aspectuoase, alei liniștite și piețe aglomerate. Negustorul și oamenii lui s-ar fi putut crede în orice oraș din China, dar pentru că nimeni nu-i băga câtuși de puțin în seamă și, o dată sau de două ori, fiind pe punctul de a fi înghionțiți de aglomerația străzii, se treziră trecând direct prin corpuri umane care puteau foarte bine să fie modelate din negură.

Ieșind la loc deschis în centrul orașului, văzură în fața lor un edificiu mareț. De-a lungul întregii fațade, stâlpi ciopliți, de-un roșu aprins sprijineau un acoperiș mare din olane de-un galben strălucitor. Putea fi numai palatul conducătorului aceluia ținut. Fără să se lase descurajat, negustorul își conduse oamenii pe lângă gărzile de la poarta desăvârșită, peste alei acoperite, unde păsări cântătoare erau închise în colivie și peste lespezi de marmură ale curților interioare, unde izvoare susurau și flori încântau privirea.

Dintr-o sală măreață venea sunet de muzici și râset. Acolo o sărbătoare era în toi. Slujitorii curții erau așezați la mese lungi încărcate de mâncăruri alese și carafe de vin grațioase în vreme ce în mijlocul sălii un grup de dansatoare își unduiau mințile de brocart. Locul central de la prima masă era ocupat de o ființă înveșmântată în splendoare și cu o expresie plină de măreție chiar și în acest moment de relaxare și voieșie. Negustorul își croi drum nu printre, ci prin dansatoare, ca și cum ar fi trecut prin pete de lumini și umbre ale vreunei păduri luminate de soare, până când se găsi la câțiva pași în fața regelui. Se prosternă la podea așa cum ar fi făcut și în fața tronului-dragon al Chinei, apoi se ridică și adresează urări din cele mai reverențioase Maiestății Sale. Dar Maiestatea Sa nu dădea nici cel mai mic semn că ar fi conștient de prezența negustorului mai mult decât făcuseră și ceilalți supuși ai săi. Părea aproape că el și oamenii lui erau pur și simplu niște marionete minuțios lucrate: cu toate acestea mâncau și râdeau, cântând și dansând, plini de vervă. Acum negustorul nu-și putea înfrâna curiozitatea, și se simți îndrăznit să profite de această ocazie ciudată și să observe curtea regală mai îndeaproape. Își croi drum de-a dreptul spre masă, se aplecă peste ea și privi chiar la Maiestatea Sa. Dar putu să se holbeze doar câteva secunde: deoarece regele se prăbuși în lături în scaunul său și bolul de vin pe care-l ținea se izbi de podea.

Într-o clipă totul se transformă într-un vacarm. Servitorii îl ridicară pe rege cu grijă și-l duseră într-o cameră alăturată, în vreme ce fusese chemat doctorul curții. Veni grăbit la locul întâmplării, îl examinează pe rege și apoi spuse, spre marea ușurare a tuturor (nu mai puțin a negustorului):

- Nu este grav. Maiestatea Sa doar a leșinat. Dar n-am descoperit motivul. E ceva misterios aici. Chemați-l pe magicianul curții.

Cît ai clipi din ochi, în camera bolnavului intră un bătrân

venerabil, pe a cărui robă neagră și lungă erau brodate simboluri mistice. Și el la rândul-i îl examinează pe rege. Apoi se adresează supușilor care-l urmăreau în tăcere.

– Maiestatea Sa își va reveni pe dată, dar cauza suferinței sale trebuie eliminată de îndată. Maiestatea Sa a fost copleșită de răsuflarea celor vii.

– Răsuflarea celor vii! repetară supușii uimiți. Dar unde, cum, în țara asta a noastră?

– Un suflet viu se află printre noi, zise magicianul. A ajuns în țara noastră din întâmplare, și n-are nici o intenție rea. Dar s-a apropiat prea mult de Maiestatea Sa, astfel cauzându-i leșinul. Haideți să-l tratăm cu blândețe dar să-l rugăm să părăsească țara.

Nimeni nu se îndoi de spusesele magicianului. Pe dată începu o serbare într-o altă sală, la care doar celor mai iscusiți muzicieni și dansatoare le fusese îngăduit să participe.

Șambelanul se adresează vidului cu o voce tărăgănată:

– Oameni în viață, onorați oaspeți! anunță el. Noi, cei din Țara Duhurilor, suntem recunoscători pentru cinstea vizitei voastre. Vă invităm acum să luați parte la această serbare pe care am pregătit-o pentru voi. După ce veți fi mâncat și băut după pofta inimii, la ieșirea din sală veți găsi cai și trăsurile care vă vor duce teferi înapoi la vasul vostru.

Negustorul și însoțitorii lui nu doreau să mai pricinuiască vreun necaz. Mâncară și băură pe săturate, și în tot acest timp magicianul curții rostea descântece și rugăciuni pentru plecarea lor în siguranță, în vreme ce slujitorii priveau și se minunau cum hrana și vinul se tot împuținau, cu toate acestea nu-i puteau observa pe petrecăreți. Când terminară, călătorii găsiră în fața sălii trăsurile promise. Lin și sigur fură duși înapoi la țărm. Pe locul său din trăsură negustorul găsi o cutie lăcuită în care se aflau lingouri peste lingouri de aur masiv strălucitor, și această cutie fu dusă înapoi pe

joncă. Dar de îndată ce părăsi țărmul simți cum cutia se ușurează deodată. Deschizând-o din nou, găsi că lingourile pe care le crezuse ca fiind de aur nu erau nimic altceva decât hârtie galbenă – erau bani de hârtie pe care oamenii îi ardeau la înmormântări pentru a se îngriji de morți. Ridicându-și privirea pentru o ultimă oară, nu văzu nici cai, nici escortă și nici altă urmă de oameni, doar munții și văile și râul curgând în mare.

Bătea o briză aspră. Jonca ieși în larg și fără nici o altă întâmplare nefericită se întoarse în portul Shandong, unde negustorul își spusese povestea pretutindeni. Dar din acea zi și până astăzi, nimeni n-a mai văzut vreodată la orizont munții din Țara Duhurilor.

Nu se poate spune, totuși, că de atunci n-a mai fost văzut nici un duh în lumea celor vii. Au fost întâlniți în toate felurile posibile, câteva greu imaginabile. Există un anume Sung Tingpo, de exemplu, care s-a întâlnit cu un duh într-o dimineată, devreme, pe când mergea la piață. Când l-a întrebat cine este, aceasta i-a răspuns „Sunt un duh“.

Sung Tingpo era un tânăr viteaz și nu era ușor de speriat, și astfel, când la rândul-i duhul îl întreabă cine este, el răspunde: „Și eu sunt duh“.

– Unde te duci ? întreabă duhul.

– La piață, răspunde Sung.

– Și eu la fel, zise duhul, și merseară împreună mai bine de un kilometru și jumătate.

Apoi duhul începu să se plângă că înaintează prea încet, și sugerează să se care pe rând în cărcă. Căzură de acord ca Sung Tingpo să fie primul. Dar după ce-l căară câțiva pași, duhul spuse:

– Ce greu ești! Ești prea greu pentru un duh.

– Păi să vezi, explică Sung, nu sunt duh de prea mult timp, iar trupul n-a avut încă vreme să se ușureze.

Aceasta păru a-l mulțumi. Curând veni și rândul lui să fie dus în cărcă, iar Sung descoperi că duhul nu cântărea cine știe ce.

Și continuară astfel, cărând și fiind cărați pe rând. În cele din urmă Sung Tingpo remarcă:

– Fiind duh de puțină vreme, încă nu știu prea multe despre asta. De ce ne temem noi, duhurile, cel mai mult?

– De-un singur lucru trebuie să se teamă un duh, veni răspunsul, și acesta este să nu fie scuipat de un om viu.

Ajunseră la un râu prin care s-au hotărât să-și facă drum separat. Duhul traversă primul, nefăcând nici un zgomot în apă. Dar când încercă și Sung Tingpo, improșcă în dreapta și-n stânga, fapt care trezi suspiciunea duhului.

– De ce faci asemenea zgomot? întrebă tăios.

– După cum ți-am spus, nu prea am idee cum să mă mișc deocamdată, zise Sung. Noi, duhurile recente, avem atât de multe de învățat!

Se crăpă de ziuă când intrară în piață. Duhul se afla în spatele lui Sung Tingpo în acel moment, dar cum acesta încerca să se dea jos, Sung Tingpo îl strânse cu putere. Acesta schelălăia și țipa, dar el tot nu-i dădea drumul. Apucându-l zdravăn de mâini îl puse la pământ. Dar duhul văzuse tot soiul de animale care așteptau în piață să fie vândute. Când atinse pământul se transformă în oaie, fără îndoială cu gândul de a fugi și de a se pierde prin îngrăditurile dimprejur. Amintindu-și ce învățase, Sung Tingpo scuipă oaia astfel încât să nu mai poată redeveni duh. Apoi o luă cu putere de gât și o duse la un măcelar, care îi dădu cincisprezece sute în bani lichizi pentru oaie fără să șovăie. Acesta este probabil unicul caz cunoscut de vânzare a unui duh la prețul de cincisprezece sute.

Un alt vânzător de duhuri, Luo Talin se ocupa de treabă într-un mod cu totul diferit. Luo era negustor ambulant,

nici pe departe atât de ager ca Sung Tingpo, dar înalt și oacheș și teribil de puternic. Avea umerii la fel de puternici ca și cei ai unui cal; de fapt, odată, când calul unui prieten șchiopăta, îl ridică cu propriile-i mâini și-l cără înapoi la grajd.

Era un tip dur și câtuși de puțin modest. Obișnuia să se laude că nu se teme nici de om, nici de diavol. Doar un singur regret avea, acela de a fi fost sărac. Tare și-ar mai fi dorit să-și ia o nevastă, dar n-avea bani de cadouri și de nuntă. Într-o zi li se plângea prietenilor în felul lui posac că slujba de negustor ambulant nu era altceva decât o pedeapsă și că avea să moară fără ca măcar să fi avut vreo para chioară. Începură să-și piardă răbdarea, iar în cele din urmă unul din ei izbucni:

– Întotdeauna cârtești cât de puțin câștigi și te lauzi cu cât de curajos și neânfricat ești. Spui că nu te sperie nici om, nici diavol. Ei bine, ți-ar fi teamă de un duh?

Luo Talin hohoti de râs:

– Aș vrea să văd un duh cu o spinare la fel de lată ca a mea, surâse batjocoritor.

– Atunci există doar o cale de a face avere, zise prietenul său.

– Și cine-mi va da această avere? întrebă Luo.

– Bătrânul bogătaș Uang, dacă scapi Casa cu Sălcii de orice ar fi ea bântuită, răspunse prietenul lui.

Ceilalți rămaseră cu răsuflarea tăiată la auzul unei sugestii atât de îndrăznețe. Era adevărat, bătrânul Uang ar fi dat o grămadă de bani să poată locui iarăși în Casa cu Sălcii. Era un conac grozav situat într-un crâng cu sălcii grațioase. Uang o cumpăraseră ieftin după ce stătuse abandonată ani de zile. O renovase și se mutase cu familia în ea. Dar a doua zi, doi dintre slujitorii săi muriră, în mod misterios, inexplicabil. Uang se mută imediat în vechea lui casă și anunță că are Casa cu Sălcii de închiriat. Trei chiriași luară pe rând conacul, și fiecare era găsit mort a doua zi dimineață, după ce se mutase.

Luo Talin știa toate acestea. Dar ochii lui străluceau la gândul recompensei pe care bătrânul ar fi putut s-o dea celui care l-ar fi scăpat de acest duh. Se duse direct la casa lui Uang să-i facă propunerea. Servitorii lui Uang încercară să-l întoarcă din drum pe acest individ necioplit care dădea buzna la stăpânul lor, dar când Luo Talin își încordă mușchii lui puternici, încetară să-și dea prea mare osteneală.

Uang primi oferta lui Luo cu încântare.

– Vei avea o sută de monezi dacă scapi Casa cu Sălcii de acest duh, promise el.

Ochii lui Luo străluciră ca niciodată:

– Și am și o căsuță lângă piață, adăugă Uang. Ți-o dau pentru mireasă.

Luo era peste poate de bucuros. Apoi încet începu să-i încolțească-n minte o bănuială.

– De unde știu că te vei ține de cuvânt? întrebă el.

Uang râse:

– Prea bine atunci, vom face un contract. Și le ordonă servitorilor să-i aducă hârtie, pensulă și tuș, și făcu o înțelegere după cum urmează: „În schimbul serviciului de

a scăpa Casa cu Sălcii de orice bântuie conacul mai sus menționat, duh, spirit sau demon, eu, Uang Sinhung, mă angajez aici să-i dau lui Luo Talin o sută de monezi și o casă în Strada Asinului de la piață“. Uang semnă documentul și îl dădu lui Luo Talin. Luo știa să citească precum putea să zboare, dar se holbă la el, bălăbănindu-și capul într-o parte și-n alta prefăcându-se, apoi își înfipse degetul mare în placa cu tuș și făcu semnul chiar în mijlocul hârtiei.

Chiar în acea seară Luo se pregăti. Pregătirile erau foarte simple. Ele constau în cumpărarea unui număr însemnat de lumânări mari, o jumătate de kilogram de usturoi și câteva căni de vin. Pisă usturoiul, îl amestecă în vin și bău pînă când se ameți puțin. Apoi aprinse una din lumânări, trase zăvoarele de la poarta de afară a Casei cu Sălcii și intră.

O mulțime numeroasă îl însoți pînă la crângul cu sălcii. Un suspin fu slobozit când îl văzură intrând pe poartă. Apoi un bărbat spuse:

– Cunosc prea bine planul lui Luo Talin. Va aștepta pînă ce vom fi plecat cu toții acasă, apoi va ieși furișându-se pe poarta aceea. Se va ascunde aici în crâng toată noaptea, și apoi se va furișa înapoi la sosirea dimineții. Iar când vom veni și-l vom găsi acolo, va scorni el o poveste cu urmărirea unei întregi armate de duhuri în miez de noapte.

– În cazul ăsta, zise un altul, poate că ar trebui să ne asigurăm că nu iese pînă dimineată. Și zăvorî din nou poarta din afară.

Luo Talin auzi zăvoarele scrâșnind în urma lui, și mormăi. Lumina lumânării (pentru că nu era nici o lumină pe cer) făcea un cerc în jurul lui în grădină. Buruieni încalcite se târau peste straturi de flori, iarba răsărea printre dalele de piatră. Poarta interioară era năpădită de plante agățătoare și ruguri de mur pe care Luo a trebuit să le rupă. Înăuntru

praful zăcea gros în fiecare cameră. Zbură în timp ce se mișca, înecându-l, și pânze de păianjen se agățau de fața lui la fiecare pas. Era un loc al groazei. Dar în cele din urmă Luo Talin, deloc intimidat, ajunsese într-o cameră unde nu era nici urmă de praf sau pânze de păianjen.

Și cu toate acestea camera nu părea să fie locuită: acolo se afla doar un pat la perete, cu cuverturi și cearșafuri cu tot, fără îndoială lăsate de ultimul chiriaș. Luo Talin se așeză pe pat, stinse lumânarea și așteptă. Nu se întinse, nu închise ochii. Stătu nemișcat și așteptă.

În cea mai liniștită și tăcută oră a nopții duhul veni. Afară din cameră se auzi un zgomot puternic, ușa fuse dată în lături și duhul năvali înăuntru. Alerga de jur împrejurul camerei. Luo cu greu putea distinge prin beznă, căci părea a fi îmbrăcat în haine întunecate și chipul și mâinile nu erau cu nimic mai luminate decât straietele. Mijindu-și ochii, Luo așteptă până când duhul ajunsese la pat. Apoi sări, blocându-i trecerea, și îi apucă ambele mâini în strânsoarea lui ca de menghină. Duhul, oprit și ținut din înaintarea lui sălbatică, lupta să se elibereze, dar în zadar. Brațele îi erau pironite în lături și nu putea face nimic.

Om și duh stăteau față-n față. Apoi duhul începu să sufle în fața lui Luo Talin. Răsuflarea lui era rece, înspăimântător de rece. Luo își întoarse capul. Dar răsuflarea duhului continua să-i bată în ceafă, care curând începu să-l doară în mod intolerabil. Era ca și cum un cuțit era vârât înăuntru. În cele din urmă, Luo nu mai suportă. Cu mare greutate își răsuci din nou capul pentru a înfrunta duhul și începu să sufle la rândul-i.

Acum răsuflarea lui Luo avea un iz bun de usturoi, iar un duh nu e cu nimic mai capabil decât oricine altcineva să suporte nemișcat în timp ce jumătate de kilogram de usturoi îi este suflat în față. Duhul își întoarse capul și, de fiecare dată când încerca să-l aducă înapoi, întâlnea duhoarea

amețitoare de usturoi. Luo o ținu așa până rămase fără răsuflare. Duhul prinse ocazia și începu să sufle din nou în fața lui Luo. Astfel lupta ciudată și nemișcată se dezlănțui între ei, întâi unul apoi celălalt suflând în adversarul său.

Noaptea lungă se sfârșea anevoios. De undeva din lumea de-afară se auzi primul cântat de cocoș. Aceasta era clipa pe care o așteptase Luo Talin. În vreme ce cocoșul cânta, strânse brațele duhului și mai tare ca înainte, temător să nu dispară. Dar duhul nu dispăru. În schimb, începu să se micșoreze. Se tot micșora chiar și în mâinile lui Luo. Nici măcar nu mai era în stare să-i sufle lui Luo în față. Spre surprinderea lui, Luo simți trupul duhului din ce în ce mai dur în strânsoare.

La mijirea zorilor prietenii lui Luo Talin se strânseseră în crângul cu sălcii. Acum, în lumina dimineții, traseră zăvoarele și intrară în conac. Înaintară prin grădinile năpădite de buruieni și prin camerele pline cu un praf înecăcios, pătrunși de groaza a ceea ce aveau să găsească. Ușurarea lor nu cunoscă margini când în cele din urmă îl văzură pe Luo, stând nevătămat în mijlocul camerei. Ținea strâns în mâini o scândură. Când intrară, îi dădu drumul și bufni de podea. O examinară curioși: era o scândură dintr-un coșciug vechi.

– Iată duhul, zise Luo, dați-i foc și să terminăm.

Luară scândura și o arseră. Împrăstie un miros atât de dezgustător în vreme ce ardea, încât nimeni nu se putu apropia. Bătrânul bogătaș Uang nu pierdu nici o clipă în a-și onora promisiunea față de Luo, aceea de o sută de monezi și o casă, iar Luo Talin nu mai irosi nici o clipă în a-și găsi o nevastă și a se stabili la casa lui pe strada Asinului. Dar de fiecare dată când bătea vântul, pentru tot restul vieții sale, gâtul îi înțepenea iar durerile nu le-a putut vindeca niciodată.

Lucrul cel mai important este să nu ne temem de duhurile pe care le întâlnim. Doar teama oamenilor le dă lor puterea. Un exemplu este cazul unui om pe nume Thau care o dată și-a vizitat un prieten în langtiao. Era în miezul verii și Thau era extrem de încântat de biblioteca răcoroasă și aerisită a prietenului.

– Ce loc încântător! remarcă el. Mă întreb dacă mi-ar fi îngăduit să-mi aranjez patul aici la fereastră?

– Ești binevenit să folosești modesta mea bibliotecă pe timpul zilei, zise gazda, dar mă tem că nu pot îngădui să fie folosită această cameră pentru dormit. N-avea nici un chef să dea vreo explicație pentru asta, dar Thao în cele din urmă îl forță să-i spună:

– Biblioteca mea, regret că trebuie s-o spun, este bântuită.

– Bântuită ! exclamă Thao. De cine?

– De către duhul unei slujnice care s-a spânzurat de grinda aceea cu mulți ani în urmă. Și gazda sa arătă în sus.

Dar dorința lui Thao de a dormi în bibliotecă fu doar sporită de aceste vești fascinante. Gazda cedă și i se aduse un pat la fereastră. În acea noapte Thau citi până târziu. De-abia ce puse cartea jos și se răsuci, când duhul apărui la timp. Thau stătea întins cu ochii ațintiți asupra ușii. Prin crăpătura dintre ușă și cant apărui o formă, nu mai groasă decât o coală de hârtie. În fața ochilor încântați ai lui Thau se împrăstie sub înfățișarea unei fete. Se îndreptă spre centrul camerei și scoase limba la el. Dar nu era un gest obișnuit de proastă creștere. Capul se smuci, gura i se deschise, iar limba ieși bălăbănindu-se în felul unuia care fusese spânzurat.

– Țasta e un truc interesant, zise Thau. Mai fă o dată, te rog.

Văzând că n-a reușit să-l sperie, duhul se potoli o clipă. Apoi și-a scos capul și l-a pus pe masa din bibliotecă!

– De vreme ce nu mi-e frică de tine cu cap, zise Thau, de ce m-aș teme când l-ai dat jos?

Era limpede că duhul își epuizase repertoriul și dispăru. În dimineața următoare, Thau îi spuse gazdei cele întâmplare. Gazda zâmbi stingherită și-l imploră să-și mute patul din bibliotecă. Dar Thau insistă și mai mult să rămână acolo.

În noaptea aceea, la ora douăsprezece, duhul apăru ca și până atunci. Dar de îndată ce își căpătă înfățișarea, în mijlocul camerei văzu că același om stătea întins acolo. *Duhul scuipe pe podea și spuse dezgustat:*

– Ah, iar tipul acela încăpățânat – și dispăru pe dată.

Și totuși răufăcătorii de toate felurile au toate motivele să se teamă de duhuri, care au propriile lor mijloace de a face dreptate.

O anumită doamnă, membră a unei familii înstărite din Șangciui, rămăsese cu o avere bunicică de pe vremea răposatului soț. Era o femeie virtuoasă și era respectată de prieteni pentru legământul de a nu se mai mărita a doua oară. Dar avu nenorocul să atragă invidia fraților răposatului soț și mai ales a nevestelor acestora, dintre care nici una nu era în stare să rivalizeze cu eleganța hainelor de văduvă și cu numărul de slujitori. Așa că acești nemulțumiți complotară cum să pună mâna pe bunurile văduvei. Începură cu zvonuri rele despre ea. Se știe prea bine că o limbă veninoasă e la fel de ascuțită ca o sabie, și în cele din urmă sosi și ziua când fuse adusă o acuzație în fața magistratului, cum că văduva ar fi comis adulter cu un bărbat care de atunci părăsise districtul.

Și asta încă n-ar fi fost nimic (pentru că nu puteau găsi nici o dovadă a ceva ce nu se întâmplase niciodată) dacă magistratul n-ar fi fost un anume Cu. Deoarece Cu era un om corupt și primea importante sume de bani de la cumnații

văduvei. Când văduva intră la judecătorie își dădu seama că n-avea nici o speranță, deoarece Cu făgăduise s-o condamne în schimbul favorurilor pe care le primise de la acuzatorii ei. Neîntrezărind nici o scăpare, văduva, când stătea la judecătorie, scoase un cuțit din mânecă, se înjunghie și căzu moartă la picioarele magistratului.

Cazul se transformă pe dată în scandal. Autorități mai înalte începură o anchetă și descoperiră cum Cu și toți subalternii primiseră mari sume de bani. Cu fuse dat afară din slujbă și văduvit de toate veniturile ilegale. Se întoarse la casa natală din Sugiu, unde avea o proprietate îndeajuns de mare încât să-i asigure un minim de confort.

Mulți ani după ce acest caz supărător luă sfârșit, un negustor pe nume Iang s-a întâmplat să treacă prin Șangciui. Era târziu și căuta adăpost într-un han luxos. Acum acest han se afla chiar în vechiul conac al văduvei, care fusese vândut după sinuciderea ei. Bineînțeles că negustorul Iang nu știa nimic din toate acestea. Fusese dezamăgit că nu găsisese nici o cameră pentru noaptea aceea.

– Nu există nici un loc unde mi-aș putea așterne de dormit? îl întrebă pe hangiu.

– Toate camerele pe care le am sunt ocupate, răspunse acesta. În afară de una, adică, și nu poți să dormi acolo.

– Ce cameră e asta, și de ce n-aș putea dormi acolo? întrebă Iang.

– Este o cameră pe care ar fi trebuit s-o dăruim cu ani în urmă, zise hangiu. Toți oaspeții care au dormit în ea s-au plâns că ar fi bântuită.

– Ei bine, dacă doar ăsta este necazul o iau, zise Iang râzând. Promit că n-am să mă plâng. Și împotriva voinței lui hangiu fusese obligat să-i ofere adăpost.

Camera era destul de confortabilă și Iang dormi până la primele ore ale dimineții, când se trezi și găsi o femeie stând în fața patului său. Era palidă și pe rochie și pe mâini avea

sânge – era duhul.

Femeia se aplecă spre el, dar Iang își spuse că nu avea de ce să se teamă. I se adresă cu voce slabă:

– Ești din Sugiou? întrebă ea.

Iang îi spuse că așa era și continuă:

– Mi s-a făcut o nedreptate și ai putea să mă răzbuni dacă ai vrea. N-o să ți se întâmple nimic rău.

Iang spuse surprins:

– Sunt negustor, nu magistrat. Cum te-aș putea răzbuna?

– Ia-mă cu tine când te întorci, zise duhul. Doar atât îți cer. Dacă faci asta, am să te răsplătesc pentru strădaniile tale.

– Sunt la dispoziția ta, zise Iang. Dar spune-mi cum te-aș putea lua cu mine.

Duhul îi dădu instrucțiunile.

– Când pleci în călătoria de întoarcere, cheamă-mă. Cheamă-mă încetșor, ori de câte ori te imbarci sau cobori de pe vreo barcă sau treci pe deasupra sau pe dedesubtul unui pod. Când ajungi la Sugiou, vreau să treci pe la casa fostului magistrat Cu. Ia o umbrelă cu tine – mă voi ascunde în umbrelă. Atât ai de făcut. Apoi continuă:

– Motivul pentru care nu am părăsit niciodată această cameră este că în peretele dinspre sud-est este îngropată o cutie cu bijuterii. Vreau să o iei în schimbul bunăvoinței tale față de mine.

Acestea fiind zise, duhul dispăru. Iang se întoarse și adormi iarăși. Dimineață ciocăni puțin tencuiala de pe peretele unde îi arătase duhul. Acolo, într-adevăr, se afla o cutie mică plină cu perle neprețuite.

Iang urmă instrucțiunile duhului până la ultima. O strigă încetșor când își începu călătoria de întoarcere, și iarăși de fiecare dată când se imbarca sau cobora de pe vreo barcă sau trecea pe deasupra sau pe dedesubtul unui pod. Când în cele din urmă ajunse la Sugiou, cumpără o umbrelă și se

îndreptă direct spre casa fostului magistrat, Cu. Cu tocmai invitasese niște actori ambulanți să distreze niște oaspeți, iar Iang reuși să se strecoare neobservat în grădină.

Un timp Iang urmări scena de veselie în timp ce oaspeții hohoteau la bufoneriile a doi luptători comici. Apoi deodată răsună un țipăt, care le îngheță sângele în vine tuturor celor din mulțimea veselă. Era Cu, care doar cu o clipă înainte băuse și râsese cu prietenii lui. Acum sări în picioare și rămase acolo tremurând, cu ochii sticlindu-i pe chipul cadaveric și bolul îi scăpă din mână fără vlagă. În cele din urmă ridică mâna și arată înainte. Își auzi vocea, un cârâit ascuțit:

– Scoateți-o afară! Afară! Femeia aceea! Are sânge pe rochie și un cuțit în mână. Știu cine este! scoateți-o afară!

Slujitorii veniră alergând, și toți cei de față rămaseră cu privirile ațintite în direcția în care era îndreptat degetul lui Cu. Dar nici unul, nici măcar negustorul Iang, care privea și el îngrozit, nu putură vedea absolut nimic acolo. Cu se prăbuși tremurând în scaunul său. Fuse readus în simțiri cu vin tare, dar petrecerea era pe sfârșite și curând oaspeții plecară.

În acea noapte, magistratul Cu se spânzură de o grindă din propriul dormitor. Iar camera de la hanul din Șangciui n-a mai fost bântuită.

Vracii Căii Tao

Preoții budiști se rad în cap. Dar deseori într-o pictură chinezească vezi un bărbat, poate chiar meditând, a cărui atitudine plină de pioșenie contrastează cu hainele lui jerpelite și o claie de păr nepieptănat în cap. Și el este un om sfânt, dar al credinței taoiste, umilul care urmează Calea sau Tau al înțeleptului din vechime Lao Ți. Mulți asemenea lor credeau că prin propria purificare, sau mâncând ierburi magice sau fierbând vreun elixir secret sau vreun leac, și-ar putea spori puterile mult peste limitele corpului omenesc. Poate că unii dintre ei chiar au reușit. În orice caz, oamenii de rând au auzit destule povești despre ei pentru a-i crede cei mai înzestrați vraci de pe pământ.

Exista problema somnului, spre exemplu. Un taoist pe nume Thienthuan dându-și seama că somnul întărește atât trupul cât și mintea, s-a apucat să perfecționeze această artă. Deține recordul cu un somn de opt sute de ani. Dar niciodată n-a fost lăsat atât de mult fără să fi fost deranjat.

Trăia în sihăstrie pe un munte numit Thaihua. Într-o zi a fost văzut coborând de pe munte și, deși au trecut câteva luni, nu s-a mai întors. Alți oameni sfinți care trăiau pe munte și-au zis că plecase să trăiască în altă parte, și se întoarseră la meditațiile lor.

Iarna se apropia și rezervele de lemne de foc care fuseseră pregătite în așteptarea frigului începură să se îpuțineze. Veni și ziua când un om ajunsese la ultimele lemne din șopronul de lemne. Apucă un buștean lung și subțire și trase – și descoperi că apucase un picior de om! Îngrozit, mută buștenii rămași din vârf. Apoi hohoti de râs – văzându-l pe Thienthuan ridicându-se, frecându-se la ochi, întinzându-se și începând să curețe surcelele de pe el.

Într-o altă zi, mult mai târziu, un țăran cosea iarbă pentru fân pe panta mai de jos a muntelui. Ajunse la o crăpătură în pământ unde trecea albia secată a unui râu iar acolo în albie fuse măhnit să vadă zăcând un trup. „Bietul om“, gândi țăranul și se opri să se uite mai bine. Iarba și buruienile creșteau în pământul care se adunase peste trup, și o ciocârlie își făcuse cuib pe picioarele lui. Țăranului i se făcu tare milă. Se hotărî să aducă o căruță să ia corpul și să-l înmormânteze așa cum se cuvine. Dar chiar atunci Thienthuan se trezi. Deschizând ochii larg, spuse:

– Tocmai m-am bucurat de-un somn extrem de plăcut. Cine este cel care m-a deranjat?

Țăranul îl recunoscu pe marele înțelept din munți. Se scuză cu umilință pentru a-i fi stricat odihna stăpânului iar apoi se întoarse la cositul lui, în vreme ce Thienthuan se duse tacticos la micul dejun.

Liu Cen era un om care se devotase taoismului pe muntele Sung. Acolo a căpătat multe puteri uimitoare. Una din descoperirile sale era secretul tinereții. Se zicea că atunci când avea peste o sută de ani, arăta ca un băiat de cincisprezece ani.

Nu numai el trăgea foloase. Odată izbucni ciuma în orașul Ingțiuian. Nici măcar familia guvernatorului nu fuse cruțată. Dar din fericire guvernatorul avea un deosebit cult pentru Tau, iar când a aflat că Liu Căn se afla prin preajmă, i-a cerut ajutorul. Liu Căn îi dădu pe dată o foaie de hârtie scrisă cu hieroglife ciudate. Era un talisman pe care guvernatorul trebuia să-l lipească pe ușa reședinței pe timpul nopții. Guvernatorul făcu întocmai: iar la sosirea dimineții, nici unul din membrii familiei sale nu mai avea vreo urmă a înspăimântătoarei boli.

Dar în scurt timp Ingțiuian își schimbă guvernatorul. Noul venit, un funcționar pe nume Țiang, era foarte diferit de predecesorul său. Rânji când auzi de isprăvile lui Liu Căn. Când stăruiră cu poveștile lor, Țiang se înfurie. Hotărî să-l facă de ocară pe acest om care făcea minuni, și să trimită gărzi să-l aresteze. Vești de acest fel se răspândiră cu repeziciune prin oraș. Când gărzile părăsiră reședința guvernatorului, găsiră străzile blocate de mulțimile de oameni indignați. Nici lor nu le prea dădea inima ghes să îndeplinească sarcina și se întoarseră. Dar guvernatorul, neîmblinzit, trimise trupe să răzbată prin mulțime și îl aduseră pe Liu Căn la judecătorie pentru interogatoriu.

În cele din urmă Liu Căn, desculț și jerpelit, stătea la picioarele jilțului aurit al guvernatorului. Judecătoria fusese eliberată de soldați care priveau impasibili, hotărâți să nu-și riște capetele nesupunându-se superiorului lor neînduplecat. Guvernatorul se aplecă și i se adresă lui Liu Căn cu o voce tunătoare.

– Ești vrăjitor? tună el.

Răspunsul lui Liu Căn nu arată nici mândrie, nici considerație. Răspunse cu calm:

– Da.

– Poți aduce spiritele din cealaltă lume? continuă guvernatorul.

- Da, pot.

Guvernatorul era încântat. Asta era chiar prea ușor. Acest șarlatan căzuse drept în cursă. Strigă mai tare ca oricând:

- Atunci hai să-mi arăți niște spirite, acum, în chiar acest tribunal, ori altfel vei fi pedepsit ca impostor și escroc.

Liu Că n aruncă o privire într-o parte, unde se aflau deja pregătite instrumentele pentru pedepsirea lui: scânduri pentru strivitul încheieturilor, nuiuaa groasă din bambus cu care urma să fie biciuit. Apoi se întoarse spre guvernator, care fu surprins să observe un zâmbet liniștit pe chipul omului sfânt.

- Nimic mai simplu, zise Liu Că n cu blândețe. Ceru pensulă, tuș și hârtie. Când un paznic i le dădu, trăsă câteva trăsături abile pe hârtie, pe care o duse la un opaiț și-o lăsă pradă flăcărilor. Nici nu se înnegriise bine ultimul colțișor de hârtie că tribunalul se și umplu de larva copitelor și de zângănit de armuri. Peretele de la celălalt capăt al curții se deschise pentru a lăsa să intre o trupă numeroasă de călăreți înarmați cu săbii și sulite. Se îmbulziră vreo patru, cinci sute, în sală. Apoi rupseră rândurile, pentru a face loc unui car în care erau ingenunchiați cei doi prizonieri escortați.

Liu comandă ca cei doi prizonieri să fie scoși din car și conduși la guvernator. Unul era un bătrân, celălalt era evident soția lui. Bătrânul ridică capul și i se adresă guvernatorului pe un ton de mustrare aspră:

- Când mă gândesc că tu, fiul nostru, ai adus asemenea rușine asupra noastră! Crezi că datoria ta față de noi a încetat o dată cu moartea noastră? Sau că poți aduce insulte unui om sfânt fără a ne implica și pe noi în pedeapsa ta? Cum îndrăznești să ne privești în față, pe noi, părinții tăi morți?

Cu fața pământie, guvernatorul coborî în grabă de la locul său și căzu în genunchi, plângând, în fața lui Liu Că n. Îl imploră să fie milostiv, să-i elibereze părinții.

Liu Cănu dădu un ordin, iar guvernatorul ridică privirea și găsi curtea goală, în afară de omul sfânt și gărzile. Zidul îndepărtat era la fel de solid și real cum fusese întotdeauna. Și niciodată n-a mai îndrăznit guvernatorul Țiang să se îndoiască de puterile celor ce urmează Calea.

Un alt vraci care s-a pus cu autoritățile era un taoist pe nume Țuo Tu, care i-a jucat o grămadă de farse augustului Duce de Uei. Totul a început când Țuo Tu se plimba într-o zi pe un drum și văzu venind spre el un șir de doisprezece hamali, fiecare

încărcat cu câte un coș enorm. Fiecare coș era acoperit cu un material de paie. Țuo Tu opri mica procesiune.

– Ce aveți în coșurile acelea? întrebă.

– Portocale pentru ducele de Uei, răspunse hamalul din frunte.

– Portocale! exclamă Țuo Tu. Ce bucurie pentru ducele! Dar ce povară grea pentru bieții de voi! Lăsați-mă să vă ajut o bucată de drum. Spunând acestea luă coșul hamalului conducător și îl săltă în spinarea lui. Îl cără vreun kilometru și ceva, apoi îl dădu înapoi primului hamal și luă povara celui de-al doilea. În felul acesta procedă până la ultimul. Acum fiecare hamal, când își lua înapoi încărcătura, o găsea mai ușoară decât înainte, și fiecare se întreba dacă asta era mai mult datorită pauzei pe care o luase sau că taoistul făcuse vreo minune spre binele său. Când ajunse la capătul șirului îi părăsi, și la vremea convenită ajunseră la palatul

ducelui și descărcară portocalele în hambar.

După o zi-două ducele dădu un mic banchet pentru niște nobili care erau în vizită. Când au fost luate toate felurile de mâncare, slugile aduseră vase de argint încărcate cu delicioase fructe aurii, și ducele se întoarse către oaspeți:

– O plăcere rară, domnilor! Portocale dulci, proaspăt aduse din sud!

Oaspeților le lăsa gura apă în timp ce contemplau fructele aurii strălucitoare. Dar primul oaspete care tăie una cu cuțitul de argint rămase cu gura căscată de uimire – fiindcă sub coaja ademenitoare nu era nimic altceva decât aer. Aruncă o privire piezișă către ducele zîmbitor și se întrebă cu teamă ce fel de rău putea prevesti o asemenea insultă. Apoi, spre surprinderea lui, băgă de seamă că vecinul său se uita în același fel, și apoi...

– Strămoșii să ne fie martori! strigă ducele cu o voce care făcu toată argintăria să zornăie pe masă. Maestre de ceremonii!

Ducele îl blestemă pe maestrul de ceremonii cu strămoșii lui, iar maestrul de ceremonii îl blestemă pe magaziner cu ai lui strămoși, iar magazinerul îl căută pe hamalul șef și îl blestemă pe el și pe ai lui strămoși: fiindcă fiecă bucată din întreaga marfă de portocale nu era nimic altceva decât coajă goală.

Ei bine, desigur că hamalul șef și-a dat seama că asta era explicația ușurării poverii după ce Țuo Tu le cărase o vreme, și îi spuse magazinerului, care îi spuse maestrului de ceremonii, care îi spuse ducelui că totul era lucrătura lui Țuo Tu. Și cât ai clipi, ducele puse să fie arestat Țuo Tu și aruncat într-o celulă în închisoarea statului.

– S-a hrănit destul pe cheltuiala mea, zise ducele. N-are nici un rost să-l mai hrănim.

Și astfel Țuo Tu a fost lăsat să se chinuie și să moară, iar ducele a uitat cu totul de el. I s-a amintit incidentul doar

după ce trecu un an de zile, când unul din oaspeții de atunci îi făcu o nouă vizită și întrebă ce pedeapsă căzuse pe capul taoistului pus pe șotii.

– Pentru a fi sigur, zise ducele, ar fi timpul ca trupul lui să fie scos și ars. Și dădu ordine să se facă întocmai.

Dar când ridicară drugurile și deschiseră ușa celulei, ce le fu dat să vadă dacă nu chiar pe Țuo Tu, cufundat în meditație, dar tot atât de rumen și în carne și oase, cum fusese dintotdeauna!

Nici nu îndrăzniră să raporteze ducelui despre cele aflate. Dar acesta nu era rău intenționat și și-a dat seama că nu avea de-a face cu un răufăcător. Dădu ordine ca Țuo Tu să fie eliberat și îl invită la cină. La sfârșitul cinei Țuo Tu anunță că pleacă și sugerează ca el și ducele să bea o cupă de vin la despărțire. Luă o cupă de vin și ceru un ac. Cu acul trase o linie prin mijlocul vinului. Vinul se despărți în două porții, care rămaseră separate. Țuo Tu își bău porția și-i înmână ducelui cupa, care într-o parte conținea încă vin. Dar ducele se temu de vreo nouă poznă și nu vru să bea. Atunci Țuo Tu bău vesel restul de vin, și aruncă cupa goală. N-a căzut imediat, ci se înalță și pluti prin aer ca o pasăre pe sub tavanul sălii. Toți priveau cu uimire: iar când se uitară din nou în jos, nici urmă de Țuo Tu.

Povestea despre aceste minuni începu să se răspândească printre oamenii din Uei, și ducele se neliniști la gândul a noi nenorociri care puteau să se ivească. Regretă îngăduința de a-l fi eliberat pe Țuo Tu, și dădu ordine să fie arestat din nou. Soldații cutreierară ținutul în căutarea lui. În cele din urmă un detașament dădu de el pe un deal. Când Țuo Tu îi văzu venind, urcă în fugă dealul. Chiar deasupra lui păștea o turmă de oi. Soldații îl văzură alergând și porniră pe urmele lui. Dar deodată, nu mai fu nici urmă de taoistul bătrân.

– Dispărut ca prin farmec, zise căpitanul dezgustat. Cu buzele strînse cercetă oile care rătăceau. Apoi fu cuprins

de inspirație. Merse cu pași mari spre o stâncă pe care zăcea întins, moțâind la soare, ciobanul turmei. Omul se ridică cu greu în picioare când căpitanul i se adresează.

– Câte oi ai în turmă?

– Șaizeci și nouă, domnule.

– Ești sigur? întrebă căpitanul.

– Sigur? Bineînțeles că sunt sigur. Este Zbanghia, și Mițoasa, și Corn răsucit, și Bot turtit, și...

– Nu vreau să cunosc toată familia! strigă căpitanul. Dar vom vedea dacă ai încă șaizeci și nouă sau șaptezeci!

Și le ordonă oamenilor lui să le numere. Din nefericire oile nu stăteau locului sau câte patru pentru a fi numărate. Detașamentul avea șaisprezece oameni, și căpitanului i se dădură șaisprezece totaluri, între patruzeci și doi și nouăzeci și trei. Deznădăjduit apelă la cioban, care privea cu un rânjet ca un pepene crăpat. Ciobanul aruncă o privire asupra turmei, apoi tresări surprins.

– Aveți dreptate, căpitane, zise el. Sunt șaptezeci acolo. Oare care este cel nepoftit?

– Știu eu prea bine cine este, zise căpitanul. Se întoarce pentru a se adresa turmei. Domnule taoist, zise el, te sfătuiesc să mă urmezi. Ducele, stăpânul meu, așteaptă să te primească.

Acolo, în mijlocul turmei, una dintre oi a îngenuncheat în iarbă și a behăit:

– Oare pot să cred asta?

– El este, spuseră soldații. Tocmai porniră să-l prindă când fiecare oaie din turmă îngenunche și behăi:

– Oare pot să cred asta?

Nedorind să aresteze întreaga turmă, și deloc sigur că și așa îl va prinde pe Țuo Tu, căpitanul renunță la sarcina lui fără putință de izbândă și dădu drumul oamenilor săi.

Hanul catârilor

A fost odată un negustor pe nume Țiau care a bătut țara-n lung și-n lat. Cunoștea toate hanurile bune, dar într-o zi, urmând un drum mai puțin cunoscut către capitala de răsărit, ajunsese într-un cartier care-i era complet necunoscut. Se lăsa noaptea și întrebă câțiva țărani de pe câmp dacă exista vreun han bun prin apropiere.

– Călătorii de prin aceste locuri trag întotdeauna la Hanul Podului de Lemn, chiar după dealul acela, i se spuse. De-acolo își cumpără cu toții catării.

– Au catări buni acolo? întrebă Țiau. Creatura asta bătrână care mă cară e cam prăpădită. Mi-ar prinde bine să-l schimb pe unul nou.

– Cei mai buni catări de prin părțile locului, veni răspunsul. O văduvă ține hanul, pe nume A-treia-doamnă, și e tare bogată, așa că mereu își vinde catării foarte ieftin și nu-și face probleme.

– De unde provin catării ei? întrebă Țiau.

Chipurile țăranilor căpătară o expresie nehotărâtă.

– Asta nu putem spune, ziseră ei. Mai bine o întrebi pe ea – noi nu știm.

Reflectând la faptul că oamenii de la țară arareori știau ori le păsa de ceea ce se petrecea la mai mult de un kilometru de fermele lor, Țiau își continuă drumul spre munte. Și ajunsese după cum i se spusese la un han, îngrijit, curățel și ademenitor la înfățișare, afară cu bănci ce arătau confortabil așezate printre tufe de flori și o firmă mare care îl arăta a fi Hanul Podului de Lemn. Descălecă de pe catâr și intră înăuntru unde o găsi pe A-treia-doamnă servind vin la vreo șase sau șapte oaspeți.

A-treia-doamnă se arătă a fi o femeie plăcută și veselă la vreo treizeci de ani. Îl salută politicos, apoi spuse:

– Probabil că vrei să-ți legi catârul în staul și povara de pe el. Îmi pare rău că n-am un rândaș să se ocupe de asta, dar vezi, nu țin servitori.

În timp ce Țiau își ducea catârul la grajd își zise în sinea lui: „Nu-i de mirare că-i foarte bogată dacă n-are servitori de plătit. Dar ce femeie isteată trebuie să fie dacă se ocupă singură de un han atât de elegant ca ăsta. E de mirare doar cum de n-a luat-o careva de soție – dar la urma urmei poate că este una din acele văduve fidele care refuză să se recăsătorească“.

Se alătură celorlalți musafiri, toți negustori ambulanți ca și el, tocmai la timp pentru a servi o cină din bucăți fragede de pui, pește proaspăt de râu și cel mai bun orez alb. Apoi, în timp ce văduva spăla vasele, oaspeții se serviră după placul inimii din cănile de vin pe care ea le puse pe mese. Țiau clefăia bomboane și povesti întâmplări alături de ceilalți, dar nu era un băutor și nu se atinse de vin.

Curând veni și vremea odihnei. Felinarele fuseră scoase și oaspeții cherceliți adormiră buștean. Lui Țiau i se dăduse un pat curat și confortabil lângă un paravan rogojină, de cealaltă parte fiind chiar camera celei de-a treia doamne. O

vreme stătu întins moleșit gândindu-se la îndemânarea extraordinară a văduvei. Sforăiturile domoale ale celorlalți oaspeți parcă îl adormeau când deodată un zgomot mai puternic îl sperie și-l trezi. Era sunetul unui obiect greu care se rostogolea pe podea, și venea din cealaltă parte a paravanului, unde dormea văduva.

Primul gând al lui Țiau a fost acela că hoții intraseră și îi făceau vreun rău. Se ridică, rămânând tăcut, și găsi o spărtură în rogojină prin care se putea strecura. Ușurat, văzu că văduva era singură. Zgomotul fusese făcut de un cufăr masiv pe care-l târăse în mijlocul camerei, unde acum ingenunchiase. Apoi Țiau tresări. Din cufăr femeia scoase chipul mic de lemn al unui bărbat, cam de mărimea unei mâini. Îl așeză pe podeaua de lut a camerei în timp ce Țiau continuă să privească cu o curiozitate nebună. Apoi scoase din cufăr un bou din lemn, apoi un plug, amândouă făcute la aceeași măsură ca și omul de lemn.

A-treia-doamnă trase micul plug în spatele bouului și așeză bărbatul în spatele plugului. Apoi le stropi cu apă. Sub

privirile înmărmurite ale lui Țiau micuțul atelaj începu să se miște, și cât ai clipi ară cu grijă podeaua camerei. A-treia-doamnă așeză un coș mic cu semințe în mâna bărbatului de lemn, care începu să însămânțeze pământul pe care-l arase. Nici nu atingeau bine semințele pământul, că și apăreau mugurii verzi de grâu. Acum spicul dădea în pârg, recolta era gata. A-treia-doamnă își adună grânele și ingenunche în colțul camerei unde treieră, vântură și măcină boabele în făină. Cu făina făcu prăjituri, pe care le puse în cuptor și le coapse. Când și-a terminat treaba se duse liniștită la culcare și adormi; iar Țiau pe partea sa de paravan făcu același lucru.

Când se făcu dimineață, oaspeții se treziră, se spălară și se adunară la micul dejun, care se compunea din prăjituri din grâu proaspăt coapte. Dar Țiau n-avea de gând să mănânce din cea cu care fusese servit. O ascunse în mânecă și părăsi camera. Tulburat de cele văzute, își adună măgarii de la staul și se pregăti de plecare. Înainte de a pleca se uită pe furiș prin fereastră la ceilalți oaspeți în timp ce serveau micul dejun. În timp ce-i privea îi văzu, unul după altul, într-o succesiune rapidă, prăbușindu-se de pe bănci și rostogolindu-se pe podea. Hainele lor se schimbă în păr aspru, le creșcură cozi și urechi lungi și păroase și curând hanul se umplu de răgetul a șase catări. A-treia-doamnă intră cu un băț și-i mână afară spre grajdurile din spate.

Țiau își mână animalul la trap și se grăbi să părăsească locul. Când ajunsese în capitala de răsărit nu suflă nimănui vreo vorbă despre ce se petrecuse, dar își aranjă afacerile acolo și se pregăti să se întoarcă acasă. Una din pregătiri a fost să cumpere câteva prăjituri din grâu de aceeași formă și mărime cu cele făcute de A-treia-doamnă, și între acestea o puse și pe cea pe care o păstrase de la micul dejun din Hanul Podului de Lemn.

Trase iarăși la han în drumul spre casă. De data aceasta era singurul oaspete. A-treia-doamnă îl primi la fel de politicos și-i pregăti o masă pe cinste. După aceea, de vreme ce erau singuri în han, pălăvrăgiră, dar nu reuși să-l convingă să bea vinul pe care îl pregătise.

La timpul convenit fiecare se retrase la culcare. După cum se așteptase, Țiau nu stătu prea mult întins în pat, când, auzi zgomotul cufărului care era târât și deschis. Dar de data asta, zâmbi în sinea lui, se întoarse și se culcă.

Dimineața văduva îi aduse ceai și prăjituri din grâu la micul dejun. Dar el deja aranjase pe masă prăjiturile pe care le adusese cu el, și îi spuse:

– Le-am cumpărat din capitala de răsărit. Sunt grozav de bune – nu vrei să guști? Astfel îți vei păstra prăjiturile pentru oaspeții din seara aceasta.

A-treia-doamnă a fost puțin descurajată, dar nu se împotrivi. Țiau îi dădu prăjitura făcută chiar de ea pe care o păstrase cu grijă pentru această clipă. N-o recunoscă ca fiind a ei, dar îi mulțumi și începu să mănânce. De-abia îmbucă de câteva ori că se și rostogoli la podea și se transformă în catâr.

Încântat de reușita planului său, Țiau ridică catârul în picioare și îl cercetă. Era mare și puternic, și un animal ce părea devotat și mult mai bun decât propria sa mârtoagă. Înainte de a-și continua drumul călare pe spinarea lui, Țiau cotrobăi prin cufărul celei de-a treia doamne în căutarea micilor păpuși de lemn. Le ridică și le stropi cu apă, dar nu-i putu urni. Așa că le dădu foc pentru a se asigura că nu-și vor mai crește recoltele otrăvitoare.

Noul catâr al lui Țiau îl servi de minune timp de patru ani, până într-o zi când îl călărea pe o stradă din orașul Ceangan. Un bătrân care se îndrepta spre el îl opri și cercetă catârul, apoi bătu din palme și strigă cu încântare:

– Cu siguranță asta este văduva A-treia-doamnă de la Hanul Podului de Lemn. Sunt încântat să văd că ești atât de bine – dar ce te-ai mai schimbat!

Apoi bătrânul i se adresă negustorului Țiau:

– A făcut mult rău, și trebuie să te felicit pentru modul în care ai prins-o în cursă. Dar ai pedepsit-o destul, călărind-o și biciuind-o toți acești patru ani. Te rog dă-i drumul acum!

Țiau descălecă de pe catâr, iar bătrânul scoase un cuțit din mânecă și despică pântecul făpturii. Dinăuntru sări văduva de la Hanul Podului de Lemn. Își ascunse fața în mâini și fugi, iar negustorul Țiau nici c-a mai văzut-o sau a mai auzit vreodată de A-treia-doamnă.

Pavilionul primejdios

Cu mult înainte ca universitățile să fie inventate, studenții obișnuiau să caute să-și sporească învățătura „cutreierând cu lăuta și sabia” prin toate ținuturile Chinei. Țăranul care-și repara șanțul n-ar fi fost prea surprins să vadă trecând pe drum un tânăr de condiție bună, cu sabia la șold și o legătură de cărți pe umăr. Probabil un puști l-ar fi urmat cu o lăută, fiindcă muzica nu era câtuși de puțin importantă pentru studiile stăpânului. Sau poate, studentul, prea sărac pentru a-și angaja un slujitor, ar fi dus-o chiar el, pentru că avea prea puțin altceva de dus. S-ar fi putut să se afle în drum spre un renumit câmp de luptă din timpuri străvechi, sau în căutarea vreunui poet care a trăit ca un sihastru în munții din apropiere.

Un asemenea învățăcel tânăr se îndrepta pe un drum prăfos la miazăzi de Amiang. Se însera și speranțele lui erau îndreptate spre găsirea vreunui han, sau poate vreo mănăstire, unde ar fi putut găsi adăpost pentru noapte. În cele din urmă ajunse la un mic grup de colibe țărănești. În

fața uneia dintre ele stătea o femeie în vârstă, lipind strat peste strat de pânză pentru a face talpa unui pantof.

– Spune-mi, mamă, i se adresează învățăcelul în mod agreabil, aş putea găsi prin preajmă vreun han pentru o găzduire de o noapte?

– Nu înainte de Hanul Zece Mile, tinere stăpîn, veni răspunsul.

– Și cât de departe este?

– Cincisprezece kilometri de Amiang, și aproape zece kilometri pe drumul acesta de aici.

Învățăcelul se uita lung la drumul care se întindea înainte. Se va fi întunecat cu mult înainte ca el să fi ajuns la han, dar perspectiva a încă zece kilometri prin praf nu era încântătoare. Dar cum privea, observă pe stânga drumului, *la o zvârlitură de băț de unde stătea, un pavilion de genul celor pe care multe districte le oferă ca loc de odihnă pentru călători*. Era într-o stare deprimantă, părăginit, și arăta de parcă era de mult nefolosit; cu toate acestea, îl va apăra de vântul rece al nopții, și îi spuse bătrânei că mai degrabă s-ar odihni acolo decât să meargă mai departe. Spre uimirea sa, o privire de groază umplu ochii bătrânei. Își coborî privirea repede, apoi se întoarse ca după ajutor către o femeie mai tânără, fără îndoială fiica sa, care tocmai ieșea din casă. La vremea aceea se întorceau și țăranii de la câmp, iar unul dintre ei, îndesat și cu o privire năucă, întrebă ce se punea la cale.

– Tânărul dorește să petreacă noaptea în pavilion.

– Nu poți dormi acolo, zise omul fără menajamente.

Tânărul fu iritat de o asemenea impolitețe, și dori să știe din ordinul cui avea să fie oprit să folosească pavilionul.

– Nimeni nu doarme acolo, zise omul. Și iarăși învățăcelul îl chestionă, înfuriindu-se și o ceartă aprigă păru că se încinge, dar a fost potolită de mâna ridicată a bătrânei. Se uită temătoare în stânga și-n dreapta, apoi spuse cu glas

răgușit, aproape șoptit, ce încă i se părea prea tare.

– Trei bărbați au dormit în pavilion în timpul ultimilor trei ani, zise ea. Din cei trei, nici unul n-a apucat dimineața.

– Ce poveste cu tâlhari..., începu învățăcelul.

– Nu tâlhari, murmură bătrâna. Și nici măcar oameni...

Învățăcelul o întrerupse. N-avea de gând să rădă de povestea unei bătrâne, și cu toate acestea îi răspunse hotărât și fără teamă.

– Atunci dacă de spirite e vorba, zise el, e vremea ca spiritele să fie înlăturate. Haide, lasă-mă să împart cu tine orezul de la cină, și apoi n-am să te mai necăjesc.

Cu toții bombăniră și dădură din cap, dar masa de seară trecu fără vreo altă discuție. După ce termină masa modestă, învățăcelul îi dădu ceva bani femeii, își luă lucrurile și ură familiei o noapte liniștită. Nimeni nu răspunse, dar cu toții îi urmăriră plecarea cu priviri îngrijorate.

Vopseaua se cojea de pe balustrada din jurul pavilionului, și buruienile își făcuseră loc prin crăpăturile din treptele de piatră. Înăuntru totul era întunecat și de mirosul mucegăit de dărăpănare. Învățăcelul scoase din geantă o lampă și o carte. Aprinse lampa, se așeză repede pe marginea unui podium acoperit cu o rogojină mizeră și începu să citească.

Orele trecură. Chiar obosit, învățăcelul își concentră atenția pe carte. Nici un sunet în afară de vânt, mișcând când și când câte o țigla liberă de pe acoperiș.

În cele din urmă, păși afară pe drum. De unde stătea învățăcelul vedea printr-o împletitură de nuiiele apropierea de pavilion ușor luminată de stele. Un bărbat stătea pe potecă, îmbrăcat tot în negru. Cu voce pătrunzătoare îl strigă pe stăpânul pavilionului. O a doua voce, chiar din camera în care stătea învățăcelul, răspunse: „Aici!”

– Cine este în pavilion? întrebă omul în negru.

– Un învățăcel, răspunse stăpânul. Citește și încă n-a adormit.

Învățăcelul se uită cum omul în negru se întoarce și plecă; apoi reveni la cartea lui. Dar în scurt timp, alt sunet de pași fu auzit. Un bărbat purtând o pălărie roșie stătea în fața pavilionului și îl chemă pe stăpân.

– Hei, se auzi vocea din camera învățăcelului.

– Cine e în pavilion? întrebă omul cu pălăria roșie.

– Un învățăcel, răspunse stăpânul. Citește și n-a adormit încă.

Nu s-a mai spus nimic, și omul cu pălărie roșie se întoarce și plecă. Învățăcelul așteptă, dar nu mai fură vizitatori. Astfel se ridică, ieși afară, și stătu și el pe potecă. Îl strigă pe stăpânul pavilionului exact în același fel în care o făcuseră cei doi.

– Aici! răspunse stăpânul.

– Cine este în pavilion? întrebă învățăcelul.

– Un învățăcel, răspunse stăpânul. Citește și încă n-a adormit.

– Cine este bărbatul în negru?

– Este Porcul negru al nordului.

– Cine este bărbatul cu pălărie roșie?

– Este Cocoșul roșu de la apus.

– Și tu cine ești?

– Sunt bătrânul scorpion.

Învățăcelul era mulțumit. Se întoarce la lampa și la cartea lui, pe care continuă s-o citească de-a lungul nopții lungi. Nu mai avură loc și alte întreruperi.

De-abia se iviseră zorii, când bărbatul îndesat din seara precedentă venea grăbit pe drum, cu un băț solid în mână. Încetini când se apropie de pavilion. Urcă scările cu grijă și deschise ușa șubredă. Groaza făcu loc încântării când ochii lui uimiți dădură de învățăcel, viu și nevătămat, stând încă cocoțat pe podium, absorbit liniștit de lectură. Țăranul își aruncă brațele în jurul lui, și îl cără în triumf pentru a lua micul dejun în casa lui. Dar învățăcelul obiectă:

– Mai întâi adună-ți familia și vecinii, comandă el.

– Când se adunară cu toții, învățăcelul îi duse în pavilion și le spuse să caute. Traseră la pământ un paravan putred într-un colț pentru a da la iveală un scorpion, la fel de mare ca și o tobă, cu un ac lung de mai bine de un metru. Acul primejdios se îndreptă către învățăcel, dar el avea deja sabia în mână și cu o singură lovitură iute reteză vârful de ac și capul de trup. Mica adunare răsufla ușurată. Învățăcelul se întoarse către ei:

– Unde țineți un porc negru? întrebă.

– Într-un șopron la nord de pavilion, i se supuse. Îl conduseră la acel loc, iar acolo găsi un porc negru, mai mare decât oricare altul pe care-l văzuse vreodată. Pe când se apropia, acesta își ridică capul și nu încăpea îndoiala că răul strălucea în ochii lui. Și iarăși sabia studentului se ridică și căzu, iar capul porcului se rostogoli la picioarele sătenilor înmărmuriți.

– Și unde țineți un cocoș roșu? întrebă el.

– Într-un șopron la apus de pavilion, i se spuse. Îl duseră în acel loc, iar acolo găsi un cocoș cu creasta roșie lungă și gheare care arătau primejdioase. A treia oară învățăcelul își mânui sabia, pe care apoi o curăță și o puse la loc în teacă la șold.

Din acea zi, nici unui călător nu i-a mai fost tulburată vreodată liniștea în pavilionul de la miazăzi de Amiang.

Făcătorii de ploaie

În curgerea obișnuită a întâmplărilor, nouă, muritorilor, ne este dat să acceptăm orice vreme ne este dată. Și nici că suntem avertizați dinainte de ce are să vină. Dar când și când cineva s-a întâmplat să dea peste făcătorii de ploaie la lucru, și odată, cândva, un om chiar i-a ajutat, deși rezultatul n-a fost în cele din urmă fericit.

Printr-o întâlnire întâmplătoare, Liiung, un țăran, putu să-și salveze recolta de grâu. Se întâmplă când el fuse trimis cu o însărcinare oficială într-un oraș mai îndepărtat. La întoarcere, își petrecu noaptea de unul singur într-un templu. În miez de noapte fu trezit din somn de un bubuit puternic în poarta masivă a templului.

– Deschide! strigă o voce de afară. Am venit să împrumutăm carul pentru tunet.

– Cine are nevoie de el? veni răspunsul din interiorul templului.

– Regele din Țiesiu.

Țiesiu era numele districtului unde se afla ferma lui Liiung, așa că ascultă cu un interes deosebit cele ce urmară.

– Pentru ce are nevoie de el? se auzi iarăși din interior.

– Dorește să ia recolta de grâu, răspunseră cei de afară.

Urmă o pauză lungă, în timp ce Liiung tremură la gândul că recolta lui de grâu era în pericol.

Apoi vocea dinăuntru se auzi iarăși:

– Împăratul nostru spune că tocmai este folosit carul, și va trebui să mai așteptați ceva vreme.

De data aceasta urmă o pauză mai lungă. În cele din urmă îi puse capăt un huruit puternic care venea de afară. Liiung privi afară și zări cinci-șase spirite care purtau lumânări și escortau un car mare, pe care l-au oferit mesagerului din Țiesiu. Ariergarda procesiunii era alcătuită dintr-un număr de bărbați care duceau un stindard uriaș alcătuit din fâșii separate, care fiecare în parte străluceau intens. Își prezentară stindardul în fața mesagerului, care numără cu voce tare fâșiile. Erau optsprezece. Dădu din cap cu satisfacție, și plecă în fruntea procesiunii.

De îndată ce zgomotul se stinse Liiung se avântă în negura nopții și într-un fel sau altul își regăsi drumul înapoi la Țiesiu. Deși încă nu se crăpase de ziuă, și-a trezit toți vecinii ciocănind pe la uși strigând: „Spiritele tunetului vin să ne fure grânele! Veniți repede să ne adunăm recolta!”

Însă vecinii nu făcură altceva decât să rădă de el și se duseră înapoi la culcare. Liiung ieși iute la ogorul lui, unde muncind ca un nebun reuși să secere și să-și adune grâul. La vremea când terminase era ziua în amiaza mare. Și-a luat nevasta și copiii și i-a dus pe o colină ce dădea spre sat, și privi cerul cu nerăbdare. Se aflau acolo doar de câteva minute, când un nor ca de fum negru se ridică de după munți. Într-o clipă acoperi tot cerul. Începu să plouă torențial, tunetele bubuiau, și Liiung murmură optsprezece săgeți diferite de fulgere.

După ce a trecut furtuna, recolta rămase distrusă. Oamenii din Țiesiu erau supărați pe Liung. S-a dus vestea că practicase magia neagră pentru a se îmbogăți pe socoteala vecinilor săi – uitaseră că îi ignoraseră prevestirile și răserseră de el. Atât de indignați erau că în cele din urmă îl duseră la tribunal. Dar acolo el spuse întreaga poveste, și judecătorul, dându-și seama că nu era mai mult decât șansa care îi arătase lui Liung făcătorii de ploaie la lucru, îl declară nevinovat și îl eliberă.

Pe omul care o dată a ajutat să aducă ploaia îl chema tot Li, dar nu era un simplu țăran ci un luptător, Lițing, care mai târziu a devenit duce de Uei. Tânăr fiind, îi plăcea nespus vânătoarea. Mergea în fiecare an în munții Ling, unde stătea într-un sătuc într-o vale. Bătrânii satului se gândeau mult la el și îl tratau cu multă ospitalitate, și o dată cu trecerea anilor prietenia lor se adâncea tot mai mult.

Spre sfârșitul unei lungi zile de plimbare, tocmai când se gândea să se întoarcă în sat pentru noapte, zări un cerb minunat deasupra lui, pe deal. Dădu pintoni calui și îl urmări. Cerbul se îndrepta către o culme înaltă și alerga ca vântul. Lițing, dornic de luptă, îl urmă; dar calul lui începea să obosească. Culmea cobora lin într-o vale largă, împădurită. Nu reuși să prindă cerbul înainte ca acesta să ajungă la marginea pădurii, și acolo îl pierdu. Afară, pe panta muntelui, încă mai era lumină, dar aici, printre hățișuri, se făcuse întuneric. Lițing își dădu seama curând că încercând să-și găsească ieșirea din pădure de fapt s-ar fi afundat mai adânc în ea. Era pierdut fără speranță.

Descălecă și privi în jur: era un loc înfricoșător, umbrele întunecate ale copacilor părând că se mișcă și plutesc în întuneric, liniștea era tulburată din când în când doar de țipătul jalnic al unei maimuțe. Își duse calul înainte, fără ca măcar să știe ce spera să găsească.

Ultimul lucru la care se aștepta era o așezare omenească

în mijlocul acestei păduri părăsite. Și totuși în depărtare, printr-un luminiș, strălucea un punct luminos. Traversă spre el. În lumina albă a amurgului se ridicau ziduri înalte, înconjurând o casă mare. Ușa mare era lăcuită în roșu și strălucea în lumina unui felinar din bronz. Lițing bătu cu pumnii în ușă. Mult timp nu veni nici un răspuns, dar în cele din urmă ușa se deschise larg și apărău un servitor.

– Vânam pe panta muntelui și m-am rătăcit în pădure, zise Lițing. Mă puteți găzdui pentru o noapte.

– Stăpânii sunt plecați, zise servitorul. Nu este decât bătrâna doamnă acasă. Nu cred că va îngădui să rămâneți aici.

– Vă rog să-i transmiteți considerația mea și s-o întrebați dacă este posibil, îi ceru Lițing.

Servitorul se întoarse cu răspunsul:

– Stăpâna n-ar fi vrut la început, dar de vreme ce v-ați rătăcit și este întuneric vă primește. Vă rog să mă urmați.

Îl conduse pe Lițing într-o sală, unde servitoarea anunță intrarea stăpânei casei. Avea în jur de cincizeci de ani, îmbrăcată în haine simple dar elegante, și evident o persoană educată. Lițing făcu o plecăciune, iar ea îi răspunse.

– Nu prea se cade să te primesc aici când fiii mei nu sunt acasă, spuse ea. Dar nu cred că vei putea găsi drumul afară din pădure pe întuneric. Apoi adăugă:

– Fiii mei se vor întoarce curând. Fac cam mult zgomot când intră, dar te rog să nu te sperii.

Aranjă să i se servească masa, care fu bogată, dar a constatat aproape în întregime din diverse feluri de pește. Apoi servitorii aduseră așternuturi, cearșafuri și perne, toate moi, curate și parfumate plăcut. Când ieșiră din nou, încuiară ușa pe dinafară.

Deși era obosit, Lițing nu putu să adoarmă imediat. Se tot întreba cine puteau fi acești oameni, care trăiau într-un copac în inima pădurii părăsite. De ce ar face fiii asemena

zgomot când s-ar întoarce – și de unde ar veni așa de târziu noaptea? De ce fusese ușa încuiată pe dinafară? Și mai era ceva care îl nedumerea: De ce se părea că nu mănâncă nimic altceva decât pește?

Încă mai stătea pe marginea patului încercând să găsească un răspuns când sosi miezul nopții, și o dată cu asta o bubuitură puternică la poartă.

Se auzi un strigăt din afară:

– Poruncă de la ceruri: stăpânul mai mare va aduce ploaia pe o întindere de peste o mie de kilometri. Ploaia trebuie să înceteze în zori, și nu trebuie să existe nici o omisiune, nici vreo violență necuvenită.

Lițing auzi apoi pe stăpâna casei spunând:

– Ce pot să fac eu? Nici unul din fiii mei nu-i acasă, și nu mai e vreme să trimit după ei. Nici unul din servitori nu poate să-și asume o asemenea sarcină, și totuși voi fi pedepsită dacă nu este trimisă ploaia. Vai de mine, ce mă fac?

Apoi un servitor spuse:

– Nu s-ar putea să cerem ajutorul oaspetelui nostru? El părea a fi deasupra oamenilor de rând.

Doamna își exprimă încântarea la auzul sugestiei. Bătu la ușa lui Lițing și întrebă :

– Sunteți treaz, domnule? Aș vrea să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

Lițing se ridică și ieși.

– Trebuie să vă spun, începu doamna, că aceasta nu este casa unor muritori, ci palatul unui dragon. („Deci de-asta mănâncă numai pește“, gândi Lițing). După cum prea bine știți, noi, dragonii, suntem răspunzători pentru aducerea ploii. Tocmai am primit poruncă de trimitere. Dar fiul meu cel mare participă la o nuntă în Marea de Răsărit, iar fiul mai mic o conduce pe sora lui acasă. Amândoi se află la sute de kilometri depărtare, ar fi imposibil să-i pot

aduna la timp. Mă întreb dacă n-ați putea să ne ajutați în această urgență. Nu v-ar lua prea mult timp.

– Mă tem că sunt un om obișnuit, zise Lițing. Nu sunt un călăreț prea rău, dar n-am experiență în călărirea norilor. Oricum, aș dori să pot să vă ajut ca răsplată a ospitalității dumneavoastră. Dacă doriți să-mi arătați ce am de făcut, am să-mi dau toată silința.

A fost adus un cal pag. Doamna ceru ulciorul pentru ploaie. Spre surprinderea lui Lițing, acesta s-a dovedit a fi chiar un ulcior mic, pe care doamna l-a legat strâns la șaua calului.

– Nu e nimic greu în aceasta, dar faceți exact cum vă spun, îi spuse. Nu trebuie să folosiți cravașa sau biciul. Pur și simplu să-l lăsați de capul lui. Dar de câte ori se va opri și va necheza, acolo va trebui să scuturați o picătură de ploaie pe coama lui. Fiți foarte atent să nu folosiți mai mult de o picătură de fiecare dată.

Și astfel Lițing încălecă și porni în misiunea sa. Pagul se înălță în văzduh, tot mai sus. La început Lițing se înfipse în coapsele lui de teamă să nu cadă, dar curând își dădu seama că acesta era la fel de stabil ca și o stâncă. Era greu de crezut că zboară

deasupra norilor – vântul zbură pe lângă el ca o ploaie de săgeți, iar în urma lui fulgerul se juca și tunetul bubuia. Calul se opri și necheză, și Lițing urmă instrucțiunile, înmuie un deget în ulcior și picură o picătură pe coama calului. Aceasta se întâmplă de câteva ori și, de fiecare dată când o făcuse, norii se deschideau sub el.

În cele din urmă calul se opri deasupra unui loc pe care Lițing îl recunoscuse. Era satul de munte în care stătuse când vâna.

– Oamenii acestui sat au fost foarte buni cu mine, își spusese în sinea lui. Am fost primit cu multă ospitalitate, și niciodată n-am găsit o cale de a le răsplăti bunătatea. Dar aceste câteva săptămâni au fost secetoase, recoltele sunt pârjolite, și iată-mă stând cu ploaia în mâinile mele. Le voi da o ploicică bună să le ude recoltele.

Și astfel de data asta n-a mai scuturat doar o picătură ci douăzeci de picături de ploaie pe coama calului, înainte de a pleca mai departe. Acesta a fost de fapt chiar ultimul loc de oprire. Calul se îndreptă direct spre casa din pădure, și Lițing o găsi pe doamnă așteptându-l. Spre surprinderea lui, plângea. Pe când descăleca, strigă la el:

– De ce n-ați făcut după cum v-am spus. V-am spus să scuturați o picătură pe coama calului, dar ați folosit douăzeci! Motivul pentru care am spus o picătură este că o singură picătură în ulcior stârnește treizeci de centimetri de ploaie pe pământ. Și aceea biată vale, în mijlocul nopții, este inundată de douăzeci de ori pe atât! Nici un locuitor nu se poate să fi scăpat!

Lacrimile ei izbucniră mai puternic. Îi întoarse spatele și-și scoase un șal de pe umeri, dând la iveală urme roșii adânci.

– Am fost pedepsită cu optzeci de lovituri de bici, îi spusese. Băieții mei vor fi și ei pedepsiți pentru că și-au neglijat îndatoririle.

Lițing a fost cuprins de groază aflând urmările actului său de bunătate. Băgând de seamă remușcarea lui, doamna continuă:

– Desigur, sunteți un simplu muritor și nu vi se cere să înțelegeți arta facerii ploii. Nu trebuie să mă supăr pe dumneavoastră. Dar mă tem de ce ar putea spune fiii mei dacă vă vor găsi aici. Mai bine ați pleca imediat.

Bătu din palme și două servitoare intrară una pe ușa din peretele de răsărit al sălii, cealaltă pe ușa din peretele de apus. Ambele erau extrem de frumoase.

– Aici, în inima pădurii, spuse doamna, nu avem nimic cu care să vă răsplătim. Tot ce vă pot oferi sunt aceste două fete. Puteți să luați una sau pe amândouă: dar fiți foarte atent.

Lițing se uită la cele două fete. Văzu că una îi zâmbeste; celaltă îl privea aspru, cu o expresie ostilă. Își spuse: „Sunt vânător și-mi place lupta. Dacă aleg fata care-mi zâmbeste, doamna va crede ca sunt fricos.” Și-i spuse doamnei:

– Nu sunt de acord să le iau pe amândouă. O voi lua pe fata care a intrat pe ușa din peretele de apus, și care acum mă privește atât de amenințător.

– Deci asta vă este alegerea, zise doamna cu un zâmbet înțelept. O conduse pe fată până la el și apoi, înainte de a-i lăsa să plece, puse în mâinile lui Lițing un săculeț plin cu perle mari, desăvârșite.

Lițing privi îndărăt când străbătu cu mireasa lui câțiva pași de la casă, dar nu mai era nici urmă de aceasta.

Se iviră zorile, și își găsi cu ușurință drumul înapoi spre satul de munte. După cum se temuse, îl aștepta o priveliște de-ți îngheța sângele în vine. Doar acoperișurile colibelor se iveau deasupra apelor noroioase ale lacului care acum umplea valea. Dar după cum se întâmplase, fusese nepriceput când scoase cele douăzeci de picături din ulciorul de ploaie. Oamenii satului, avertizați de furtuna cu tunete

și fulgere, avuseseră timp să scape în munți, unde acum Li îi găsi jelindu-și distrugerea căminelor.

Îi consolă pe cât putu, apoi călări mai departe să vândă perlele pe care i le dăduse doamna. Cu averea pe care acestea i-o aduseră putu să-i hrănească pe săteni până când pământul lor își reveni și le construi un nou sat pe locul pe care se înălțase cel vechi.

Mai târziu în viață, ca duce de Uei, Lițing câștigă un renume de neuitat ca general. Aceasta deoarece își alesese fata care intrase pe ușa de la apus, fata care se încrutase la el. Se spune deseori: „Conducătorii de state vin de la răsărit de munți, generalii vin de la apus“. Dacă Lițing ar fi ales fata zâmbitoare care intrase pe ușa dinspre răsărit, ar fi deveni conducător de stat; dacă ar fi acceptat să primească ambele fete, atunci ar fi fost și general și conducător în același timp.

REVOLTA DEMONILOR

Mătușa Smerenie

Cu multe secole în urmă, pe o câmpie acoperită de zăpadă în nordul Chinei, într-o noapte, în lumina palidă a stelelor, singurele lucruri care puteau fi văzute erau o țărancă bătrână cu fiica ei tânără și frumoasă. Mătușa Smerenie era numele bătrânei, și nimic din înfățișarea ei nu arăta că adevărata ei casă nu era o căsuță țărănească, ci viziunea unei vulpi. Aceasta era puterea vulpii, care, dintre toate ființele fermecate are darul de a lua înfățișare umană. Și Mătușa Smerenie chiar era vulpe, și asemenea era și drăguța ei fiică, și așa era și fiul său, Picior Negru, pe care îl lăsaseră în urmă.

O clipă de neatenție în folosirea puterilor magice îl vârâse pe Picior Negru în bucluc. Nu cu multe săptămâni înainte, privirea lui jinduitoare se opri la chipul frumos al soției unui țăran. Folosindu-și vrăjile într-o noapte cu lună plină, Picior Negru își transformă blana roșcată și coada stufoasă într-un tânăr curtenitor. Dar tot făcându-i curte soției fermierului, trezise, fără pic de grijă, suspiciunile bărbatului.

Fermierul cinstit și-a luat arcul și luă urma pașilor prin rouă. Urmele îl purtară peste câmpie și ajunse într-o poiană în lumina lunii chiar în clipa în care Picior Negru, cu capul înălțat spre luna plină, își recăpăta înfățișarea sa de vulpe. Iute ca fulgerul, fermierul ținti. Un urlet sparse liniștea poienii, iar Picior Negru se târî în chinuri înapoi în vizuină, trăgându-și piciorul rănit. Mătușa Smerenie știa prea bine că propriile ei strădanii n-ar fi îndeajuns pentru a vindeca piciorul fiului ei. Singurul ei mod de a acționa era ca ea însăși să ia înfățișare umană și să meargă după ajutor. Îmbrăcată ca o cerșetoare bătrână căută ajutorul singurului doctor, Ien, care avea deosebită pricepere în acest caz complicat.

Privirea ascuțită a lui Ien nu se lăsă păcălită de deghizarea Mătușii Smerenie.

– Bănuiesc că ai venit să mă vezi în legătură cu fiul tău, spuse zâmbind disprețuitor. Poate ca ceva nu e-n regulă cu „coada” lui?

În ciuda tuturor remarcilor spirituale, doctorul îi dădu Mătușii Smerenie mai mult decât o prescripție pentru piciorul bolnav al fiului ei. O puse în gardă în legătură cu soarta groaznică care i se pregătea frumoasei ei fete. Aceasta putea fi evitată, zise el, dacă întreaga familie avea să-și părăsească vizuina și să se apuce cu nădejde de studierea Tao, Adevărata Cale.

Acesta era motivul pentru care Mătușa Smerenie împreună cu fiica ei înaintau anevoie prin zăpadă. Piciorul olog, deși vindecat, al lui Picior Negru, s-a dovedit a fi o asemenenea piedică, încât l-au lăsat pe acesta să se odihnească într-un templu. S-au gândit ca atunci când vor fi găsit locul de odihnă, vor căuta să-l cheme și pe el, astfel încât să cultive Calea împreună.

Noaptea era friguroasă. Chiar și sub înfățișare omenească cele două vulpi n-aveau de ce să se teamă. Dar erau istovite

de mers, și se înghiontiră ușurate când văzură în fața lor un hățiş adânc în care se puteau odihni. Se afla doar la o depărtare de un kilometru-doi. Dar în vreme ce se apropiau, deodată se stârni un vânt puternic, un vânt negru care le sufla totul în ochi. Se agăţară una de cealaltă îngrozite. Vântul trecu, Mătuşa Smerenie deschise ochii, și în fața ei doi soldați înarmați se înclinară în semn de salut.

– Împărăteasa Cerurilor cere prezența Mătușii Smerenie, spuseră.

– Împărăteasa Cerurilor? întrebă Mătuşa Smerenie. Sub ce nume mai e cunoscută?

– A fost cunoscută ca Împărăteasa U în timpul dinastiei Thang, răspunseră soldații.

La auzul acestor vorbe un fior o trecu pe Mătuşa Smerenie. Împărăteasa U, femeia care a uzurpat Tronul Dragonului pentru a domni asupra imperiului Thang cu biciul de fier! Dar împărăteasa murise de sute de ani. Și cum putea ea, Mătuşa Smerenie, să fie remarcată de o figura atât de augustă?

Asemenea întrebări îi zumzăiau prin minte în timp ce era condusă de soldați pe o potecă năpădită de buruieni ce se afla între copaci înalți, care se profilau într-o grădină unde femei de la palat așteptau să o conducă la Împărăteasa Cerului.

Mătuşa Smerenie se prosternă dar împărăteasa era numai miere. Părea că primește un ascultător înțeleghător în timp ce vorbea de propriile-i necazuri. La vremea când trăia pe pământ încercase să conducă cu cinste, pretindea ea, dar fusese trădată de miniștrii lipsiți de scrupule. Înainte să fi murit timp, de mai mult secole mormântul ei a fost prădat.

– Era în vremuri de haos și revoltă, suspină. Nimic n-a mai rămas, îmi este rușine să apar în fața ta fără o singură podoabă.

Mătușa Smerenie ridică privirea și observă cu surprindere că împărăteasa într-adevăr nu purta nici un fel de podoabe.

– Cum se face că spiritul vostru nu a avut puterea de a opri aceste tâlhării? întrebă ea.

– Soarta a hotărât, n-am avut nici o putere, suspină împărăteasa. Apoi chipul i se înseninează. Dar acum sorții au fost mai buni cu mine. Pe pământ mi-am dorit nespuse să fiu bărbat și nu femeie. Am jucat rolul unui bărbat. Iar acum dorința mi se va îndeplini. Sunt pe cale să renasc, să conduc iarăși, dar de data aceasta, în sfârșit, ca bărbat. Și este fiica ta, Mătușă, cea care îmi este sortită de soție.

Mătușa Smerenie privi cu uimire în timp ce împărăteasa continuă:

– Noi două ne vom întâlni în Peigiou peste douăzeci și opt de ani. Între timp mă poți ajuta foarte mult prin sânguința de a învăța artele magiei.

– Acum călătoresc în căutarea Căii adevărate, spuse Mătușa Smerenie. Unde aş putea găsi aceste arte ale magiei ca să le studiez?

– Ascultă cu atenție, zise împărăteasa.

„Plopul te va împiedica,

Oul totul îți va explica.

Nu căuta: caută-te pe tine;

Zadarnică-i orice altă căutare-a ta.”

Mătușa Smerenie dădu din cap, învățând aceste cuvinte prețioase pe de rost. Împărăteasa adăugă un ultim avertisment:

– Ceea ce ți-am spus face parte din secretele cerurilor, care nu trebuie divulgate niciodată. Și mai presus de toate, nu lăsa să ajungă cumva la urechile dușmanului meu de moarte, Octogenarul.

– Cine este Octogenarul?

Prințul Iang din Han..., dar împărăteasa a fost întreruptă de o față de la palat care dădu buzna, în groaza ei, uitând de eticheta de la curte.

– Prințul Iang este aici cu o sută de mii de soldați, strigă ea. Chipul împărătesei se învineți. Se învârti și dispăru.

– Așteptați-mă! strigă Mătușa Smerenie. În agitația ei sări înainte și se izbi de un scaun. Se auzi un trosnet asurzitor – și Mătușa Smerenie se pomeni, scăldată într-o transpirație rece, tremurând în adâncurile întunecate ale unui mormânt gol. Împărăteasă, palat, toate dispărură: era singură în pădurea neclintită.

Singurul lucru alarmant era dispariția fiicei ei. Aceasta era dovada că prin ceea ce trecuse Mătușa Smerenie era mai mult decât un simplu vis. Cu greutate se cățără și ieși din mormântul profanat. La vreun metru depărtare de loc se împiedică de o piatră mare. Curățând cu degetele rugul și buruienile care se întinseseră peste ea, a putut să deslușească un șir de hieroglife încrustate. Cândva piatra stătuse dreaptă, și purta numele Împărătesei U.

„Plopul te va împiedica,

Oul totul îți va explica.

Nu căuta: caută-te pe tine;

Zadarnică-i orice altă căutare-a ta.“

Cuvintele împărătesei reveneau ca de la sine în mintea Mătușii. Plopul trebuie să fie primul obiect al căutării sale acum: dar unde e de găsit? Pe fiul ei îl lăsase cu zile în urmă, în templu. Fiica ei dispăruse: era aceasta calea spre realizarea prezicerii doctorului cum ca o soartă crudă o așteaptă? Mătușa Smerenie se înfioră. Dar apoi își aminti iarăși cuvintele Împărătesei Cerurilor, că după mulți ani avea să-i fie soție la Peigiou. Probabil că acum plecase să se pregătească pentru acest eveniment.

Totul trebuie hotărât de soartă. Pentru moment Mătușa Smerenie nu putea face altceva decât să meargă mai departe la Marele Munte Hua, unde inițial plănuise să cultive Adevărata Cale.

După multe zile ajunse și urcă pe Marele Munte Hua. Găsi acolo, adunați în nenumărate temple și sanctuare, ascunși în mănăstiri izolate, sau pur și simplu rătăcind cu un blid de mâncare și un toiag dintr-un loc în altul prin munți, un mare număr de călugări și călugărițe, bătrâni și tineri, dar cu toții săraci, în zdrențe, și într-o continuă căutare de milostenie. Din când în când câte un mirean, un funcționar, un negustor, ori mai adesea o femeie bogată din oraș avea să fie adusă pe munte să se închine. Cu aceste ocazii își dădu seama Mătușa Smerenie cât de populat era muntele. Căci ori de câte ori apărea vreun vizitator care promitea să aducă ceva, acela devenea pe dată ținta unei mulțimi roinde de cerșetori.

Într-o zi Mătușa Smerenie auzi vocea ascuțită a soției unui negustor bogat gonind o mulțime de călugărițe care cerșeau:

– Nu am astăzi bani la mine. De ce veniți la mine după pomană? Credeți că bărbatul meu este bătrânul Buda Iang, că ar trebui să dau la toată lumea? De ce nu mergeți la el și la soția lui smerită dacă vreți o masă bună? Și pentru un timp continuă în această notă.

Deci, trebuie să vă spun că sensul prenumelui Iang este „Plop”; și auzul lui o făcu pe Mătușa Smerenie să-și ciulească urechile-i de vulpe.

Plopul te va împiedica...

Căută cu nerăbdare o bătrână taoistă pe care o știa ca fiind o cunoscătoare a locului. De la ea află că „Bătrânul Buda” era porecla prefectului Iang care locuia în orașul

alăturat, un nume dat în cinstea practicii de a primi toate persoanele religioase care își iau libertatea de a veni la poarta sa.

Fără să mai stea prea mult pe gânduri, Mătușa Smerenie se grăbi să coboare din munți și se interesă de drumul spre reședința din oraș a prefectului lang.

Ajungând la poartă fu surprinsă să găsească un anunț scris cu litere de-o șchioapă: „Ospețe oferite tuturor în prima zi a fiecărui pătrar“, stătea scris. „Nu se oferă pomană în alte zile“.

Mătușa Smerenie îl căută pe paznic și-l întrebă ce avea să însemne acest anunț extraordinar.

– Ei bine, după cum probabil că știți, răspunse paznicul, stăpânul a fost întotdeauna foarte larg la inimă. Dar acum o lună am avut o mare tulburare, și asta a pus capăt la tot. O călugăriță cu înfățișare smerită și-a aranjat intrarea și fu primită de stăpân zile în șir. Dar într-o noapte – călugărița a deschis poarta unor preoți ce s-au dovedit a fi niște brute; au jefuit aur, mătasuri și tot felul de alte lucruri, luând-o apoi la sănătoasa. Așa că vedeți, acum stăpânul a devenit ceva mai precaut, iar în ceea ce te privește, femeie, va trebui să aștepti pînă la primul pătrar, dacă vrei să-ți umpli bolul de orez.

Dar acum, că își găsise „Plopul“, Mătușa Smerenie nu avea chef să mai aștepte nici măcar o singură zi. Îl ținu de vorbă pe paznic, și tocmai era pe punctul de a-i intra în grații când, deodată, un alai porni din casă. Cântăreți la

flaut și purtători de drapele deschideau calea unei lectici care îl purta pe însuși Prefectul Iang, bogat înveșmântat. Fuse purtat pe poartă și ieși în stradă.

– Unde se duce? întrebă Mătușa Smerenie.

– Se duce să aducă Sutrele budiste, răspunse paznicul.

– Atunci înseamnă că stăpânul tău știe să citească sanscrita?

– Nimeni nu știe să citească această scriptură, spuse paznicul, dar este foarte valoroasă. A fost lăsată de către un preot budist surdo-mut care a murit la templul de la zidul orașului. Este scris cu litere aurii în scriere indiană, și stăpânul a făcut o cutie specială pentru aceasta.

Aceasta era șansa Mătușii Smerenie. În lunga ei viață de vulpe se amestecase cu tot felul de vulpi, dintre care unele foarte talentate, și un lucru pe care-l deprinsese era cunoașterea scrierii indiene. Îi spuse paznicului aceasta, deși, bineînțeles, fără să amintească ceva de vulpile cu care învățase. La început paznicul râse de spusele ei, dar rămase impresionat deândată ce auzi poveștile despre preasfântul Bodisatva, care-i fusese tutore. Auzind aceasta, paznicul fu de acord să raporteze despre oferta ei de a-l ajuta pe prefectul Iang.

– Prea bine, zise Mătușa Smerenie, și spune-i că dacă dorește să mă vadă la orice oră, tot ce trebuie să facă este să stea cu fața către sud-est și să mă strige, Mătușa Smerenie, de trei ori.

La vremea convenită prefectul se întoarse cu prețioasa lui scriptură și paznicul i-a spus despre ciudatul oaspete. Iang nu părea a da prea mare atenție, și hotărî să lase să mai treacă o zi-două să vadă dacă mai vine. Dar când intră în casă soția lui se repezi să-i povestească despre o experiență nemaipomenită.

– Tocmai mă aflu în grădină și mă uitam la florile de rodie când am văzut un nor frumos colorat venind dinspre

sud-est. Și acolo, în chiar mijlocul norului, era o Bodisatva strălucind de nestemate și perle, și cu un chip frumos și senin, stând pe un elefant alb. Am știut că este o Bodisatva care vine la mine sub forma unei viziuni. M-am plecat până la pământ dar când am ridicat capul să privesc din nou, dispăruse. Nu știu ce să cred, dar apoi paznicul mi-a spus despre această Mătușă Smerenie. Trebuie să fi fost atunci când a venit ea, și o dată cu ea și Bodisatva.

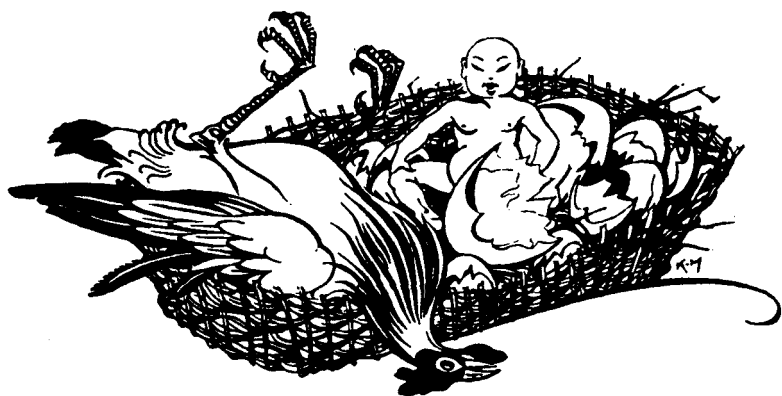
Bineînțeles că Mătușa Smerenie nu era o nepricepută în arta de a se preschimba într-un lucru sau altul. Era o treabă ușoară pentru ea să apară pe un elefant alb și să călătorească câteva minute pe un nor colorat. Dar prefectul lang, ca și soția sa, erau deja convinși că Mătușa Smerenie era femeia sfântă care se pretindea a fi. Se întoarse către sud-est și o strigă de trei ori. Pe dată un servitor anunță sosirea Mătușii Smerenie la poartă. O poftiră în casă și îi puseră dinainte cele mai alese mâncăruri de legume. După masă prefectul lang scoase din cutie neprețuita scriptură sanscrită. Mătușa Smerenie o recunoscuse pe dată ca fiind renumita sutră și, spre nețărmurita încântare a prefectului lang, începu să citească și să interpreteze partea de început a textului. Nerăbdător să profite pe cât putea de asemenea servicii care-i stăteau la dispoziție, prefectul lang o invită să stea atât cât dorește într-un adăpost care era pregătit și aștepta într-un colț izolat al domeniului.

Au făcut pregătiri ca Mătușa Smerenie să fie servită în fiecare zi cu cele mai alese mâncăruri, dar pe ea o pufni râsul.

Chiar nu este nevoie să vă deranjați atâta, zise ea, nu este ceva neobișnuit pentru mine să postesc chiar și zece ani.

Asta era chiar de tot, gândiră lang și soția lui, și hotărâră să o încerce. Timp de șapte zile nimeni nu s-a apropiat de ea. În a opta zi doamna lang făcu o vizită la refugiul ei, și fu

uimită s-o găsească pe Mătușa Smerenie cum nu se poate mai sănătoasă și mai zdravănă. Evident că, vulpe fiind, nu punea preț pe hrana omenească, și râse de întrebările doamnei lang dacă nu cumva era lihnită de foame. Dar aceste puteri remarcabile au servit pe mai departe la a-i convinge pe soții lang că oaspetele lor era cu adevărat un Buda în viață, și din acel moment Mătușa Smerenie a fost tratată cu profundă considerație în casa lor – pe deplin mulțumită a fi „reținută” de către „Plop”.

Cel-născut-din-ou

În munții dintr-o altă parte a Chinei, chiar în fața unei mănăstiri budiste, se afla un mic lac. Starețul mănăstirii, bătrân și cumsecade, invitat într-o zi să țină slujba religioasă într-un oraș alăturat, se gândi că straiiele lui ar avea nevoie să fie spălate, și se duse la lac cu o găleată. Atunci a văzut oul care plutea pe apă. Când coborî găleata în apă, oul păru că se îndreaptă spre ea, ca să cadă cu un „pleosc” peste margine înainte ca găleata să se fi umplut pe jumătate. La început starețul îl luă drept o scoică goală, dar când o ridică văzu că este un ou mare, întreg, mai degrabă unul de găscă decât unul de găină.

– Ciudat, zise starețul în sinea lui. Pe-aici nu e nimeni care crește găște. Ei bine, să vedem dacă are pui găina bătrânului Ciu din sat, atunci ar putea să-l clocească și astfel ar fi salvată o viață.

Starețul ridică oul în lumina soarelui. O formă întunecată dinăuntru îi spuse că era într-adevăr un ou cu pui. Îl trimise bătrânului Ciu și nu se mai gândi la asta.

Dar numai după șapte zile, starețul fu trezit din meditație chiar de bătrânul Ciu, care dădu buzna aducând vești îngrijorătoare. Oul se crăpase și acum, la un capăt al coșului zăcea găina-mamă, moartă, iar la celălalt capăt o grămăjoară de coji, în timp ce în mijloc stătea un bebeluș, lung de vreo douăzeci de centimetri, perfect dezvoltat.

Bătrânul Ciu nu vroia să aibă nimic de-a face cu un asemenea monstru și insistă să-l ia starețul. Starețul fu de părere să țină taină pentru a nu răspândi spaima în împrejurimi. Numai rău putea aduce o asemenea naștere, era el încredințat. Duse coșul într-o curte izolată a mănăstirii, unde săpă o groapă și îngropă bebelușul în coș în loc de coșciug. Părăsind grădina, aruncă o privire în urmă, tremurând încă la gândul a ceea ce făcuse. Dar numai privind, capul copilului se ivi din pământ. Cuprins de teamă, starețul lovi cu sabia. Nu nimeri, iar spada se făcu bucăți, în vreme ce bebelușul deschise ochii și îi oferî cel mai drăgălaș zâmbet.

Ochii starețului se umplură de lacrimi.

– Bietul de el, zise el. Dacă măcar te-ai fi renăscut în chip omenesc, câtă bucurie ai fi putut aduce unui cuplu norocos. Dar ai ales calea greșit. Nu-i vina mea, dar trebuie să te trimit înapoi să încerci din nou. Iar data viitoare încearcă să nu mai sperii oamenii în așa hal.

Cu aceste cuvinte starețul acoperi iarăși la repezeală capul cu pământ. De data aceasta ridică o movilă deasupra micuțului mormânt, și așeză pietre mari deasupra. În timp ce părăsea curtea închise și încuie poarta, sigur că dacă acum monstrul n-avea să se sufoce, va muri oricum de foame.

Timp de cincisprezece zile nimeni nu s-a apropiat de grădină. După acest răstimp, starețul descuie poarta cu teamă să vadă ce s-ar fi putut întâmpla. După cum se temuse, pietrele și pământul de pe movilă erau împrăștiate

în toate direcțiile. Mormântul era gol și acolo, într-o salcie, stătea copilul, în pielea goală, zâmbind șăgalinc și având deja șaiszeci de centimetri înălțime. La vederea starețului, copilul fugi să-l prindă de mânecă. Nu scoase nici un sunet, doar chipul lui radia de plăcere. Starețul se întoarse și plecă iute. Când se mai liniști începu să se îndoiască de propria-i judecată, și hotărî să afle o prezicere în templul Zeiței Milostenii.

Biletele de hârtie pluteau prin aer, și din grămada împrăștiată pe podea starețul extrase prezicerea zeiței. Biletul ales purta cuvintele – „De foarte bun augur“.

În sfârșit starețul își putu găsi împăcarea cu sine. Scoase copilul din curte și îl încredință bătrânului Câine Liu, un servitor blând al călugărilor care își pierduse nevasta și nu avusese niciodată copii. Fu răspândită minciuna nevinovată cum că acel copil fusese lăsat la poarta mănăstirii de către o familie de țărani săraci. O dată cu trecerea timpului viteza lui de creștere încetini astfel încât starețului nu-i mai era teamă că într-o bună zi va da cu capul de cer. Copilul învăță să vorbească și începu să semene în orice privință cu un copil obișnuit. Oricum, împrejurările ciudate ale nașterii sale, erau reamintite de numele său, Cel-născut-din-ou, prin care ajunsese să fie cunoscut. Nu puțini erau călugării care din când în când își vărsau răutatea pe acest „copil dintr-un ou, crescut de-un ciine“.

Avea într-adevăr anumite apucături care nu se prea potriveau modului vieții de mănăstire. Chiar copil fiind arăta asemenea poftă pentru carne și vin încât părea imposibil să poată fi făcut să renunțe la acestea așa cum făcuseră ceilalți călugări. La cincisprezece ani era tare priceput nu numai în scriptura budistă, ci și în mânuirea bătelor dure, singurul obiect care aducea cu o armă de luptă care putea fi găsită în acest mediu călugăresc.

Din păcate însă, Cel-născut-din-ou avea și un neajuns

și anume o fire aprinsă. Deseori doar cu cel mai mare efort reușea să-și reprime pornirea de-ai crăpa capul vreunui călugăr viclean care-l insultase. Adeseori simțise, într-adevăr, că doar devotamentul datorat bătrânului Câine Liu îl oprise să părăsească mănăstirea și să-și caute norocul în lumea de-afară. În cele din urmă veni o vreme când bătrânul se îmbolnăvi grav. Zile și nopți de-a rândul Cel-născut-din-ou, fără a se schimba măcar o dată ca să se odihnească, îl veghe pe bătrân cu devotamentul unui fiu adevărat, dar strădaniile îi fură zadarnice, și durerea lui nu cunoscua margini când bătrânul muri.

O legătură puternică fu astfel slăbită, și nu peste mult timp, Cel-născut-din-ou ajunse la o ceartă violentă cu semenii lui răutăcioși, își luă lucrurile și blidul de mâncare și părăsi mănăstirea. Lunile și anii treceau și el bătea ținutul în lung și-n lat. Cerșind după mâncare oriunde se ducea, neuitând să-și exprime credința în fiecare loc sfânt care-i ieșea în cale, Cel-născut-din-ou ajunse să cunoască munții și dealurile Chinei asemenea unui grădinar care ar trebui să-și cunoască pietrele din propria-i grădină. Deseori dădea peste un călugăr sau un preot taoist angajat în același pelerinaj fără sfârșit, și călătoreau împreună câteva zile sau săptămâni.

Cel-născut-din-ou era pe deplin conștient că peregrinările lui nu erau deloc întâmplătoare, ci îl duceau spre împlinirea destinului lui. Așa se făcea că nu întâlnește nici un obstacol, nici o piedică în înaintarea sa asemenea unui nor, până când atinse regiunea munților Nor de vis. Aici se afla într-o zi când, ajuns în vârful unei trecători, se trezi în mijlocul ceții. Asta nu era o noutate pentru un călător al muntelui; dar niciodată nu mai văzuse o ceață ca aceasta. Ca un ecran vopsit în alb, bloca toată priveliștea a ce se afla în fața lui; putea chiar să stea la capătul lumii. A fost trezit din uimire de o voce care venea din spatele lui:

– Întoarce-te, întoarce-te, te-ai rătăcit!

Cel-născut-din-ou se întoarce și găsi un preot, un străin, care-i făcea semn în mod serios.

– Ce este aici? întrebă de îndată.

Străinul îl luă de mână și în timp ce se întorceau îi explică.

– Aceasta este regiunea Peșterii Norului Alb, casa spiritului Maimuței Albe. Ea este paznicul Scripturii Cerurilor, iar ceața este pavază împotriva lumii muritorilor.

– Ce este această Cronică a Cerurilor, întrebă Cel-născut-din-ou, și cum de a fost ales acest loc în munții din lumea muritorilor?

– Aceasta este o poveste pe care puțini o cunosc. Spiritul Maimuței Albe, după ani îndelungați de autoeducare, a fost numită de către Împăratul de Jad „Paznicul cronicilor cerești“. Vreme îndelungată s-a supus poruncii de a păstra sigiliile neatinse, și era exact așa cum trebuie să fie un paznic. Dar probabil că o maimuță nu se poate debarasa niciodată pe deplin de năravul de maimuță. Sosi ziua când toate spiritele fură invitate la onomastica Reginei mame a apusului – cu toții, mai puțin Maimuța Albă. Cam jignită, și tare plictisită, încălcă ordinele aruncând o privire furișă pe una din cronici. Promitea a fi atât de profitabil încât s-a hotărât să facă asta cunoscut la tot neamul maimuțelor. Coborî pe pământ și făcu o copie după întreaga cronică pe care o lăsă în peșteră. Dar de-abia ce termină, că spiritele se și întoarseră de la petrecerea lor. Împăratul de Jad se înfurie când află că și cronica, și paznicul lipseau. Avu loc o arestare și un proces de amploare a cărui consecință a fost numirea unui nou paznic în vreme ce Maimuța Albă fuse condamnată să păzească pe veci copia pe care o făcuse, în peștera care altor maimuțe și muritori le este interzisă.

– Asta este o poveste tare ciudată, zise Cel-născut-din-ou. Dar nu ai explicat misterul principal. Despre ce este cronica?

– Cred, răspunse străinul, că această cronică din peșteră

oferă instrucțiuni complete în o sută opt transformări magice.

– Transformări! exclamă Cel-născut-din-ou. Nu-i de mirare că Împăratul de Jad era atât de furios. Și presupun că ceața formează o barieră de netrecut în fața muritorilor curioși?

– Chiar așa, zise străinul. Timp de trei sute cincizeci și nouă de zile ale anului ceața se află acolo, de netrecut. Doar o singură zi pe an se ridică. Pe data de cinci ale lunii a cincea, cam două ore în jurul prânzului. Maimuța Albă se ridică la ceruri să dea socotelă o dată pe an. În timpul acestor două ore peștera este lipsită de pază. La expirarea acestui timp un fum alb de la un arzător de tămâie anunță întoarcerea maimuței, iar ceața coboară din nou.

– Deci niciodată nu s-a făcut vreo încercare să se afle secretul peșterii?

– A fost cândva un taoist nechibzuit, zise străinul. La vremea când ceața se ridică porni spre peșteră, dar se întoarse cu o poveste despre un pod îngust peste o prăpastie atât de înspăimântătoare încât nici chiar în lumina limpede a zilei n-ar fi îndrăznit să-l traverseze.

Mai vorbiră o vreme, apoi se despărțiră. Povestea străinului trezise o emoție ciudată în Cel-născut-din-ou, un sentiment de certitudine cum că el ar fi omul căruia peștera îi va încredința taina. Era începutul celei de-a patra luni; mai avea de așteptat doar câteva săptămâni. Adună crengi și plante agățătoare și își construi o colibă rudimentară într-un ascunziș al muntelui în apropierea trecătorii. Acolo se instalează pentru a se pregăti pentru marea aventură. Dar zilele trecură cu o încetineală chinuitoare. Apelă la vin pentru a grăbi timpul din loc. Spre groaza lui asta ajuta doar la a-i spori nerăbdarea. În cele din urmă, într-o noapte, cu creierul amețit de aburii vinului, ieși impleticindu-se și își croi drum în ceață. În mai puțin de

doi kilometri ceața înțepătoare din gâtlej și piept se contopi cu vaporii din cap pentru a-l face să se oprească. Se târi nefericit înapoi la colibă, pe care nu o mai părăsi tot restul zilelor care-i mai rămăseseră de așteptat.

Când Cel-născut-din-ou se trezi în dimineața celei de-a cincea zile a celei de-a cincea luni, i se păru că ceața care acoperea munții era deja mai puțin groasă decât de obicei. Și într-adevăr, întocmai cum sperase și se rugase, în timp ce se apropia amiaza, ceața dispăru complet iar cerul apăru albastru și senin deasupra munților împăduriți. Cel-născut-din-ou încălță o pereche de sandale rezistente din cânepă, luă un toiag solid în mână și porni cu pași mari plin de nerăbdare. Chiar de la primul kilometru înaintarea devenea destul de grea. Nu era nici un petic de pământ unde să nu se clatine ori să nu alunece; și curând se află în mijlocul unui hățiș des care era de nepătruns. Cu toate astea găsi un fel de trecătoare, o vagă urmă a unei poteci care părea că fusese bătătorită pentru el. Poteca continuă câțiva kilometri, terminându-se la marginea unei prăpastii adânci. Ți se făcea rău privind în jos, în depărtare, la stâncile care ieșeau din apa înspumată asemenea unei mulțimi de săbii și sulite. Prăpastia avea o deschidere de vreo nouă metri; dar în fața Celui-născut-din-ou, așa cum stătea acolo, un arc de stânci forma un pod natural. Avea cam treizeci de centimetri lățime. O singură lunecare ar fi însemnat moarte sigură. Fără ca măcar să se oprească să se gândească, Cel-născut-din-ou trase aer în piept și porni să traverseze iute. Acum în fața lui se întindea un tunel prin stâncă goală. Deasupra intrării în tunel citi cuvintele, săpate în stâncă, „Peștera Norului Alb“. Ajunsese.

Intrând prin tunel, Cel-născut-din-ou trecu printr-o vale de-o frumusețe nepământească, cu câmpuri ademenitoare și dealuri blânde. La o întindere de mână se afla o latură de piatră abruptă. Priveliștea văii de pe vârful acestei stânci

era fără îndoială ceva ce nu trebuia pierdut.

– Cui îi pasă de cărți tainice, fie ele chiar Cărțile Cerurilor, își spuse în sinea lui Cel-născut-din-ou, cu un peisaj ca acesta cu care să-și desfete privirile.

Se îndreptă spre latura de piatră. La baza ei se afla un arzător de tămâie din jad prețios, cel mai frumos lucru pe care Cel-născut-din-ou îl văzuse vreodată. Îl cercetă cu grijă și admirativ înainte să-și înceapă urcușul. Priveliștea de pe culme îi tăia cu adevărat respirația. Dar înainte ca privirile Celui-născut-din-ou să fi cuprins jumătate de orizont, la nasul lui ajunse un parfum ciudat. Repede privi în jos și văzu fum alb ridicându-se în nori din arzătorul de tămâie de jos.

Era semnalul: Spiritul Maimuței Albe, Paznicul peșterii, se întorcea din misiunea sa din Ceruri. Inima Celui-născut-din-ou fuse cuprinsă de panică. Cobori săltând din punctul său de observație și o luă la sănătoasa prin tunel. Primele valuri de ceață albeau deja aerul. Cel-născut-din-ou se grăbi spre podul de piatră.

În fuga lui nebunească alunecă pe piatra netedă, se clătină, și ca prin minune reuși să nu se prăbușească pe stâncile colțuroase de dedesubt. Odată traversat podul, se opri să-și tragă suflarea și-și recăpătă parte din curaj. Ceața se îngroșa acum cu repeziciune, și Cel-născut-din-ou o luă la sănătoasa bărbătește pe cei câțiva kilometri care aveau să-l îndepărteze de primejdie.

Întors la colibă reflectă mohorât asupra eșecului încercării sale.

– Ce prostie, își spuse, tot drumul ăla și toată acea așteptare doar pentru a-mi spăla privirile, și încă nici nu știu dacă acolo chiar se află Cartea Cerurilor. Aveau să mai treacă trei sute șaiszeci de zile în cap până se va ivi o altă ocazie. Gemu. Curând însă începu să se înveselească iarăși. Ei bine, acum cel puțin cunosc drumul. Data viitoare n-o

să mai fie nici o problemă – am traversat podul și pot s-o mai fac din nou. Iar data viitoare peisajul poate să-și vadă de-ale lui pe când eu mă voi duce direct la ascunzătoarea în care se află cărțile și să le iau în spinare. Apoi, după ce le voi avea aici, voi alege ce căi de studiu sunt cele mai bune.

Încurajându-se astfel Cel-născut-din-ou hotărî să nu se abată de la țelul său. În orice caz nu era nevoie să-și petreacă anul doar în coliba lui. Așa că părăsi coliba și cutreieră prin țara vecină, cerșind după mâncare, închinându-se la locuri sfinte și temple mai mici și mai mari, și când și când găsind de făcut ceva folositor pentru un semen aflat la necaz.

În cele din urmă sosi din nou cea de-a cincea zi a lunii a cincea, și de data aceasta îl găsi pe Cel-născut-din-ou mai bine pregătit decât înainte. În săptămâna dinainte și-a rânduist un stoc de provizii. Și de data asta, atent la provocarea prăpastiei, nu bău pic de vin ci își petrecu zilele în meditație și rugăciune și întărirea spiritului în vederea încercării. Când mijiră zorii de ziuă porni, înfruntând ceața, și își croi drum în fel și chip să ajungă la prăpastie exact la momentul în care ceața se ridica îndeajuns de mult pentru a încerca să traverseze. Și iarăși reuși cu succes să treacă peste construcția primejdioasă de piatră. Trecu prin tunel drept la locul în care se afla arzătorul de tămâie. Întorcându-și ochii cu bună știință de la frumusețile naturii, căută peste tot locșorul ce putea ascunde prețioasele cărți după care venise. Privirile-i căzură pe o crăpătură întunecoasă din munte, chiar de-a curmezișul peretelui stâncos pe care îl urcase anterior. La o analiză mai atentă crăpătura s-a dovedit a fi intrarea într-o peșteră. Intrând, Cel-născut-din-ou se pomeni într-o cameră întunecoasă de aproape cinci ori mai încăpătoare decât o cameră obișnuită. De la capătul îndepărtat al acesteia se deschidea o a doua cameră, mai mică. Aici trebuie să fie ascunzătoarea! Cel-născut-din-ou își plecă capul și se târi înăuntru în

peștera mai mică din interior.

Se afla acum într-o cămăruță confortabilă ai cărei pereți, podea și tavan erau din piatră. Camera era complet mobilată cu un pat, o masă și scaune de piatră, o măsuță joasă de scris pe care se aflau călimara, vasul cu apă și pensule, și acestea din piatră. Cel-născut-din-ou le atinse cu degetul, dar fiecare obiect era sculptat din însuși blocul de piatră și pe nici unul nu-l putu ridica. Inspectă fiecare centimetru de cameră, dar nu exista nici urmă de vreo carte fie ea și de povestiri, darămite vreo Carte a Cerurilor. Începând să se impacienteze se aplecă și se întoarse în camera mai mare a peșterii. De cum se îndreptă de data asta privirea lui se opri pentru prima oară pe semnele ciudate de pe peretele neted de piatră din fața lui.

Șocat și încântat, și-a dat seama de adevăr – această cronică cerească nu avea forma vreunei cărți obișnuite, scrise pe hârtie și legate cu sfoară, ci era dăltuită în zidul de piatră al peșterii Maimuței Albe. Era față în față cu textul secret și sacru. Cel-născut-din-ou se frecă la ochi, își fixă privirea pe colțul din dreapta-sus al peretelui și se pregăti să citească. Dar când era pe punctul de a face aceasta, mireasma de tămâie fu purtată de afară; pentru a doua oară încercarea fu zădărnicită de întoarcerea vremelnică a paznicului maimuță.

Fără să se gândească ce lasă în urmă, Cel-născut-din-ou fugi cât îl ținură picioarele afară din peșteră, prin tunel, peste podul îngust; și pe toată lungimea potecii prin munți către coliba lui. Înapoi de unde pornise Cel-născut-din-ou se lăsă pradă deznădejdi. Tot acel an de așteptare, o călătorie periculoasă, o căutare epuizantă, descoperirea finală a textului sacru însuși, și toate astea fără vreun folos. Începu să suspine și apoi să plângă. Textul, după cum văzuse, acoperea în întregime partea de sus a peretelui peșterii. Chiar dacă avea să mai aștepte încă un an, oare

cum ar putea avea timp să-l memoreze înainte de întoarcerea Maimuței Albe? Începu să suspine mai tare. Chiar de-ar fi fost să ia cu el pensule și hârtie, ce speranță avea să copieze vreo parte folositoare în timpul scurt avut la dispoziție? Plânse trei zile și trei nopți de-a rândul.

În cele din urmă deveni conștient că o voce de afară striga:

– Cine este acela care, în acest loc liniștit, face asemenea zarvă întristătoare?

Cel-născut-din-ou privi afară și văzu un bătrân cu o barbă albă și lungă stând pe potecă. Într-un fel se bucură să găsească un confident, și își vărsă tot necazul. La sfârșit bătrânul dădu din cap.

– Da, zise el, este o situație tare dificilă. Se face că și eu am vizitat această peșteră, și sunt conștient de faptul că inscripția are o lungime considerabilă. Oricum, ai avea destul timp s-o copiezi dacă așa ți-ar fi sortit.

Cel-născut-din-ou îl privi surprins, iar bătrânul continuă:

– Ar fi zadarnic să speri că nici o pensulă n-ar putea copia un asemenea text în timpul destinat. Cândva am învățat de la un vraci taoist că inscripția s-ar copia singură pe foile de hârtie albă așezate peste ea de către omul potrivit. Acest om ar fi făcut un jurământ solemn de a-și folosi cunoștințele sacre doar în bine și nu în rău. Apoi, dacă așa i-ar fi sortit, inscripția s-ar scrie, dacă nu, foile de hârtie ar rămâne albe.

Cel-născut-din-ou începu prin a-i mulțumi bătrânului pentru acest sfat prețios, dar nu-i era de nici un folos – acesta dispăruse deja. Îl lăsă pe Cel-născut-din-ou să uite de eforturile și deziluziile trecute. Tot ce conta acum era să treacă într-un fel ori altul peste următoarele trei sute șazeci de zile și să facă o încercare nouă și finală împotriva comorii paznicului.

Încă o dată Cel-născut-din-ou își părăsi coliba, munții, și cutreieră lună după lună prin țară, cerșind de mâncare,

închinându-se și făcând fapte de binefacere celor nevoiași. Cum a cincea zi a celei de-a cincea luni se apropia, își croi drum pentru a treia oară spre mica colibă din munți. Posti și se purifică din nou, iar de data aceasta adună o sută de coli din cea mai fină hârtie albă, pe care le-a numărat cu grijă.

Ziua a cincea sosi, și înainte ca ceața să se fi ridicat de peste peștera paznicului, Cel-născut-din-ou era deja la drum. Ajunse la podul îngust. Dar tocmai atunci, spre uimirea sa, ceața se ridică, însă în locul ei se porni o ploaie torențială. Deschiderea de piatră, deja netedă ca sticla, era acum de netrecut! Dar hotărârea îi arătă calea Celui-născut-din-ou. Legând sulul de hârtie mai strâns peste umeri, se întinse pe pod și își făcu corpul să se lege dedesubt în vreme ce mâinile se țineau strâns de marginea lunecoasă de deasupra. Partea de dedesubt a podului nu era chiar atât de netedă, și folosindu-și picioarele pentru a se propti în ea, atârănând ca un liliac uriaș, Cel-născut-din-ou reuși să-și croiască drum centimetru cu centimetru peste prăpastia îngrozitoare. Odată ajuns, alergă prin tunel direct la arzătorul de tămâie care nu fumega. Acolo îngenunche și făcu un jurământ solemn: „Eu, preotul Cel-născut-din-ou, jur aici în mod solemn ca secretele cerului să fie pecetluite cu mine, voi folosi cunoștințele astfel dobândite ca să fac numai bine în lume și nici un rău. Toate faptele mele vor fi după voia cerurilor și nici una împotrivă. Dacă va fi să încalc acest jurământ, fie ca cerul să mă

pedepsească și pământul să mă distrugă“. Se ridică, se întoarse și urcă în fugă panta muntelui, și intră în peșteră.

Fără a-și mai trage răsuflarea, scoase colile de hârtie din sul și începu să le așeze cu grijă, una după alta, pe peretele din stânga al peșterii. I-au trebuit doar treisprezece coli pentru a acoperi inscripția de aici. Dar cea de pe peretele din dreapta era mai lungă, și după douăzeci și patru de coli Cel-născut-din-ou încă nu reușise s-o acopere. În timp ce scotea următoarea coală de hârtie din sul mirosul, de-acum familiar, de tămâie al paznicului ajunsese până la el. Trist că nu-și putuse îndeplini sarcina, și totuși încântat cu ceea ce era deja în posesia sa, Cel-născut-din-ou împachetă colile de hârtie folosite, lăsă colile goale acolo unde se aflau și se grăbi înapoi cu inima săltându-i de bucurie, spre coliba sa.

Acum era vremea încercării. Făcuse jurământul să folosească secretele textului doar în bine. Dacă îi era scris să afle secretele, colile de hârtie din sul ar fi imprimate cu textele din peșteră, dacă nu, vor fi neatinse. Preț de-o clipă Cel-născut-din-ou oscilă între nerăbdarea sa de a desface sulul și teama de ceea ce ar putea găsi înăuntru. Apoi, cu inima bătându-i, scoase colile și le împrăstie pe podeaua colibei sale primitive. Nici măcar o coală nu exista care să nu fi fost la fel de albă ca atunci când le cumpăraseră. Apucă foaie cu foaie și dădu fuga afară să cerceteze mai atent la lumina zilei dar oricât s-ar fi uitat de mult, asta nu putea aduce la iveală nici cel mai mic semn de înscris. După doi ani de așteptare, după trei călătorii disperate în atât de păzita fortăreață, după cât a sperat și visat, venise timpul ca Cel-născut-din-ou să recunoască fără îndoială că nu-i era destinat să reușească în căutarea lui. Când în cele din urmă realizează acest lucru, fu urmat de amărăciune și disperare, și se trânti la pământ lăsându-se pradă plânsului.

Orele treceau. Dintr-o dată îl deranjă un sunet, și privi în sus ca să-l vadă, la câțiva metri depărtare, pe bătrânul

în alb care îl îndrumase înainte.

– Totul e-n zadar, se plânse Cel-născut-din-ou bătrânului. Am făcut după cum m-ai sfătuit, dar nu mi-e mie dat. Colile de hârtie sunt albe.

– Bineînțeles că sunt albe, răspunse bătrânul, ca și cum ar fi explicat ceva unui prostănac. Nu sunt decât niște foi de hârtie obișnuită. Nici o pensulă nu a scris pe ele, nimic nu le-a tipărit, cum ar putea fi altfel decât albe? N-am spus că vor fi acoperite cu cerneală neagră ca și un sul de hârtie proaspăt scris. Le-ai cercetat în miez de ziuă – ce te așteptai să vezi? Dacă într-adevăr vrei să vezi ce conțin foile de hârtie, sau dacă conțin ceva, trebuie să aștepți o noapte cu lună plină. Atunci vei vedea ceea ce este de văzut.

Încă o dată străinul îi făcu curaj Celui-născut-din-ou, și așteptă cu o nerăbdare nouă următoarea lună plină doar peste trei nopți. La capătul celei de-a treia zile se urcă pe vârful muntelui deasupra colibei sale și împrăștie din nou prețioasele hârtii pe iarbă. Luna se ridică plină și clară pe cer. Pe foile albe, spre bucuria fără margini a Celui-născut-din-ou, lumina ei scoase la iveală urmele cenușii ale hieroglifelor. Și-a dat seama că lumina lunii nu va dura o veșnicie și prevăzuse și se echipase cu pensulă și tuș. Lucră repede dar cu grijă la umplerea cu tuș a formelor misterioase de pe hârtie. Lucrul fu terminat mult înainte ca luna să dispară. Când termină Cel-născut-din-ou se îndreptă și strigă spre cerul nopții:

– Dar nu pot citi nici un cuvânt! Este într-o limbă pe care n-am văzut-o niciodată!

Răspunsul la plângerile sale veni aproape pe dată, de nicăieri, prin vocea bătrânului!

– Caut-o pe Mătușa Smerenie!

Asta fu tot.

– Cine este Mătușa Smerenie și unde trebuie s-o caut?
–vru Cel-născut-din-ou să afle; dar de această dată nu veni

nici un răspuns. Nici acum căutarea lui nu se sfârșise, nici nu se va fi sfârșit până când va fi găsit pe cineva care să descifreze textul al cărui stăpân era. Oare Mătușa Smerenie era acel cineva? Nu avea altceva de făcut decât să-și strângă bunurile și să pornească în căutarea ei ici sau colo, sau oriunde altundeva în lumea oamenilor.

Cronica

Preotul Cel-născut-din-ou umblă luni de zile pe câmpuri și prin sate, pe râuri și prin munți în căutarea Mătușii Smerenie, deși nu știa dacă se îndreaptă cât mai aproape de locul în care se afla aceasta. Într-o dimineață se trezi cu o idee minunată în minte. Părăsind mănăstirea unde înnoptase, se îndreptă spre cel mai apropiat oraș. Acolo căută un magazin în care se vindeau evantaie și își cumpără un evantai din frunze de palmier și scrise pe el mare și clar cuvintele: „În căutarea Mătușii Smerenie“. Aceasta, gândi el, va atrage atenția tuturor celor care-l vor vedea. Dar nu a fost nevoie să-l poarte prea departe. Însuși vânzătorul, în timp ce se uita la el cum scrie, exclamă, „În căutarea Mătușii Smerenie“, într-adevăr! Spune-mi, cine nu e în căutarea ei?

– Cum, o cunoști? întrebă Cel-născut-din-ou, uimit.
Și din nou vânzătorul repetă vorbele lui.

– Dacă o cunosc? Și mă rog cine n-o cunoaște? În ultima lună fiecare călugăr și preot taoist care călătorește prin provincie a făcut drum până aici pentru a o vizita pe Mătușa Smerenie. E o cale bună de a te asigura de niște orez și legume pe gratis, fiindcă l-a convins pe prefectul Iang, un bătrân Buda, să dea cel mai mare ospăț de care s-a auzit vreodată.

– Și unde se află acest prefect Iang, acest bătrân Buda de care zici? întrebă Cel-născut-din-ou.

– La mai puțin de două zile de aici, sosi răspunsul, în orașul de la poalele muntelui Marele Hua.

Căci ceea ce se întâmplase era că Mătușa Smerenie, cum lunile treceau, își pierduse răbdarea cu privire la împlinirea prezicerilor ce le făcuse Împărăteasa Cerurilor. Își repetase adeseori:

„Plopul te va împiedica,

Oul totul îți va explica.

Nu căuta: Caută-te pe tine;

Zadarnică-i orice altă căutare-a ta.”

Plopul – Iang – o găzduise, asta era adevărat. În ceea ce privește Oul, doar timpul avea să arate la ce se referea. Dar începea să se întrebe ce aveau să însemne cuvintele „Nu căuta: Caută-te pe tine“. Dacă nu trebuia să caute – și nici n-avea vreo idee ce anume să caute – atunci evident că trebuia să rămână acolo unde se afla în reședința prefectului Iang. Dar cum avea cineva să „se caute“ pe sine? În cele din urmă îi veni ideea că acela care o caută trebuia să fie un om religios. În cazul acesta, poate ar fi fost mai bine să-l ajute făcându-l pe prefectul Iang să dea un mare ospăț și să-i invite la acesta pe călugării și preoții care ar fi dorit să participe; căci nici chiar focul mistuitor nu se răspândește cu atâta repeziciune ca vestea unui ospăț printre clericii

înfometați. Nu fusese o problemă dificilă să-l convingă pe prefect că un ospaț generos i-ar asigura un loc în ceruri atât pentru el cât și pentru soția sa. Iar acum acesta tocmai era în toi de o lună de zile, fără ca Mătușa Smerenie să fi dat de vreun cât de mic semn, când deodată un nume ajunse la urechile ei din raportul servitorilor despre cine venise în acea zi.

Numele era Cel-născut-din-ou, iar Mătușa Smerenie tremură de emoție la auzul lui. Fiindcă acesta era el, acesta era oul din prezicere. Ea fusese căutată și acum se găsisese.

Ochii ei străluciră; dar pe dată își spuse că trebuia să fie atentă cum îl primește pe acest străin. Pentru a-i explica prefectului lang bucuria ei la sosirea acestui preot ar însemna să-i dezvăluie întreaga poveste a întâlnirii ei cu Împărăteasa Cerurilor, și a previziunilor care aminteau chiar și numele lui. Deși nici chiar ea nu înțelegea pe deplin marele plan la care erau cu toții părtași, era sigură că taina ei trebuia păstrată.

Cam aceleași sentimente nutrea și Cel-născut-din-ou în inima sa. De mult ajunse să-și dea seama că bătrânul îmbrăcat în alb care îl ajutase să-și depășească propria disperare nu era altul decât însuși Spiritul Maimuței Albe. Văzând sinceritatea jurământului său, însuși paznicul îl ajutase să pătrundă misterul și în cele din urmă îl adusese la Mătușa Smerenie. Dar nu se făcea ca, dacă simțindu-se ușurat la vederea bătrânei doamne, Celui-născut-din-ou să lase să-i scape față de martori cunoștințele a tot ceea ce trecuse și a Cronicii Cerurilor care stătea, chiar atunci, înfășurată în legătura din spatele său.

Agerimea Mătușii Smerenie salvă situația. După ce îl salută pe Cel-născut-din-ou cu încântare, se întoarse spre prefectul lang.

– Un mare noroc pentru mine, pe care îl datorez ofertei voastre generoase față de noi toți, sporovăi ea, făcând

plecăciuni și zâmbind. Acest preot nu este altul decât marele binefăcător al încarnării mele anterioare, tot așa cum ați fost dumneavoastră pentru mine în această viață.

Cel-născut-din-ou nu pricepea ce însemnau aceste vorbe. Dar era foarte dispus să accepte că Mătușa Smerenie avea motivele ei pentru mascarea faptelor ciudate care îi aduseseră împreună. În ceea ce îl privește pe prefectul Iang, acesta se minună încă o dată de misterele legii lui Buda, și fu cât se poate de acord cu sugestia Mătușii Smerenii ca ea și Cel-născut-din-ou să se retragă să vorbească între patru ochi despre amintirile lor dintr-o existență anterioară.

De îndată ce rămaseră singuri, fiecare îi prezentă pe îndelete celuilalt tot ce se petrecuse, și fiecare oftă minunându-se la auzul poveștii celuilalt. Cel-născut-din-ou, pripit ca întotdeauna, fu pentru desfacerea prețiosului text fără întârziere, dar Mătușa Smerenie îl opri.

– Asta nu e ceva ce se poate face într-o oră sau o zi, spuse ea. Trebuie să ne facem planurile cu atenție. Studiul textului va lua multe luni. Ne vor trebui bani să cumpărăm lucrurile de care vom avea trebuință. Și vom avea nevoie de ajutor: e bine cu doi decât cu unul, dar cu trei e mai bine decât cu doi. Și îi spuse Celui-născut-din-ou despre fiul ei, Picior Negru, și cum rămăsese încă la mănăstire la kilometri depărtare unde îl lăsase înainte de întâlnirea ei cu Împărăteasa Cerurilor.

Căzură de acord să trimită un sol să-l cheme pe Picior Negru. Următorul pas era să-l anunțe pe prefectul Iang că ei doi și Picior Negru, atunci când va ajunge, doresc să se retragă în izolare pentru a medita și a se perfecționa. Asta a fost cam supărător pentru Iang, deoarece el și soția lui credeau că au avut mari foloase, și doreau să aibă în continuare, de pe urma lecturilor Mătușii Smerenie din Cărțile Sfinte, și a poveștilor (adeseori făcute la inspirația de moment) vieților sfinților. Mătușa Smerenie își folosi toată

arta și promise să le asigure intrarea lui și a soției lui în cealaltă lume; și își întări argumentele prefăcându-se din nou ca Bodisatva Chuan-In pe un elefant alb purtată de un nor. Și astfel prefectul în cele din urmă nu numai că a fost de acord cu cererea ei, ci le-a și pus la dispoziție o locuință desăvârșită. Aceasta era la mică distanță de reședință. Aici stătea și prefectul timp de o săptămână sau două în fiecare an când strângea arenda de la arendașii săi. Acesta era motivul pentru care locul era complet mobilat, avea bucătării, cămări de alimente și tot ce Mătușa Smerenie ar fi dorit. Era înconjurat de ziduri și total izolat și se putea intra doar pe o singură poartă. Aceasta fuse încuiată imediat și cheia dată Mătușii Smerenie.

Curând ajunse și Picior Negru, și Mătușa Smerenie îl prezentă prefetului Iang și soției sale și Celui-născut-din-ou. Prima întrebare a lui era legată de anumite carafe enorme de vin care se aflau într-un colț, dar Mătușa Smerenie decretă că acum trebuia să postească și licărul din ochii lui se stinse. A doua sa întrebare se interesa cam pe unde se afla sora lui, și suspină de uimire când Mătușa Smerenie îi descrie cum dispăruse de la mormântul împărătesei dinastiei, Thang, în acea noapte cu furtună, cu multe luni în urmă.

Mamă și fiu, din nou împreună, se încuieră împreună cu Cel-născut-din-ou în adăpostul noului lor loc. În pregătire pentru noile lor studii, Mătușa Smerenie, mai întâi aranjă sarcina traducerii Cronicii Cerurilor.

– Aceste coli de hârtie ale tale, îi spuse, sunt prea mari și greu de mânuit. Pentru traducere vom folosi caiete cu care vor fi mai ușor de lucrat.

Prin urmare Cel-născut-din-ou a fost trimis să cumpere foi mici de hârtie, pensule și tuș de cea mai bună calitate. La întoarcere își ocupă locul într-o atitudine de reverență și notă noua versiune a textului în chineza oficială, la dictarea

Mătușii Smerenie. Cu fiecare rând scris, deși se prea putea să nu-l înțeleagă, simți o emoție crescândă. Picior Negru se învârtea prin preajmă cu noi cești de ceai pentru a-i răcori; și într-o zi și o noapte sarcina fu dusă la bun sfârșit. Mătușa Smerenie verifică cu grijă întreaga muncă, apoi luă hârtiile originale ale Celui-născut-din-ou cu înscrisurile mistice și le dădu foc: pentru că după cum spunea ea, dacă la o asemenea lucrare era permisă o copie, cu siguranță că o a doua nu mai era îngăduită.

Acum totul era pregătit pentru începerea studiilor lor, și în acest stadiu prefectul Iang le făcu o ultimă vizită. Era urmat de un servitor care căra o cutie mare ce se dovedi a conține trei kilograme de argint.

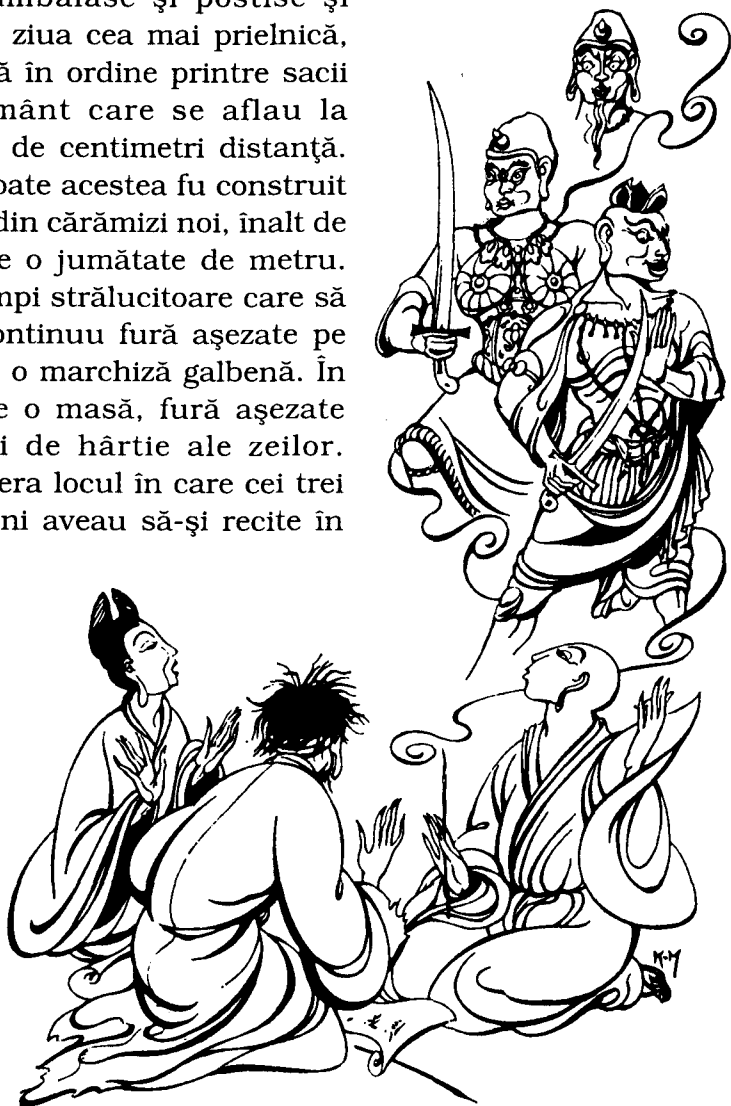
– Sper că aceasta vă va fi de folos în timpul muncilor sfinte, zise prefectul. Va avea grijă de toate nevoile voastre pe durata întregului an.

De fapt prefectul nu era chiar așa generos pe cât părea; fiindcă Mătușa Smerenie îi promisese că oricât argint i-ar putea împrumuta va fi înapoiat ca aur pur de îndată ce fiul ei, Picior Negru, își va fi perfecționat puterile de alchimist. Iang le ură în final toate cele bune și apoi se întoarse la reședința sa, jubilând la gândul faptelor bune care aveau să aibă loc sub propria-i ocrotire.

Poate că ar fi fost mai mult nedumerit decât vesel dacă ar fi putut privi la grupul ciudat al celor trei pe când își începeau pregătirile.

Înainte de toate Mătușa Smerenie îl trimise pe Cel-născut-din-ou să aducă pământ din cele patru colțuri: o mână din locul în care stăteau, apoi o mână dintr-un loc trei mile la răsărit, apoi dinspre miazăzi, dinspre apus și dinspre miazănoapte. Fiecare mână de pământ fu pusă într-un sac. La acești saci se adăugară obiecte de tot felul: aur și bijuterii pentru ce e prețios, lemn și piatră pentru ce e urât, boabe și grâu pentru ce e hrană, cărbune și mangal

pentru ce e de ars, obiecte de pământ pentru ce e grosolan, brocart de mătase pentru ce e fin, ceai și vin pentru ce e limpede, fierturi din ierburi pentru ce e întunecat. Pe toate acestea Mătușa Smerenie, după ce se îmbăiașe și postise și alesese ziua cea mai prielnică, le așază în ordine printre sacii cu pământ care se aflau la treizeci de centimetri distanță. Peste toate acestea fu construit un zid din cărămizi noi, înalt de aproape o jumătate de metru. Trei lămpi strălucitoare care să ardă continuu fură așezate pe zid sub o marchiză galbenă. În față, pe o masă, fură așezate imagini de hârtie ale zeilor. Acesta era locul în care cei trei magicieni aveau să-și recite în

fiecare zori vrăjile de dimineață și să ofere ceai, vin și fructe.

Următorul pas era să insuflă hârtiei, tușului și pensulelor puteri magice, ceea ce Cel-născut-din-ou fusese instruit să facă. Pentru aceasta era nevoie ca șapte zile să se scrie de șapte ori farmece și să se recite vrăji. La sfârșitul acestei perioade Mătușa Smerenie anunță că venise timpul să cheme generalii. Aceștia, explică ea celorlalți, erau generalii spirit, care pluteau întotdeauna prin apropiere dar nu erau văzuți niciodată de către muritorii de rând.

– Dar vor veni dacă-i chemăm? întrebă Cel-născut-din-ou; și Picior Negru adăugă:

– Ce ne facem când vor apărea?

– Când toate cele zece organe ale corpului nostru vor fi pe deplin disciplinate, răspunse Mătușa Smerenie, atunci generalii-spirit care corespund acestor organe nu pot decât să răspundă chemărilor. La început vă vor părea înfricoșători și de temut, dar nu trebuie să arătați că vă temeți; și nici, dacă ar părea îngrozitor de urâți, să nu râdeți. Vă vor îndeplini cererea, dar atunci când îi chemați să fiți siguri că scopul vostru este calculat și dorința voastră e serioasă, fiindcă se supără ușor și s-ar putea să nu mai vină a doua oară.

Și așa se puseră pe scris farmece și să recite vrăji, toate sub îndrumarea Mătușii Smerenie. O ținură așa șapte zile, apoi de două ori șapte. După al treilea grup de șapte veniră primele semne de răspuns – un ușor zăngănit de arme, când și când apariția unui veșmânt. De patru ori șapte, de cinci ori șapte, iar acum cu toții aveau să apară, uneori singuri, alteori în grupuri, dar fără să se oprească în loc. Dar în ziua când cei șapte de șapte aveau să fie completați, toți cei zece generali se adunară într-o cameră care, în ciuda faptului că fiecare general era urmat de mulți supuși, nu părea deloc aglomerată. Mătușa Smerenie îi privi în față, Cel-născut-din-ou și Picior Negru stând în urma ei.

– Noi trei, îi anunță Mătușa Smerenie, suntem cei aleși de zei. Trebuie să îndeplinim ordinele cronicii secrete a cerurilor pe care o deținem, și va trebui să ne ajutați în sarcina noastră. Când se va fi terminat munca, vom raporta superiorilor voștri, și veți fi avansați cu toții.

Generalii murmurară un acord respectos, se închinară și se retraseră.

Dar Cel-născut-din-ou, gândindu-se mai apoi pe îndelete, nu era mulțumit câtuși de puțin de asta. Era prea nerăbdător doar să asiste ca ajutor al Mătușii Smereni, și să aștepte poate chiar ani de zile să se amuze ordonându-i unui general. Și astfel se hotoări să facă el însuși un test. Se sculă din pat când era încă întuneric, își croi drum hoțește spre altar și acolo își rosti incantațiile. De-abia ce terminase că se și auzi un sunet ca un bubuit de tunet, și în curtea din fața sa stătea o arătare care, deși văzută în întuneric, nu era mai puțin înspăimântătoare. Ochiul generalului erau la fel de mari și rotunzi ca și monezile de aramă, cu obraji roșii și cu perciuni zbârliți. Armura îi strălucea cu un licăr auriu, iar în urmă avea un stindard negru.

– Am venit la chemarea ta, stăpâne, strigă el. Care îți este porunca?

Bietul Cel-născut-din-ou roși și inima îi zvâcni și nu știu ce să zică. Căută cu frenezie înainte și înapoi: apoi ochiul căzu pe zidurile goale ale curții.

– Nu este destulă umbră în această curte, zise el. Privi în jur cu frenezie, apoi arătă. Hai să mutăm cei patru peri din curtea prefectului cât de curând posibil.

Generalul – spirit mormăi în acord și dispăru. Câteva secunde mai târziu veni o pală puternică de vânt, făcând să zboare pietrișul, răpăind pe țigle de-ai fi crezut că o armată mărșăluia prin curte. Când vântul se potoli și se făcu ziuă Cel-născut-din-ou se frecă la ochi nevenindu-i să

creadă că vede patru peri enormi umplând curtea în care se aflau acum.

Mătușa Smerenie desigur că-i văzuse și ea; cu greu ar fi putut să nu fie observați. Era furibundă, și-l certă zdravăn pe Cel-născut-din-ou.

– Am încercat și eu doar de data asta, mormăi Cel-născut-din-ou... jur că n-o să mai fac.

Între timp lipsa pomilor din grădina prefectului lang a fost observată și raportată. Tocmai când prefectul se scărpină în cap pentru a înțelege de ce, dacă acești copaci fuseseră doborâți de furtună noaptea, trunchiurile lor nu zăceau acolo în grădină, bătrânul îngrijitor Uang veni alergând să-i spună de cei patru peri din curtea Mătușii Smerenie.

– Curtea este înconjurată de ziduri, poarta este încuiată și v-am spus să nu trageți cu ochiul înăuntru, zise lang cu aprindere. Atunci cum ai văzut acești pomi?

– Pomii sunt de trei ori mai înalți decât zidul, și înainte nu erau acolo, sosi răspunsul. Pentru mine e un mister.

Prefectul își dădu seama că acesta era un efect al puterilor divine ale Mătușii Smerenie și nu mai spuse nimic, atenționându-i și pe servitori să păstreze tăcerea.

Bătrânul Uang avu curând un alt mister pe cap. Vracii începuseră efectiv studierea textului. Primul secret pe care-l aflară fu despre transportul clandestin de bunuri. Astfel nu mai aveau nevoie să-i ceară bătrânului Uang orezul și legumele; cu toate acestea, când Uang verifică proviziile, descoperi că scădeau simțitor. Raportă și aceasta prefectului, care din nou îi spuse să nu divulge faptul.

În sfârșit cei trei ani pe care Mătușa Smerenie îi prevăzuse pentru sarcina lor se apropiau de sfârșit și fiecare din cei trei complici își perfectase cele șaptezeci și două de talente magice. Fiecare putea călări pe nori, să se ascundă sub pământ, să mute munți sau să schimbe cursul râurilor.

Fiecare putea lua orice formă vroia, sau să transforme din fasole oameni înarmați, sau să treacă nevătămați prin foc, potop, sabie sau sulită. Toate acestea sunt de fapt doar trucuri ieftine, și nu asemenea minuni ca o reprezentatie... Bodisatva. Negreșit că și astea sunt trucuri care se pot dovedi a fi periculoase în mâinile cui nu trebuie; și acesta fu motivul pentru care Împăratul de Jad o pusese pe Maimuța Albă să vegheze asupra cronicii o dată ce era destinată să ajungă în mâna muritorilor. Chiar Paznicul Maimuța adăugase anumite instrucțiuni în încheierea cronicii. Acestea îl obligau pe cel ce avea să intre în posesia ei, să repete în fiecare an un legământ să nu folosească secretele lui pentru a pricinui rău omenirii, altfel să fie supus unei pedepse îngrozitoare. Bietul Cel-născut-din-ou, oricum, era prea grăbit când copie cronica pentru a-și mai bate capul cu înscrisurile mici... Drept urmare, în decursul timpului, mare necaz fu adus multor oameni, starea de război se dezlănțui în tot nordul Chinei și chiar doar numele Mătușii Smerenie, Picior Negru și Cel-născut-din-ou erau sunete de temut și detestat.

Însă pentru moment, cei trei discutau încântați cum înainte de plecare ar trebui să-l răsplătească pe prefectul Iang pentru multele sale fapte bune.

– Îi voi dărui un tigru care să-i păzească domeniile, zise Picior Negru.

– Am primit un asemenea dar generos în argint, zise Mătușa Smerenie, cred că ar trebui să-l răsplătesc transformând piatra enormă în aur!

– Poate că îi va face plăcere o amintire cu noi trei, sugeră Cel-născut-din-ou. Voi pune un sculptor de primă mână să ne sculpteze figurile în piatră.

Toți fură de acord că acestea ar fi trei cadouri minunate. Mătușa Smerenie îngână o vrajă, apoi scuipă piatra. Scuiatul ei se transformă într-o ceață care învăluia piatra

și când o frecă cu mâna, întreaga suprafață străluci cu strălucirea aurului masiv. Picior Negru tăie forma unui tigru din hârtie, îngână o vrajă, o scutură în aer și strigă „Iutel!“ – La care tăietura din hârtie se zbatu la pământ și pe dată se strânse la loc, de astă dată ca un tigru dungat răgind.

*„Tigrule, tigrule, eu te constrâng
Piatra de aur s-o păzești cu sânge“*

astfel îi comandă Picior Negru tigrului, care cu o unduire a mânecii sale lungi se întoarce apoi la forma lui de hârtie. La capătul de jos al pietrei de aur se afla o scobitură, în care îndesă forma din hârtie.

Acum era rândul Celui-născut-din-ou. Prinse sufletul unui sculptor îndemânatic pe care îl puse să muncească la un grup statuar al celor trei. Într-o noapte munca lui fu terminată iar asemănarea era atât de mare încât Cel-născut-din-ou se simți stânjenit și nesigur de propria-i identitate văzându-se stând acolo.

Mătușa Smerenie reflectă asupra îndeplinirii profețiilor privitoare la Plop și la Ou.

– A fost dorința Împărătesei Cerurilor care ne-a adus aici împreună, spuse ea. Iar acum mă gândesc la instrucțiunile ei pe mai departe: aceea că va avea nevoie de mine peste douăzeci și opt de ani în Peigiou. Ce avem de făcut acum este să ne despărțim, așteptând fiecare în felul său pentru chemările ce au să vină. Dar când vor veni, să nu cumva vreunul din voi să încercați să nu vă supuneți, pentru că este porunca Împărătesei Cerurilor.

Cu aceste ultime cuvinte Mătușa Smerenie se ridică în albastul cerului, de unde le făcu semn celor doi rămași jos. Cel-născut-din-ou își aruncă lucrurile în aer, unde se preschimbară într-un pod nesfârșit de aur, și dispăru, înaintând cu pași mari pe pod. Dar Picior Negru zise:

– Eu sunt pentru o vrajă în Paradisul Sticlă, și găsind un vas pentru vin într-un colț îl așează bine pe pământ, strigă „Iată că vin!” și dispăru pe gura vasului.

Și astfel dispărură toți trei. Nici prefectul Iang și nici unul dintre servitorii lui nu se aventuraseră vreo dată să le deranjeze intimitatea, și acum trecu ceva timp până ce dispariția lor să fi fost descoperită. Dar în cele din urmă un grădinar curios puse o scară pe zid, se uită peste el pe furiș și fu șocat să-i vadă pe cei trei stând acolo împreună neclintii, așa cum numai moartea îi poate aduce. Profund tulburat de raportul servitorului său, prefectul Iang deschise poarta și intră în curte. Se poate imagina ușurarea lui când află că prietenii nu erau morți, ci modelați în chip magic în acea piatră. Își dădu seama că, ducând la bun sfârșit muncile sfinte, socotiseră nepotrivită o plecare oficială; și fuse mișcat și în același timp înflorat când găsi marea piatră de aur pe care o lăsaseră ca dar de despărțire. Fură aduși oameni să mute piatra în propria reședință a lui Iang: dar nici nu apucară bine să pună mâna pe piatră când un tigru feroce își făcu apariția din senin și alungă mulțimea cu răgetele lui. Când în sfârșit câteva suflete tari își luară inima-n dinți și se uitară din nou, nu mai era nici urmă de tigru. Dar o a doua încercare de a muta piatra primi același răspuns, și din acel moment piatra fu lăsată unde se afla, alături de grupul sculptat atât de viu, ca o aminire a ciudatului trio care locuise și trăise acolo.

Și într-adevăr, numai după ce trecură peste douăzeci și opt de ani avu loc vreo schimbare. Iar atunci un vizitator întâmplător al locurilor de-acum vestite avea să găsească o sculptură, toată fărâmată, o piatră fără cea mai mică urmă de aur pe ea, iar la picioarele lor forma mototolită a unui trigru tăiat grosolan dintr-o foaie de hârtie.

Cea-veșnică

Din acea noapte, cu ani în urmă, a întâlnirii ei dramatice cu Împărăteasa Cerurilor, gândurile Mătușii Smerenie s-au întors de nenumărate ori la fiica dispărută. Unde se afla, și oare cum se pregătea pentru destinul ei viitor? Nici un mesaj nu venise de la ea, nici un cuvânt nu ajunsese la urechile Mătușii Smerenie din nici o sursă care să-i fi pomenit numele.

Nici nu era de mirare, deoarece fata nici nu mai era printre cei vii – în carne și oase, ca să zicem așa. Murise și se reîncarnase, iar acum era o tânără de treisprezece ani. Schimbarea survenise prin propria-i nerăbdare. În noaptea cu furtună Vântul Negru o suflase de lângă mama sa și o purtase prin văzduh. În vreme ce se învârtea, năucită de teamă, în prinsoarea vântului, o voce îi răsuna limpede în urechi, repetând de două ori următoarele cuvinte:

*„N-avea teamă de ce-a fost;
A domni e al tău rost.”*

Când în cele din urmă Vântul Negru o așeză cu blândețe pe pământ aceste cuvinte fură tot ce-i mai rămase în minte. Se găsi în Capitala de răsărit, pe o stradă îngustă la capătul căreia putea vedea acoperișurile de țiglă strălucitoare ale palatului imperial. Prin hoție și viclenie și folosindu-și graiul mios își făcu intrarea în palat și chiar în apartamentele Prințului. Dar șederea ei aici avea să fie scurtă, și nici nu avea să plece vie. Planul ei era ca prezicerea pe care o auzise să se împlinească cât mai repede, prin câștigarea afecțiunii Prințului așa încât pe viitor, când acesta avea să urce pe tron, ea putea spera să-i fie Împărăteasă. Dar zeii păzitori ai palatului imperial nu fură înșelați de frumoasa înfățișare umană. Știau prea bine ce era – o vulpe cu puteri magice. Iar o vulpe nu putea aduce decât rău unui Prinț muritor. De-abia intrase în camera princiară, în miez de noapte, că un fulger străluci în cameră. Când gărzile sosiră în grabă să vadă ce nu era în ordine îl găsiră pe prinț dormind liniștit și nevătămat; dar într-un colț la perete zăcea trupul pârjolit și mic al unei vulpi moarte.

Stârvul fusese luat și ars. Dar sufletul fiicei Mătușii Smerenie plecase deja zburând în căutarea renașterii. Își găsi locul în familia unui negustor bogat pe nume Hu, și el locuitor al Capitalei de răsărit. Soția acestui om, nu mult după întâmplările ciudate de la palat, născu o fetiță, iar acestei fete i se dădu numele Cea-veșnică.

Iar acum anii trecuseră și Mătușa Smerenie, despărțindu-se de Picior Negru, fiul său, și de Cel-născut-din-ou, preotul, porni să descopere bunăstarea de mult pierdutei sale fiice. Prin puterile-i magice reuși să dea de urma sufletului fetei în trupul Celei-veșnice, în familia Hu din Capitala de răsărit.

– Pare un copil destul de drăgălaș, își zise Mătușa Smerenie și pentru asta să fim recunoscători. Dar va fi nevoie

să se exerseze o vreme în practicarea vrăjitoriei dacă urmează să joace un rol în planul de la Peichou.

Dar cu cât reflectă mai mult Mătușa Smerenie, cu atât mai multe îndoieli avea asupra atragerii interesului fetei spre arta vrăjitoriei. Fiindcă cea mai mare chemare la vrăji o au cei în nevoi, cei înfometați sau cei disperați ori cei înconjurați de primejdii. Familia negustorului Hu era bogată și respectată și nu avea nevoie de nimic: ce nevoie ar fi avut Cea-veșnică de măiestria vrăjitorească a Mătușii Smerenie?

Ei bine, asta putea fi curând îndreptată. Prima mișcare a bătrânei fu să dea foc magazinului negustorului și gospodăriei cât și reședinței. După asta n-a fost nevoie decât să sufle de câteva ori pentru a-l reduce, pe el, pe soția și pe fiica lui la condiția de cerșetori. Era în miezul iernii, zăpada se așternuse pe pământ, și după multe zile familia înfruntă foametea. Hu însuși își puse una din hainele groase ce nu fusese încă amanetată pentru a cumpăra orez, și plecă să-i roage pe foștii prieteni bogați să-l ajute. Soția lui și fata stăteau în coliba sărăcăcioasă unde fuseseră aduși; dar în cele din urmă nu mai putură suporta chinul foamei.

– Copila mea, trebuie să te duci să cumperi niște turte de grâu să mâncăm, ori altfel nu vom rezista până la întoarcerea tatălui tău, spuse doamna Hu cu tristețe. Sub perna mea se află câteva monezi – e tot ce ne-a mai rămas. Ia-le și cumpără ce poți cu ele.

Cea mai atentă căutare scoase la iveală doar opt monede. Ținându-le strâns în mână Cea-veșnică ieși în zăpadă, în rochia ei subțire și încălțările rupte. Pe străzile orașului zăpada se transformase într-o mocirlă de noroi, și cotind Cea-veșnică alunecă și căzu cât era de lungă. Când se ridică rochia se udase toată și se murdărise, iar cele opt monede erau împrăștiute pe pământ. Găsi șapte, dar după o căutare lungă și dureroasă trebui să renunțe la ultima și s-o considere pierdută. Udă și tremurând, plecă mai departe

către taraba vânzătorului unde ceru șapte turte și dădu banii.

– Asta e îndoită, n-o pot primi, spuse vânzătorul; și-i dădu una din monezi înapoi, și doar șase turte.

Strecurând cu grijă cingătoarea prin gaura din mijlocul monedei respinse, Cea-veșnică se întoarse cu turtele. Dar nu merse prea mult când ajunse față în față cu o bătrână, o babă cocârjată și prăpădită care se sprijinea într-un baston și avea un coș în cealaltă mână.

– Ce-ai cumpărat acolo, draga mea? întrebă bătrâna cu un rânjet știrb: și Cea-veșnică îi arătă turtele.

– N-am mâncat nici aseară, nici azi dimineață, continuă baba. Nu vrei să-mi dai și mie una?

Cea-veșnică își amintea prea bine că nici ea nu cinase și nu luase micul dejun, dar cu toate acestea îi dădu una din neprețuitele turte. Bătrâna se luminează la atâta bunătate: dar de fapt nu era bunătate ci pură teamă care mișcase inima ei mică și egoistă.

Apoi bătrâna continuă:

– Știi, draga mea, doar o turtă nu-mi ajunge să-mi potolească foamea. Ce-ar fi să mi le dai pe toate?

Dar Cea-veșnică îi spuse că ea împreună cu mama ei flămânzeau de asemenea, și-i relată întreaga poveste tristă cum pierduse o monedă și alta fusese respinsă fiind îndoită și fără valoare.

– Atunci păstrează-ți turtele, spuse bătrâna. Nu am chiar atât de multă nevoie de ele – doar te încercam, să văd dacă ai inimă bună. Găsesc că ai, de vreme ce mi-ai dat una din turtele tale; așa că acum am să fac ceva pentru tine. Dă-mi o clipă moneda cea îndoită.

Cea-veșnică scoase moneda de la cingătoare și i-o dădu bătrânei, care o lua în mână și suflă pe ea, apoi i-o dădu înapoi. Cea-veșnică o privi – nu mai era îndoită, ci doar plată și strălucitoare, ca nouă.

Ca să vezi, e nemaipomenit, exclamă Cea-veșnică. Poți să mă înveți să fac asta?

– Și-ncă cum, zise baba, ăsta-i doar un truc neânsemnat. Dacă vrei într-adevăr să te învăț ceva, ia cartea asta și citește-o – și scoase la iveală din coșul de pe mână o cărticică învășurată într-un înveliș roșu-aprins. Sunt o mulțime de lucruri în cartea asta, continuă ea, și când ai mare nevoie poți s-o deschizi și să înveți câte ceva. Dacă este ceva care nu poți înțelege, strigă doar „Mătușa Smerenie“, și voi veni să te ajut. Dar orice ai face, nimeni să nu afle.

Cea-veșnică lua cartea și mulțumi, dar după ce făcu câțiva pași și se uită înapoi nu mai era nici urmă de bătrână. Cea-veșnică simți că era ceva deosebit cu moneda care fusese îndoită și acum era ca nouă. Întorcându-se acasă îi spuse mamei că pierduse două monezi în zăpadă. Mâncară turtele, și apoi când domnul Hu se întoarse din preumblările sale fură încântate să afle că primise trei sute de monede de la un bărbat care nu cu mult timp în urmă fusese servitor angajat la ei.

Dar chiar trei sute de monede ținură doar o zi sau două, și apoi lucrurile fură mai rele ca oricând. „Cu siguranță că ăsta este un moment de «mare nevoie», gânde Cea-veșnică în sinea ei. Ia să văd ce poate face cărticica aceasta cu adevărat pentru noi.“

Atentă la instrucțiunile de tănuire ale bătrânei, așteptă până în miez de noapte, când se ridică din pat, merse în bucătărie și deschise cartea la lumina lunii la fereastră. Acolo citi ce era scris pe prima pagină:

„Înmulțirea monedelor.“

Ia o sfoară și treci o monedă prin ea. Așează-o pe podea și acoper-o cu un vas. Ținând în mână un bol cu apă, recită zicerea de șapte ori. Scuipe o gură de apă peste vas și

rostește porunca «Iute!» Ridicând vasul vei găsi un fișic de o sută de monede dedesubt.“

Cea-veșnică urmă instrucțiunile întocmai, folosind moneda pe care bătrâna i-o înapoiase și panglica cu care fusese legată cartea, recitând zicerea care era dată în josul paginii. Ridică vasul pe care-l folosise drept capac – și ce să vezi! – acolo stătea, ca un șarpe verzui-marونی, un șir de o sută de monezi de aramă trecute prin panglică!

Cea-veșnică era peste măsură de bucuroasă: dar ce avea să le spună părinților când aveau să întrebe de unde veneau banii? Deschise ușa cu grijă și puse banii pe pământul înzăpezit chiar afară, așa încât să se creadă că vreun binefăcător bogat îi lăsase acolo pentru ei în timpul nopții. Și chiar așa gândi doamna Hu când deschise ușa și găsi banii dimineața următoare. Domnul Hu nu se mulțumi atât de ușor și își bătu capul gândindu-se la necazul ce l-ar putea isca un asemenea dar misterios; dar nevasta lui îi spuse să nu mai fie atât de prost, și când cheltui banii pe lemne de foc, orez și legume domnul Hu se simți mult mai împăcat. Noaptea următoare Cea-veșnică luă o sfoară și o monedă pe care le pregătise cu grijă din timpul zilei și repetă încercarea cu același succes ca și prima oară. Domnul Hu fu iarăși nedumerit, dar din nou se lăsă împăcat de soția lui încântată.

Curând veni ziua când darul de bani se sfârși și domnul Hu ieși iarăși în căutare de ajutor de la prietenii vechi, în vreme ce soția lui se învărtea prin împrejurimi petrecându-și vremea pe la vecini. Singură în casă, Cea-veșnică hotărî să deschidă din nou cartea și să vadă ce nouă vrăjitorie palpitantă ar putea fi pe a doua pagină. Și într-adevăr era un truc nou: „Înmulțirea orezului“. „Lăudat fie Cerul și Pământul“, gândi Cea-veșnică, „atâta timp cât putem înmulți orezul nu vom rămâne niciodată fără hrană“. Instrucțiunile

erau aproape la fel ca cele dinainte. Cea-veșnică așeză butoiașul de orez, în care mai rămăseseră doar câteva boabe pe podea și îl acoperi cu haina ei. Recită noul descântec, scuipe apa și strigă „Iute!“ Dar vai, butoiașul de orez era vechi și șubred, iar umplut atât de repede cu boabele vrăjite plesni și împrăstie o grămadă de orez pe podeaua bucătăriei. Un morman micuț de orez umplea acum centrul încăperii și continua să crească sub privirile uimite ale Celei-veșnice. Țipă îngrozită, atât de tare încât mama ei o auzi din casa vecină și veni în fugă acasă să vadă ce se întâmpla.

La apariția unui străin vraja încetă; dar fata rămase totuși cu o bucătărie plină de orez despre care trebuia să dea explicații. În disperarea ei murmură o poveste cu un tip înalt și ciudat care intrase mărșăluind și răsturnase un sac enorm de orez de pe umeri, golindu-l în butoiașul lor care plesnise. Fusesse atât de speriată, zise, încât țipase după care omul plecase fără vreo vorbă.

Doamna Hu a fost gata să înghită povestea, dar cu bărbatul ei care se întoarse noaptea acasă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Misterul a două fișicuri de monezi era de-ajuns, dar un bărbat înalt solid încărcat cu orez – era prea de tot! Ceru să știe adevărul de la fiica sa, și amenință că la o adică o să-l scoată cu un băț.

Era de fapt începutul unei lupte îndelungate între domnul Hu și ciudata lui fiică, Cea-veșnică. Confruntându-se cu perspectiva unei bătăi, îi spuse tatălui său totul despre întâlnirea cu bătrâna și despre încercările sale cu ajutorul cărții ce-i fusese dată. Domnul Hu fu îngrozit. Cu toții știm prea bine atitudinea autorităților față de vrăjitoare și vraci sub orice înfățișare s-ar ascunde, și el cunoștea riscurile la care se expunea cineva care era în vreun fel preocupat de „practici îndoielnice“. Fără prea mare tevatură, vâri cartea în sobă și o privi cum ardea, o trimise pe Cea-veșnică în camera ei și îi porunci să uite tot ceea ce se întâmplase.

Toate erau bune și la locul lor dar ofereau prea puțină alinare stomacurilor înfometate. După ce trecură ceva zile de când darul de bani fusese cheltuit și orezul vrăjit fusese mâncat, ei se găseau într-o stare mai proastă ca oricând. Acum doamna Hu începuse să-l certe pe bărbatul ei că se purtase atât de aspru cu fata când de fapt ea nu încercase decât să fie de ajutor; și chiar domnului Hu mânia autorităților, dacă aveau a afla vreodată, începu să-i pară mai puțin îngrozitoare decât chinurile unei guri uscate și ale unei burți goale. Și astfel într-un târziu ajunse la camera fetei, cerându-i umil scuze pentru a o fi certat și a-i fi ars cartea magică, și o imploră să-și amintească metodele pe care le folosisese pentru înmulțirea monedelor și a orezului.

Cea-veșnică, între timp, nu se mulțumise câtuși de puțin să stea în pat și să fie nefericită. O chemase pe Mătușa Smerenie precum fusese învățată. Bătrâna vrăjitoare o învăță pe dată trei lucruri; cum să plece din casă fără să deschidă ușa sau fereastra; cum să transforme un băț în propriu-i trup dormind, pentru a-i păcăli pe părinții ei când se vor fi uitat noaptea în camera ei; și cum să călărească un băț de bambus prin văzduh, pentru a o însoți pe Mătușa Smerenie undeva după nori. Acolo, noapte de noapte, bătrâna o instruia pe Cea-veșnică cum să practice pe mai departe vrăjile.

Venind acum la Cea-veșnică în cameră în timpul zilei, domnul Hu o găsi adormită și, zicea ea, incapabilă să-și amintească vechile trucuri.

– Dar o să încerc, tată, dacă dorești, zise. Tu doar stai acolo pe scaunul acela în vreme ce eu spun cuvintele.

Domnul Hu se așeză. Cea-veșnică rosti o vrăjitorie și strigă, „Iute!“ – iar scaunul pe care se afla domnul Hu se ridică în aer. De n-ar fi fost tavanul s-ar fi înălțat la ceruri; dar așa stând lucrurile, bietul domn Hu se izbi cu capul de-o grindă și țipă să fie adus jos.

– Îmi pare rău, spuse Cea-veșnică, acesta pare să fie singurul truc pe care mi-l amintesc, și nu e prea bun pentru a umple o burtă infometată.

În cele din urmă însă se căi, îl dădu jos pe tatăl ei și îi spuse să pregătească două sfori cu câte o monedă pe fiecare pentru a fi multiplicare. Domnul Hu plecă fericit. Dar în vreme ce pregătea sforile se întrebă de

ce s-ar opri doar la două? De ce să nu ia o sută de sfori pentru a avea ceva în plus? Nu avea o sută de sfori în casă, așa că se duse la magazinul de vechituri de pe strada principală.

– Sigur că am o sută de lungimi de sfoară, zise vânzătorul. Dar pentru ce îți trebuie?

– Ca să înșir monede pe ele, zise domnul Hu.

– Felicitări, zise vânzătorul. Trebuie că ai dat de bani. Uite sfoara – asta face douăzeci de monede.

Dar domnul Hu nu avea douăzeci de monede. Promise că va aduce banii să plătească sfoara într-o jumătate de oră; Încercă să-și amanezeze haina în schimbul ei; dar vânzătorul fu de neclintit, suspectând o înșelăciune din partea acestui individ care vroia o sută de sfori pentru a înșira pe ele monede dar n-avea douăzeci cu care să plătească. Și în cele din urmă domnul Hu trebui să se întoarcă abătut acasă și să se mulțumească doar cu două sfori.

Dar două sfori azi, și două mâine, și o bucătărie plină cu orez oricând erau de dorit! De atunci familia Hu n-a mai

dus lipsă de nimic, și cum îndemânarea Celei-veșnice progrese și lăcomia tatălui ei creștea, deveni mai bogat decât fusese înainte să fi fost lovit de nenorocire. Se mută cu familia din coliba sărăcăcioasă într-un conac minunat cu multe curți frumoase. Nici că își mai permitea să-și mai facă griji asupra posibilelor urmări ale talentului misterioasei sale fiice: până într-o zi fatidică când o căută în legătură cu o mică chestiune de multiplicare a unui brocart fin care era de vânzare în magazinul său.

N-o găsi pe Cea-veșnică nicăieri în casă și începu s-o caute dintr-o curte în alta a conacului. În cele din urmă ajunse într-unul din colțișoarele cele mai mici și mai retrase; o văzu acolo. Era ingenunchiată, cu un bol de apă dinaintea ei. Avea în mână o tigvă roșie în formă de sticlă și, pe când domnul Hu privea, ea scoase dopul și goli tigva. Pe pământ se rostogoliră o mulțime de boabe mici roșii, urmate de o ploaie de bucățele mici de paie tocate. Cea-veșnică rosti niște cuvinte, improșcă cu apă din bol peste boabe și paie, și strigă „Iute!” – și pe dată curtea se umplu de bărbați înalți de-un metru, toți roșii; coifuri roșii, armuri roșii, pulpane roșii, lănci și drapele roșii; două sute la număr cu toții, fiecare călărind un cal roșu și toți aranjați în formație de luptă. Cea-veșnică, sub privirile înmărmurite ale domnului Hu, apucă o tigvă albă, din care vărsă boabe albe și o altă gramadă de paie tocate. Și din nou improșcă cu apă, rosti cuvintele și strigă „Iute!”, iar de data aceasta apărură o armată, alți două sute, de luptători cu toții în alb, călărind armăsari albi și așezați în linie de bătaie. Cea-veșnică își scoase un ac de păr și îl schimbă într-o sabie împodobită cu pietre prețioase; apoi dintr-o singură mișcare, dădu ordinul de atac și se trase îndărăt să privească confruntarea celor două armate. Era doar o curtică, și cu toate acestea nu părea a fi neîncăpătoare cu toate că toți cei patru sute o umpleau de zarva stării de război.

Domnul Hu, încă neobservat de către Cea-veșnică, nu mai putu să suporte. Cu siguranță un sfârșit groaznic avea să urmeze acestor fapte! Sub impulsul momentului se întoarse în grabă în casă, apucă un satâr enorm și ascuțit din bucătărie și se întoarse la scena de bătălie. Între timp Cea-veșnică se plictisise de joc și transformase la loc luptătorii în boabe și boabele le pusese înapoi în tigvă. Domnul Hu alergă până în spatele ei și fără a o preveni învârti satârul prin aer. Reteză gâtul zvelt al Celei-veșnice și capul căzu la pământ. Distrus domnul Hu târî corpul și capul după niște tufişuri, și părăsi curtea, ale cărei porți le încuie în urma sa. Întreaga zi a fost abătut, iar la venirea nopții o chemă pe soția sa să audă povestea tragică. Soția lui rămase mută.

– Dar când ai făcut această faptă îngrozitoare? întrebă ea.

– Astăzi, răspunse el, în miezul zilei.

Doamna Hu zâmbi ușurată.

– Atunci aş vrea să-ți arăt pe cineva, spuse ea. Și îl conduse în camera Celei-veșnice, unde fiica lor dormea liniștită.

Cea-veșnică deschise ochii:

– M-ai rănit, tată, zise ea. Nu trebuia să lovești atât de tare.

Domnul Hu își dădu seama că de fiica sa atât de ciudată nu avea să scape cu una cu două. Cu toate acestea dacă urma să locuiască în continuare în casa lui, negreșit asupra lor se va abate vreo nenorocire îngrozitoare care-i va duce pe toți de răpă. Nu exista decât o singură cale de scăpare. Fata trebuia măritată; cel puțin atunci el și soția lui nu ar mai fi fost amestecați în răul ce avea să urmeze.

Începu să caute un soț pentru Cea-veșnică, iar instrucțiunile date pețitorilor îi umplură de uimire. Domnul Hu hotărî să recurgă la un plan ingenios – s-o căsătorească

cu un om cu o fire veselă și atât de simplu încât să nu-și dea niciodată seama de ciudățeniile soției lui. În cele din urmă fu găsit un astfel de om, un postăvar pe nume Giao, și Cea-veșnică consimți nepăsătoare să se căsătorească cu el. Bărbatul era îndeajuns de simplu la minte ca să nu i se pară nimic neobișnuit din ceea ce făcea nevasta lui și astfel ea fu liberă să-și practice șiretlicurile chiar pe față și în propria-i casă. Totul merse bine până când într-o vară, când din zi în zi se făcea tot mai cald și înăbușitor, Cea-veșnică sugeră într-o seară să plece undeva într-un loc mai la înălțime pentru a scăpa de dogoare, iar soțul ei fu de acord: într-adevăr, bietul individ niciodată n-a făcut altceva decât să aprobe orice i se spunea. S-au așezat împreună pe un scaun, Cea-veșnică rosti câteva cuvinte magice și cât ai clipi din ochi scaunul se ridică în văzduh, traversă orașul și îi lăsă cu grijă în vârful unui turn de pază, deasupra zidului orașului. Acolo stătură și se bucurară de adierea rece, Cea-veșnică făcându-și vânt cu un evantai mare de mătase.

Sub ei, doi paznici își făceau turul de inspecție.

– Ia ascultă, zise unul către celălalt, ce să fie acolo sus pe turn?

– Ciori, zise celălalt.

– Nu prea cred.

– Atunci de ce unul fâlfâie din aripi? răspunse al doilea.

– Aripi, pe naiba! zise primul. Aia e o femeie mișcând un evantai.

– Prea bine, femeie ori cioară, n-are ce căuta pe turnul nostru. Să vedem cum i-ar place o săgeată.

Paznicul își ridică arcul, ochi și ținti – jos căzu bietul Giao, prostănacul, străpuns de o săgeată în coapsă. Țsta da necaz! Cea-veșnică dădu ordine scaunului să se întoarcă pe dată acasă, dar când rănitul Giao fu dus la judecătorie și interogat, o licărire de adevăr ieși la iveală, și fură trimiși

niște soli să fie adusă și soția postăvarului.

Disperată Cea-veșnică o chemă pe Mătușa Smerenie în ajutor. Și așa află că sosise momentul ca ea să părăsească Capitala de răsărit și să o însoțească pe Mătușa Smerenie în locuința ei. Porni singură pe drumul către Ciunggiou. Urmând porunca Mătușii Smerenie ajunse într-un anume loc unde se afla o fântână. Cea-veșnică se urcă pe ghizdul fântânii și sări înăuntru.

Nu fu surprinsă când nu găsi apă în fântâna. Nu căzu, ci pluti ușor în jos pentru ca să ajungă nevătămată la fund. Era întuneric, dar fetele care o așteptau o conduseră spre o potecă luminată, pavată cu pietre prețioase și străjuită de copaci neasemuiți. Poteca ducea la un palat de-o asemenea grandoare cum nu mai fusese văzut vreodată pe pământ; iar aici, într-o sală minunată, Mătușa Smerenie înveșmântată în scumpeturi aștepta întoarcerea de mult pierdutei sale fiice.

Recruții

În orașul Ciunggiou, nu departe de fântâna în care Cea-veșnică a sărit pentru a i se alătura Mătușii Smerenie în palatul ei, pe o uliță aglomerată locuia un plăcintar al cărui nume era Jen. Avea doi prieteni buni, Ceang, măcelarul și U, vânzătorul de tăiței, și fiecare din cei trei era mare și puternic și priceput în meseria lui. După ce a copt o zi întreagă, Jen, plăcintarul, porni devreme a doua zi către răscrucea de drumuri unde își găsea de obicei clienți. Îi salută pe colegii lui vânzători care tocmai soseau, își desfăcu plăcintele și cornurile și se așeză în așteptarea trecătorilor zilei. Nu era acolo de prea mult timp când auzi un sunet, sunetul de morișcă asemenea celui făcut de preoții cerșetori taoiști. Ridicând privirea văzu un astfel de preot apropiindu-se, o priveliște cu adevărat comică: scund, murdar, o pelerină zdrențăroasă cu urme de funingine, și cu o cârpă pe cap peste care o claie de păr slinos, netăiat și nepieptănat se ridica țepos. Străinul se apropie, șchiopătând din greu.

*„Vă aduc noroc,
V-aduc bunăstare,
Dați-mi un bănuț
Să-mi iau de mâncare.“*

Acesta era cântecul lui când se apropie de marfa ispititoare a lui Jen.

– Ai grijă, părinte, ori calci vreun șoarece pe coadă, zise Jen batjocoritor. Ai apărut cam devreme, ce zici? N-am vândut nici măcar un corn cald, n-am nimic să-ți dau, nici măcar un bănuț.

– Atunci cum dai găluștile de orez? întrebă cerșetorul, care, bineînțeles, era Picior Negru.

– Doi bani cele mari, unul cele mici, răspunse Jen. Uite, dă-mi doi bani și poți lua una din fiecare.

– Cea mare e pentru mama, zise Picior Negru, luându-le în mână. Jen observă că degetele lui erau negre de mizerie. Frământă în mâini găluștile albe de orez până se înnegriră, apoi zise:

– Mama are optzeci de ani – cum crezi că poate mânca ceva atât de tare? Dă-mi o chiflă în locul lor.

– Te-ai asigurat că nu le mai pot vinde altcuiva, bombăni Jen. Cu toate acestea le puse deoparte în tava pentru resturi, luă o chiflă din coșul aburind și i-o dădu preotului.

– Ce are înăuntru? întrebă preotul, ținând chifla strâns în pumnul lui slinos.

– Carne de primă calitate, răspunse Jen.

– Mama mea nu mănâncă carne. Dă-mi mai bine o clătită.

Ca să scape de el Jen îi dădu clătita, punând și cornul distrus alături de rămășițe. Dar tot nu-i convenea, vroia să o schimbe pe un corn cald.

– M-am săturat de tine, strigă Jen, exasperat. Tot ce-am avut de la tine au fost doi bani și mi-ai stricat trei din produse. Păstrează clătita și lasă-mă în pace.

Singurul răspuns al lui Picior Negru a fost acela de a sufla peste taraba lui Jen. Apoi plecă mai departe, și plăcintarul răsuflă ușurat. Dar când privi din nou la tarabă ochii aproape că-i ieșiră din orbite: toate găluștile, chiflele și prăjiturile erau negre ca tăciunele.

– Preotul acela a făcut-o! strigă Jen. Stai să-l prind! Și porni iute pe urmele lui, strigând în grabă la tovarășii săi să-i păzească și taraba lui.

Alergă în direcția în care apucase preotul dar alergă o bună bucată de drum fără să-l ajungă. Încă furios, era tocmai pe punctul de a renunța și a se întoarce când auzul lui prinse din nou sunetul făcut de morișca preotului. Se îndreptă într-acolo și găsi o mulțime considerabilă de oameni adunați în jurul tarabei unui măcelar.

„Acesta-i locul lui Ceang măcelarul, zise Jen în sinea lui. Dar oare ce fac acești oameni?”

Își croi drum prin grupul de oameni și găsi în mijloc o bătrână întinsă pe pământ în vreme ce un băiat, evident fiul ei, încerca s-o aducă în simțiri. În cele din urmă se ridică în picioare și înaintă împleticindu-se, sprijinindu-se de umărul băiatului gemând. Mulțimea se împrăstie, și Jen îl salută pe Ceang măcelarul și întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Ce ispravă! răspunse Ceang. Tocmai adineauri a fost aici un preot taoist șchiop care cânta ceva cam așa:

*„Vă aduc noroc,
V-aduc bunăstare,
Dați-mi un bănuț
Să-mi iau de mâncare.”*

– I-am spus că a venit prea devreme și l-am întrebat dacă are ferestre la casă. S-a enervat:

– Dacă n-ai nimic pentru mine, prea bine, dar nu-ți bate

joc de mine, zise el. Apoi a venit direct la taraba mea. În față aveam un cap de porc comandat de bătrâna doamnă Di, și preotul ăsta s-a uitat la el și l-a mângâiat și a murmurat ceva – apoi l-am gonit. Ei bine, apăru și doamna Di să-și ridice capul de porc, dar de îndată ce l-a atins a deschis ochii și a mușcat-o! A căzut la pământ, leșinată și o clipă am crezut că în mâini țineam un cadavru, dar din fericire pare să-și fi revenit acum.

– Preotul ăla e un monstru, zise Jen plăcintarul, și îi spuse lui Ceang ceea ce se petrecuse la taraba lui. Ceang gemu de furie, și fu gata să i se alăture lui Jen în urmărirea sa.

Căutară încoace și încolo timp de mai bine de-o oră fără urmă de preot, până când ajunseră la prăvălia lui U, vânzătorul de tăiței. Aici dădură peste un nou balamuc: U tocmai era pe cale să-și bată ajutorul, un puștan pe care-l ținea într-o strânsoare ca de clește.

– Ce-a făcut băiatul? întrebă Jen și Ceang.

– Ei bine, ai crede că până la timpul ăsta ar trebui să știe cum să aprindă un foc, răspunse U. Uite că toți clienții mei au plecat precum au venit și eu n-am fiert nici măcar o cratiță de tăiței, pentru că acest mocofan puturos nu poate face focul.

Același gând trecu în același timp prin mintea celor doi, și a plăcintarului și a măcelarului.

– Ai primit vizita vreunui preot daoist? îl întrebă ei, o ființă mizerabilă, șchioapă, cântând ceva despre „Dă-mi un ban să fiu în putere”.

– Păi, da, acum că ai amintit de el, un asemenea individ a venit într-adevăr mai devreme. L-am întrebat dacă nu se teme că-l vor lua demonii mai târziu, i-am spus că n-aveam nimic pentru el și l-am trimis la plimbare. A plecat fără să scoată un cuvânt, dar a suflat peste plita mea – ah, deci asta s-a întâmplat! Și uite că era cât pe ce să-l ciomăgesc

pe bietul ăsta de puștan!

Nici nu termină U bine de povestit când cei trei auziră foarte aproape sunetul de morișcă al preotului-cerșetor. Ieșiră în grabă de parcă ar fi fost unul singur. Preotul șchiop se afla chiar în fața lor și alergară să-l prindă.

Dar pe când alergau ei, alerga și preotul, așa șchiop cum era, din ce în ce mai repede astfel că nu se putură apropia de el. Încetiniră: preotul făcu la fel; începură să alerge din nou: preotul la fel.

– Trebuie să ajungă odată la locul înspre care se îndreaptă, zise Ceang. Atunci îl prindem. Fără a-și da seama îl urmăriră aproape treisprezece kilometri în afara zidului orașului.

În cele din urmă ajunseră la un templu budist și preotul dispăru înăuntru.

– Acum am pus mâna pe el! își spuseră cei trei, și intrară în templu. Ajunseră la timp ca să-l vadă cum dispare în sala principală a lui Buda. Intrară în grabă în sală. În capătul îndepărtat se afla statuia uriașă a unui Buda. În vreme ce priveau, preotul sări pe mâna lui Buda, se cățăără până pe umărul lui și se prinse cu mâinile de capul uriaș.

– Mare Buda, salvează-mă! strigă el. Trase cu putere de cap – care se desprinse și se prăbuși la pământ. Apoi Picior Negru încălecă pe marginea gâtului și se prăbuși în burta lui Buda.

– Acum te-am prins! strigă Ceang măcelarul triumfător, și sări pe mâna lui Buda, se cățăără pe umăr și stătu pe muchia gâtului lipsă privind jos în întuneric. Dar cum stătea așa, o mână ieși din burta lui Buda și-l apucă pe măcelarul Ceang de picior. Se bălăbăni deasupra și dispăru înăuntrul statuii.

Uluit dar încă neînfricat, Jen plăcintarul zise că singura cale era să arunce o privire să vadă ce se întâmplă. Și el la rândul lui se cățăără pe umărul lui Buda, privi în negura din

interior și îl strigă pe Ceang. Nu veni nici un răspuns, dar mâna se ridică iarăși.

– Vai, părinte, iartă-mă și n-am să te mai urmăresc, strigă Jen disperat. Veneam să te întreb câte chifle și găluște vrei, ca să ți le trimit.

Dar nu fu de nici un folos: mâna prinse piciorul plăcintarului și într-o clipă dispăru. Acum era rândul lui U, vânzătorul de tăiței. Cum putea el oare să-și lase prietenii acolo. Urcă până la mână, se cățără pe umăr și stătu acolo, cu genunchii tremurând ca varga.

– Cobor din nou, își spuse în sinea lui și caut un ciomag să distrug statuia să-i scot afară, și apoi mai vedem. Dar înainte să se fi putut mișca simți cum o mână îl apucă de încheietura mâinii; fu ridicat în picioare și intra și el la rândul-i.

În burta lui Buda era întuneric ca noaptea. Deodată piciorul lui se lovi de ceva și se auzi un țipăt:

- Calci pe mine!
- Cine e? întrebă U.
- Sunt Jen, plăcintarul, veni răspunsul.
- Unde-i Ceang?

Și Ceang răspunse. Dar nici urmă de preot. Spre surprinderea lor cei trei descoperiră că se puteau mișca în voie, era spațiu suficient. Se aliniară umăr la umăr și reușiră să înainteze câțiva pași, deși tot în beznă totală. Continuară să meargă mai bine de opt sute de metri – și treptat începea să se lumineze. Ajunseră la o poartă uriașă de piatră. Când se apropiau aceasta se deschise, dând la iveală de cealaltă parte un peisaj minunat cu munți și râuri, păduri și câmpii. Merseră câțiva kilometri încontinuu până când ajunseră la o fermă mică, unde o bătrână ieși să-i salute.

Era foarte curtenitoare, și pentru că deja erau încălziți, arși de soare și infometați, încercară să cumpere mâncare și băutură de la ea. Nici nu vru să audă de plată, dar le puse dinainte o mulțime de feluri de mâncare și o cană cu vin. Curând se simțiră mult mai bine. În scurt timp se pregătiră să-și continue căutarea: când colo la poartă, nepăsător, intra preotul taoist pe care-l urmăriseră în tot acest timp.

Cei trei săriră să se năpustească asupra lui. Dar bătrâna îi opri: era fiul ei! Era într-adevăr Picior Negru, și femeia era mama lui, Mătușa Smerenie în persoană. Îi relatară necazul pricinuit de el iar acesta îl certă și îl puse să-și ceară iertare. Cei trei n-avură încotro și acceptară scuzele ținând cont de bunătatea mamei sale, dar încă păreau nespuse de nemulțumiți.

- Pentru a vă răsplăti pentru tot necazul, zise Mătușa Smerenie, îl voi ruga pe fiul meu să vă arate câteva dintre trucurile magice pe care le-a învățat. Sunteți cu toții

destinați măririi, iar un truc, două v-ar prinde bine pe viitor.

Jen, Ceang și U fură foarte încântați să audă aceste vorbe. Priviră atenți cum Picior Negru dezlegă de la brâu o tighă. O ținu în mână, murmură câteva cuvinte și strigă „Iute!” Într-o clipă din gura tighii curse un șuvoi mare de apă, pământul din jurul lor deveni o mare de talazuri agitate. „Bravo!”, strigară cei trei prieteni.

– Acum o s-o pun la loc, zise Picior negru, și val după val se întoarse apa înapoi în tighă. Acum dădu o nouă poruncă și strigă „Iute!” – și limbi de foc țâșniră din tighă astfel încât tot ce-i înconjura fu ars de foc. Și iarăși cei trei strigară „Bravo!” și din nou Picior Negru duse flăcările înapoi în tighă.

– Frate preot, nu-mi dai mie tighă? întrebă Ceang măcelarul. Și la dorința Mătușii Smerenie, Picior Negru îi dădu tighă vrăjită.

– Uite alt truc, zise Picior Negru. Luă o bucată de hârtie și tăie cu foarfeca forma unui cal. Puse forma pe pământ, apoi rosti un descântec peste ea. Strigă „Iute!” și forma de hârtie se ridică, se scutură și se transformă într-un superb armăsar alb. Picior Negru sări pe spinarea lui și plecă. Curând calul se înălță în văzduh. Zbură într-un cerc mare pe cer înainte să se întoarcă teafăr pe pământ la picioarele lor. Picior Negru descălecă, și calul imediat căzu, o simplă bucată de hârtie decupată.

– Care dintre domni dorește calul? întrebă Picior Negru.

– Eu îl vreau, zise U, vânzătorul de tăiței, cu nerăbdare, iar Picior Negru i-l dădu.

– Și acum ce-i cu al treilea prieten? întrebă Mătușa Smerenie. Ce ai de gând să-i arăți?

– Nu-mi vine în minte nimic în clipa asta, zise Picior Negru. Dar pe când vorbea, o altă persoană ieși din casă îndreptându-se spre ei. Mătușa Smerenie o prezentă pe fiica ei, Cea-veșnică, celor trei prieteni.

– Eu am ceva pentru acest domn, zise Cea-veșnică; și luând un scaun îl schimbă, cu un descântec și un strigăt – „Iute!“ – într-un tigru alb uriaș, care o purtă în văzduh. Apoi, „Jos!“ strigă, și tigru o duse înapoi pe pământ teafără și se preschimbă din nou într-un scaun. Ai vrea să înveți vrăjitoria asta? îl întrebă pe Jen.

– Se înțelege că vreau, răspunse el, și spre încântarea lui îl învăță cuvintele magice.

– Acum exersați toți trei noile trucuri, zise Mătușa Smerenie. Când toți trei reușiră să îndeplinească descântul, ea continuă: Trebuie să vă cer un singur lucru. În vremurile ce vor veni va fi nevoie de voi în Peigiou. Trebuie să veniți când vă chem, atunci veți împărți cu toții mărirea care ne va aparține.

Cei trei prieteni consimțiră. Dar înainte ca Picior Negru să-i fi însoțit înapoi la casele lor, încă îi mai aștepta o surpriză. Un călugăr budist într-un veșmânt de culoarea șofranului și cu cercei de aur în urechi se apropie, îi salută și întrebă în ce nebunie fuseră implicați cu flăcările și apa, calul zburător și tigru pe care le văzuse din depărtare.

– Nu te supăra pe ei, părinte, zise Mătușa Smerenie. Aceștia sunt trei noi prieteni, și copiii mei i-au învățat niște vicleșuguri.

– Atunci hai să văd și eu vicleșugurile lor mici, zise Cel-născut-din-ou.

Cei trei fiind constrânși, tigva și calul de hârtie și scaunul executară iarăși vrăjitoria. Dar Cel-născut-din-ou nu se arătă impresionat.

– Astea sunt minuni prea neînsemnate zise el.

Ceang măcelarul se supără la auzul acestor vorbe.

– Atunci să te vedem pe tine cu ceva mai bun, părinte, zise el.

Cel-născut-din-ou nu scoase nici un cuvânt. De-abia își întinse mâna dreaptă, cu degetele răsfirate. Din vârful

fiecărui deget o rază de lumină aurie străluci până sus la cer; și în înalt la capătul fiecărei raze aurii apăru chipul unui Buda în toată splendoarea lui.

Jen, Ceang și U rămaseră fără grai, și se înclinară în semn de supunere față de cel mai mare vrăjitor dintre ei.

Răscoala

Vrăjitorii se adunară, căci se apropia clipa. Evenimentele din Peigiou despre care Împărăteasa Cerurilor vorbise cu mult timp în urmă erau pe punctul de a se întâmpla. Mătușa Smerenie se stăpânise răbdătoare toți acești ani. Acum acționa, să pună în mișcare întâmplări care aveau să ducă un întreg județ la dezastru.

O trimise pe Cea-veșnică la Peigiou. Îmbrăcată în albul de doliu, cu un coș pe braț, Cea-veșnică era destul de drăgălașă pentru a face ca o mulțime de bărbați să întoarcă capul să se holbeze la ea pe stradă. Cei mai îndrăzneți o întrebau unde se ducea.

– Am niște lucruri de vânzare, răspundea ea, doar ca să mai câștig câțiva bănuți să mă pot întreține acum, că bietul meu soț a murit.

– Ce ai de vânzare? o întrebau.

– Făceți-mi un loc în piața asta plină și vă voi arăta, spuse ea. Cât ai clipi se făcu loc și Cea-veșnică își așeză coșul. Scoase un vas și rugă un spectator să-l umple cu

apă. Curios să vadă ce pune la cale, se întoarse într-o clipă cu apa. Cea-veșnică luă apoi un cuțit și răzui puțin pământ de pe jos; pe el turnă apă, și apoi din noroi modelă forma a zece lumânări.

– Acum cine îmi dă trei bani pentru fiecare lumânare? zise ea.

Mica mulțime din jurul ei hohotide râs:

– Lumânări din noroi, strigau ei. La ce sunt bune?

Dar Cea-veșnică imploră să folosească o făclie de la o tarabă alăturată și o atinse de lumânări, care se aprinseră și arseseră cu o lumină strălucitoare. Uimiți, martorii se bătură să cumpere aceste lumânări extraordinare la trei monede bucata; dar după ce Cea-veșnică își vânduse stocul de zece lumânări își luă coșul și plecă.

A doua zi era din nou acolo, iar mulțimea era mai numeroasă; și chiar mai numeroasă în ziua următoare, și tot așa până când vestea despre ea se răspândi prin întreg orașul. Ajunse în cele din urmă la urechile omului pe care ea îl căuta. Acest om era comandant în armata provinciei, și numele lui era Uang Ți. Avea peste un metru și optzeci înălțime, mare și puternic, priceput în folosirea tuturor armelor. Tatăl și mama lui muriseră când era tânăr, avusese o tinerețe tulbure și i se prezisese că nu se va alege nimic de capul lui. În acea zi, hoinărind pe străzi, se hotărâse să vadă cât de drăgălașă era această văduvă tânără care vindea lumânări uimitoare doar cu trei bani. Își croi cu greu drum prin mulțime până la ea. Mai mult decât orice altceva fu cucerit de chipul ei fermecător. Cumpără toate cele zece lumânări din seria de lumânări din acea zi și le dădu mulțimii; apoi, când Cea-veșnică își luă coșul și plecă, o urmări de la distanță.

Îl duse prin oraș, afară pe poartă și vreo doi-trei kilometri prin câmpurile din depărtare. Atât de departe merse că el era pe punctul de a renunța și a se întoarce: dar când privi

în jur, nici urmă nu era de drumul pe care venise. Pe toate părțile munți abrupti blocau priveliștea; era pierdut fără de speranță.

Deodată Cea-veșnică fu alături de el, râzând:

– Cât mi-a trebuit să te fac să vii! zise ea. Acum trebuie să te prezint mamei mele. Într-o clipă se află într-un conac, și acolo în fața lui stătea o bătrână distinsă și îmbrăcată minunat.

– Bine ai venit, Comandante Uang, zise Mătușa Smerenie, iar Uang Ți se înclină. Te-am adus aici pentru că ești singur pe lume și ai nevoie de ajutor. Un om atât de grozav ca tine are nevoie de o femeie pe măsură, și îți propun să te căsătorești cu fiica mea.

Nimic nu se potrivea mai bine dorințelor lui Uang Ți, și deși era cam nedumerit îngădui bucuros să fie condus cu ajutorul fratelui miresei, Picior Negru, într-un întreg ceremonial de căsătorie. A fost o nuntă ca-n povești, cu veșminte somptuoase și mâncăruri alese și grupuri de domnișoare de onoare încântătoare, pe măsura unor regi; dar când Uang Ți comentă acest fapt, Mătușa Smerenie răspunse:

– Așa se și cuvine, pentru împăratul ce vei deveni, conducător al acestui ținut. .

– Dar nu sunt decât un neânsemnat comandant în armata provinciei, protestă Uang Ți. Cum să-mi ridic un tron?

– Cu ajutorul nostru poți face orice. Fiica mea, și soția ta, are o sută de mii de soldați care așteaptă poruncile tale.

Uang Ți râse:

– O sută de mii de soldați au nevoie de grânare pentru a-i hrăni și depozite de arme pentru a-i înarma. Nu văd nici urmă de așa ceva pe-aici.

– Soldații mei n-au nevoie nici de hrană și nici de alte provizii, zise Cea-veșnică. Să-ți prezint pe câțiva din ei. Și luă două cutiuțe, și din boabele dintr-una și palele tocate

din cealaltă făcu un escadron de cavalerie alcătuit din două sute de războinici puternici și de temut.

Fericirea lui Uang Ți nu cunosc margini. După vreo trei-patru zile în compania minunatei sale soții, oricum, simți nevoia să se întoarcă la postul său din Peigiou, astfel încât Picior Negru îl însoți. La scurt timp după ce intraseră în mica locuință a lui Uang Ți se auzi un ciocănit în poartă. Ieșind Uang îl găsi pe aghiotantul cazarmii și câțiva dintre oameni. Aghiotantul avea de făcut o plângere.

- Prefectul din Peigiou e un calic bătrân care nu intenționează decât să-și facă avere, zise el. Ne-a refuzat plata sau rațiile pentru luna viitoare - șase mii de oameni, și cum ar trebui să mai trăiască?

- Ei bine, ce e de făcut? întrebă Uang Ți.

- Răscoală, dacă altă cale nu există, fu răspunsul aghiotantului.

Uang Ți merse să-i spună lui Picior Negru ce auzise.

- Anunță-i pe toți să se încoloneze în fața casei tale mâine dimineată, zise Picior Negru. Uang Ți făcu precum i se poruncise, și în dimineata următoare se întoarse de la cazarmă la locuința lui urmat de toți soldații garnizoanei, o mulțime de oameni. Picior Negru îl întâmpină la poartă:

- Acum împarte orez la fiecare, zise Picior Negru.

- Și de unde atâta orez? întrebă comandantul Uang.

- Se află în casa ta, zise Picior Negru; și când Uang Ți se duse să se uite găsi într-adevăr banițe peste banițe de orez umplând ochi fiecare colțișor al tuturor camerelor din casă. La porunca comandantului Uang om după om s-a servit bucuros cu cât orez a putut duce, iar grămada nici că se micșora, până când și cel din urmă fu mulțumit.

Dar chiar în după-amiaza aceea veniră gărzi după Uang Ți și-l escortară până în fața prefectului la tribunal.

- Ce înseamnă această comportare, comandante Uang? întrebă prefectul supărat. Eu sunt cel care distribuie rații

oamenilor garnizoanei. Cine te crezi tu, un simplu comandant, să-mi uzurpi autoritatea?

Înainte ca Uang Ți să poată începe să răspundă, îngrijitorii intrară în fugă cu vestea că hambarul statului, deși avea ușile încuiate, fusese jefuit de mii de banițe de orez.

– Deci asta era! tună prefectul. Să furi orezul guvernului și să-l dai pe ascuns soldaților! La închisoare cu el, și să fie interogat sub tortură până aflăm adevărul!

Uang Ți fuse scos afară și biciuit fără milă. Leșină și fu readus în simțiri, și, incapabil să mai suporte gândul unei pedepse prelungite, mărturisi că primise boabele lipsă de la un vrăjitor al răului. Dădu descrierea lui Picior Negru și plecară cu mandatul să-l aresteze.

Picior Negru, între timp, se învătea pe la garnizoană ținând predici trupelor. Le depănă o poveste grozavă despre cum prefectul viclean furase el însuși boabele guvernului și le vânduse pe ascuns, iar acum încerca să arunce vina pe comandantul Uang. I-a îndemnat să-l elibereze pe Uang Ți, care, zicea el, le împărțise atât de generos propria-i avere printre ei, și în felul acesta să se răscoale împotriva prefectului cu toți acoliții lui. Oamenii l-au ovaționat pe Picior Negru, dar nici unul n-a îndrăznit să se apropie de curtea prefectului să-l elibereze pe Uang Ți.

– Lăsa-ți pe mine, dar fiți pregătiți să jurați supunere comandantului Uang ca adevăratul vostru conducător, porunci Picior Negru. Apoi, fără să aștepte să fie arestat, plecă singur la tribunal și se predă.

Acum Picior Negru la rândul-i fu târât în aceeași celulă unde stătea Uang Ți, și gărzile se pregătiră să-l biciuiască. Dar când primul baston de bambus sfichiui pe spinarea lui Picior Negru, acesta rămase nevătămat: paznicul fu acela care simți lovitura și sări îndărăt, urlând de durere! Un al doilea paznic preluă sarcina și primi același tratament:

loviturile cădeau pe biciuitori, nu pe cel biciuit! Curând toate gărzile fugiră zbierând. Atunci Picior Negru abia murmură un descântec, că se și defăcură lanțurile lui și cele ale lui Uang Ți. Cei doi se grăbiră spre locul unde prefectul conducea treburile statului. Însăpăimântat, văzându-i liberi, încercă să se ascundă în spatele unui ecran: dar Uang Ți apucă o sabie și dintr-o lovitură îi zbură capul. Apoi deschise larg porțile și își chemă oamenii, și înăuntru năvăliră ca un val uriaș cei șase mii de soldați ai garnizoanei. Măcelăriră gărzile prefectului și slugile lui și pe fiecare membru al familiei sale, și toate proviziile de hrană și bani și avuții din incintă fură acaparate și împărțite între ei.

Dar doi ofițeri mai mici din garda prefectului reușiră să scape de masacru. Aceștia se îndreptară în grabă spre Capitala de răsărit iar acolo raportară că furia revoltei era în toi la Peigiou. Majestatea Sa numi pe dată un comisar să-i anihileze pe rebeli și îi încredință cinci mii de oameni. Omul pe care îl alese fu Liu Ienuei, care era de mult cunoscut pentru iscusința sa în arta militară.

Când Uang Ți auzi că acest general mărșăluia împotriva lui în fruntea unei armate de cinci mii de soldați îl apucă tremuratul, dar Picior Negru și Cea-veșnică, care acum i se alăturase în Peigiou, îi spuseră să nu aibă teamă, căci ei se aflau pe aproape să-l ajute. În ceea ce-l privea pe preotul Cel-născut-din-ou, nu-i plăceau omorurile care deja avuseseră loc, și nu avea să ia parte la luptele care urmau. Se retrase într-un templu mic la mică depărtare de orașul Peigiou pentru a-și petrece vremea în liniște.

Liu Ienuei își împărți forțele în trei: o avangardă de o mie de oameni, o armată principală de trei mii, și o forță de încă o mie pentru a aduce provizii în spatele frontului. Uang Ți, din cei șase mii de oameni ai săi, puse jumătate să apere orașul și împărți ce rămânea în două armate, fiecare de câte o mie cinci sute de oameni, care să întâmpine dușmanul

care se apropia.

Dar se întâmplă că avangarda lui Liu Ienuei era lipsită de experiență, și nu trimisese iscoade în afară. Pe când mica armată, epuizată de mărșăluit, se apropia tot mai mult de Peigiou, căzu între cele două flancuri ale forțelor de atac ale lui Uang Ți și fu nimicită în întregime. Oamenii lui Uang Ți se întoarseră triumfători la tabăra din afara zidului orașului, în vreme ce Liu Ienuei își ridică tabăra la câțiva kilometri depărtare alături de armata principală și dădu instrucțiuni secundului său, Tuan Lei. Acest ofițer trimise în taină două companii mici de soldați pedestri în timpul nopții să ocupe poziții în apropierea taberei rebelilor. În dimineața următoare Tuan Lei conducea călare o altă companie mică. Ajungând în raza taberei rebelilor în afara zidurilor din Peigiou, își așază oamenii în linie de bătaie, apoi ieși singur pentru a-i provoca pe rebeli la luptă. La vederea acestui luptător, în armură de oțel și harnașamente brodate și învărtind în mâini o secure masivă de bătălie, comandanții rebelilor își spuseră că acesta era însuși Liu Ienuei. Își puseră în gând să-i vină de hac. Încercuiră, atacară și parară și curând Tuan Lei strigă „Destul!” și dădu înapoi. Bucurându-se, trupele rebele urmăriră oamenii lui Tuan Lei sus pe dealuri, dintre care mulți aruncaseră armele și fugiseră. Prinzându-l iarăși pe Tuan Lei comandanții rebelilor încercară din nou să-l doboare și reușiră, încercând să-l împingă și mai mult înapoi. Dar acum rebelii dădură din nou drumul unui mesager care călărea cu viteza vântului. „Nu mai continuați!” striga acesta, „Tabăra noastră e în flăcări!”

Mărșăluitoarii din noapte își făcuseră treaba: de îndată ce rebelii fuseseră ademeniți de către Tuan Lei departe de tabără, aceasta luă foc. Furioși, păcăliți, comandanții rebelilor ordonară retragerea. Dar în ciuda tuturor acestor grele încercări, Liu Ienuei însuși se năpusti asupra lor în fruntea armatei sale principale. A fost un val irezistibil și

mai bine de jumătate din cei trei mii de rebeli pieriră. Restul se târără cum putură înapoi în oraș, unde Uang Ți fu curând cuprins de groază.

Dar Picior Negru spuse:

– Dă-mi cinci sute de oameni, și o să mă răfuiesc eu cu Liu Ienuei.

Larma din afara porților anunța sosirea trupelor imperiale, și Picior Negru se afla în fruntea micii sale companii pentru a-i primi.

Liu Ienuei rosti vorbe disprețuitoare la adresa omului scund și șchiop fără cal și armură care îndrăznea să i se opună. Dar tocmai când pronunța fărădelegile de care se făcuseră vinovați, Picior Negru arată cu sabia lui mică și strigă „Iute!": și o furtună de nisip involburată mătură chipurile dușmanilor. Orbiți de pietrișul și nisipul care zburau, trupele imperiale făcură cale întoarsă, și rebelii lui Picior Negru se năpustiră asupra lor și porniră măcelul.

Târându-se înapoi la tabără cu ce mai rămăsese din armata sa, Liu Ienuei se întreba cum avea să se împotrivească unei asemenea vrăjitorii. În cele din urmă găsi o soluție și după trei zile de odihnă fu iarăși în fruntea oamenilor lui. De data asta fiecare om și fiecare cal era echipat cu o mască de zale prin care nici chiar nisipul cel mai fin nu putea pătrunde. Se alinieră în fața zidului orașului și îi provocă pe rebeli să iasă și să lupte.

Din nou Picior Negru își îndreptă sabia, dar de data aceasta n-a mai fost o furtună de nisip ci o hoardă de fiare sălbatice care mătură armata imperială. Leoparzi, tigri și lupi se năpusteau din aer asupra lor, iar ei dădură bir cu fugiții, îngroziți și din nou fugăriți, se răspândiră care-încotro, reduși la număr de către mica companie de rebeli.

Liu Ienuei își odihni oamenii înainte de o ultimă încercare. De data aceasta, pe lângă măștile de zale, avea trei sute de

cai împodobiți cu pânze pictate pentru a semăna cu niște lei. Leul este regele fiarelor și cu siguranță ar pune pe fugă orice altă fiară pe care vrăjitorul ar pune-o pe ei. Dar Picior Negru nici nu catadicsi acum să mai aducă sabia. În mână, pe când își îndruma oamenii afară pe porțile orașului, purta un evantai. Îl mișcă și strigă „Iute!”: iar aerul îngheță în jurul trupelor imperiale. Incapabili să-și apuce armele, de-abia putând să se miște, căzură cu zecile la atacurile rebelilor. Și cum cavaleria din cele două aripi ale armatei lui Liu Ienuei atacă, se așternu un nor negru și nu mai văzură nimic. În zăpăceala generală fiecare detașament îl luă pe celălalt drept trupele rebele, și se măcelăriră unii pe alții în întuneric.

Din cei cinci mii de oameni ai săi Liu Ienuei mai putu strânge doar câteva sute. Chiar și aceștia erau epuizați și ca vai de ei, căci nici să se odihnească noaptea nu le era îngăduit. Cât era noaptea de lungă, Cea-veșnică se înălța prin vrăji peste tabăra lor, stârnind o amenințare ici și o alarmă colo astfel încât santinelele strigau încontinuu: „Atac inamic!” și gărzile fugeau încolo și înapoi până se crăpa de ziuă. Peste măsură de descurajat, Liu și-a dat seama că nu mai era nimic de făcut, și cu restul trupelor imperiale vrednice de milă se întoarse într-un lung marș înapoi în capitală.

În Peigiou se chefua și se petrecea. Cu toate că făcuse destul de puțin pentru sine, Uang Ți era privit de către oamenii lui ca eroul zilei, și nu ridică nici o obiecție când îl îndemnară să accepte titlul de Rege al Păcii de răsărit și să urce pe tron să domnească asupra ținuturilor pe care le cucerise. Acum prezicerea se împlinea și Cea-veșnică era împărăteasă. Picior Negru a fost făcut marchiz pentru serviciile sale, Mătușii Smerenie îi fu dat un palat ca mătușă imperială, și chiar și Cel-născut-din-ou, preotul, care nu făcuse altceva decât să stea în meditație în tot acest timp,

fu împovărat de onoruri în mănăstirea sa din apropiere. Jen, Ceang și U veniră acum la oraș, fiecare aducând un detașament de recruți. Timp de șase luni noul Împărat al Păcii de răsărit se dedă plăcerilor și ticăloșilor. Tezaurul orașului se dovedi a fi insuficient pentru lăcomia lui, și oamenii lui băteau țara în lung și-n lat pentru a-i aduce orice puteau tâlhări. Picior Negru, care de-a lungul întregii sale cultivări a artelor magiei nu-și pierduse gustul pentru vin, se lăsă pradă unor orgii nesfârșite. Cît despre Cea-veșnică, nu-și îndeplini nici o adevărată obligație de împărăteasă și doar se amuza jucându-le feste oamenilor nevinovați de pe tărâmul ei. Viețile lor deveniră o suferință cumplită fiind jecmăniți de vitele lor pentru a aproviziona banchetele imperiale, luați de pe câmp pentru a construi alte și alte acareturi luxoase la palat, și torturați cu cruzime pentru cel mai mic semn de nemulțumire față de îndatoririle lor.

Pe măsură ce tot mai multe asemenea lucruri ajungeau la cunoștința Celui-născut-din-ou, călugărul devenea din ce în ce mai nefericit. Își aminti de jurământul pe care-l făcuse în peștera Norului Alb. Secretele cronicii sacre a cerurilor asiguraseră succesul revoltei lui Uang Ți împotriva unui prefect zgârcit și nedrept. Dar acum acestea erau folosite nu în bine, așa cum jurase el, ci doar în goana după ticăloșii. Oare toți cei din Peigiou se comportau împotriva căii cerurilor? Și pentru aceasta chiar el era răspunzător. Incapabil să mai suporte apropierea de orașul păcatului, Cel-născut-din-ou părăsi mănăstirea și cu inima grea porni să cutreiere pământul.

Dacă în Peigiou era veselie, în Capitala de răsărit era consternare când Liu Ienuei s-a întors cu restul trupelor imperiale într-o stare jalnică. Împăratul și miniștrii lui ascultară în tăcere raportul vrednic de plâns al generalului. Era limpede că nu era o tulburare obișnuită, ci o revoltă a

demonilor pe care doar un efort ieșit din comun ar fi putut-o domina. În consecință, după îndelungi și atente deliberări, împăratul l-a numit pe marele său om de stat și cel mai înțelept strateg, Uen Ienpo, să se ocupe personal de detașamentul de reprimare. Acest om era extrem de virtuos, cea mai sinceră smerenie și înțelepciunea cea mai profundă. I se încredință o armată numeroasă de o sută de mii de oameni și tot armamentul și echipamentul trebuincios. Armata înaintă în formație impresionantă și mărșăluie spre orașul Peigiou.

Pentru a o întâmpina, Uang Ți deschise larg porțile orașului. Se afla în fruntea oamenilor săi chiar la ieșirea din oraș. Picior Negru era alături de el, U vânzătorul de tăiței la stânga și Jen plăcintarul la dreapta. Ceang măcelarul stătea sus pe zidul orașului bătând într-o tobă mare, în timp ce Cea-veșnică conducea o trupă din propriile ei gărzi într-un tur de inspecție a apărării. Uen Ienpo își aranjă dispozitivele, un corp principal în centru, o avangardă în față și flancurile în dreapta și stânga, apoi înaintă călare de unul singur pentru a duce tratative cu Uang Ți.

– Cauza mea este dreaptă, strigă Uang Ți în timp ce generalul Uen se apropia. Guvernatorul acestei zone era corupt și l-am înlăturat. Acum eu conduc în pace: de ce trimite împăratul trupe împotriva mea?

– Fărădelegile tale nu-și găsesc iertarea, răspunse Uen Ienpo oprindu-și calul. Acum ai ocazia să te predai, căci armata mea nu cedează.

– Ce păcat! strigă Uang Ți acum. Ești un om onorabil, și te-ai fi putut bucura de o bătrânețe liniștită.

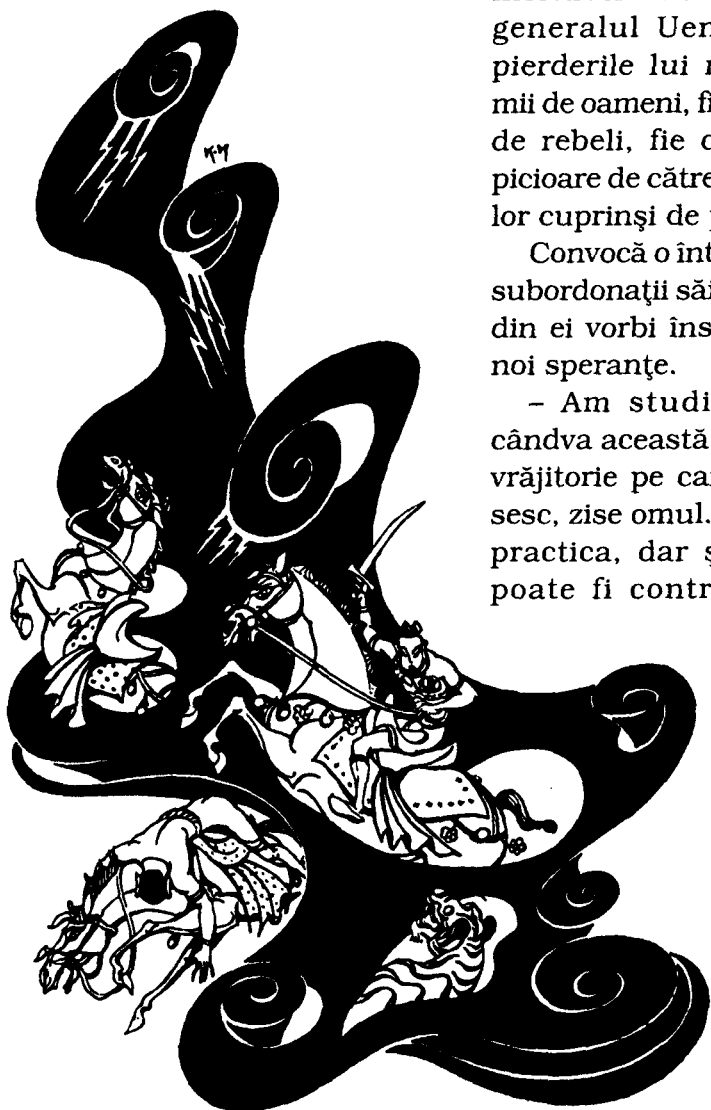
Înfuriat, Uen Ienpo dădu ordin să bată tobele, și marea armată înaintă. Dar dinspre frontul rebelilor veniră nori negri și o ploaie orbitoare. Tunetele bubuiau și fulgerele scăpărau. Un nisip zburător acoperi cerul, și asupra trupelor imperiale coborâră luptători cu chipuri de demoni și fiare sălbatice

de tot felul. Uang Ți, văzând dușmanul pradă confuziei, își conduse oamenii înainte la atac. Dar flancurile armatei lui Uen Ienpo se strânseseră în jurul lui, și de teama unor pierderi serioase bătu în retragere. Armata imperială se opri la câțiva

kilometri de oraș iar generalul Uen află că pierderile lui numărau mii de oameni, fie omorâți de rebeli, fie călcați în picioare de către tovarășii lor cuprinși de panică.

Convocă o întrunire cu subordonații săi, iar unul din ei vorbi însuflețit de noi speranțe.

- Am studiat și eu cândva această formă de vrăjitorie pe care o folosesc, zise omul. Nu o pot practica, dar știu cum poate fi contracarată.

Este o vrăjitorie care nu rezistă la un anumit amestec: dacă este atins doar cu un pic din acest amestec, nu mai poate acționa.

– Și ce este acest amestec de care vorbești? întrebă generalul.

– Sângele unei oi, sângele unui porc, urina unui cal și zeamă de usturoi, fu răspunsul.

Generalul Uen ordonă prepararea acestui amestec otrăvitor pentru a fi folosit fără întârziere. Fură umplute găleți mari, și toate sulițele și topoarele, săbiile și săgețile întregii armate fură unse cu acest amestec. Astfel pregătită armata înaintă din nou, în formația de dinainte.

Acum Jen plăcintarul, Ceang măcelarul și U vânzătorul de tăiței se plânseră regelui rebelilor că ei n-avuseseră încă ocazia să-și arate curajul.

– Prea bine, zise Uang Ți. Astăzi fiecare din voi va conduce o armată pentru a opune rezistență avangardei și flancurilor inamice. Marchizul Picior Negru împreună cu mine vom conduce corpul principal împotriva celor din centru.

Ceang măcelarul fu primul care-și conduse oamenii împotriva avangardei imperiale de cinci mii. Nu avea nici o armă, ținea doar în mână tigva vrăjită. Din aceasta trimise afară mai întâi potopul și apoi focul, care nimiciră și fărâmiță dușmanul. Avangarda nu le putu ține piept, și se întoarse și se îndreptă spre răsărit cu Ceang și oamenii lui pe urmele lor. Acum Uang Ți porni călare pentru a înfrunta corpul principal al armatei imperiale și Picior Negru dădu drumul asupra lor hoardelor de luptători demoni și fiare sălbatice. Dar cinci sute din arcașii aleși ai generalului Uen stăteau în așteptarea acestora, și cum săgețile lor cu vârfurile otrăvite își găsiră ținta, oamenii vrăjiți și fiarele se descompuseră în eter. Uang Ți se îngrozi, și ordonă retragerea în galop împreună cu Picior Negru, la adăpost în oraș.

U, vânzătorul de tăiței, își conduse trupele la răsărit de corpul principal, unde dădu peste un escadron al cavaleriei imperiale al cărui conducător îl atacă cu sulița pregătită. U însuși în tinerețe nu fusese un mânuitor slab al suliței, și cei doi luptară cu curaj o bucată de vreme. Dar un ofițer mai tânăr veni pe dată în ajutorul adversarului lui U, și fostul vânzător de tăiței se simți în primejdie. O bătaie ușoară pe ceafa calului și se înălță în aer ieșind din ringul de bătaie. Trecu pe deasupra capetelor avangardei pe care Ceang măcelarul o condusesse: arcașii acestui detașament lansară pe dată săgeți asupra lui. Fiecare săgeată fusese muiată în otravă, iar calul vrăjit nu era altceva decât un decupaj din hârtie. Și calul de hârtie pluti spre pământ, și tot jos pe pământ ateriză și U cu o izbitură, chiar în calea lui Ceang măcelarul, urmărit amenințător de dușman. Ceang își ridică tovarășul în propia-i șa, dar în acest răstimp principala forță a dușmanului aproape că-l prinsese, așa că făcu cale întoarsă și cără în spatele lui spinarea masivă a lui U zgâlțâindu-se în șa, până după porțile orașului. Trupele pe care Ceang și U le comandaseră, rămase fără conducători, fură curând nimicite de spadasinii imperiali.

Între timp, Jen plăcintarul încălecaseră pe scaunul lui, îl schimbase într-un tigru alb sprâncenat și își conducea campania netemător pentru a lupta împotriva celeilalte aripi a trupelor generalului Uen. Conducătorul acestei trupe roti un trident de fier enorm ca armă aleasă de el. La vederea lui, Jen plăcintarul îl bătu ușor pe tigru pe cap, sări în aer, apoi veni în jos mârâind și cu ghearele scoase asupra adversarului. Se năpusti în vârfurile tridentului unse cu amestecul puternic într-un atac monstruos; dar cel care se rostogoli la pământ nu fu un tigru înspăimântător ci un scaun de lemn obișnuit. Jen fu luat și legat ca o găină și dus să fie predat generalului Uen.

Pentru moment bătălia era terminată. Forțele rebele

fuseră decimate, și acum Jen plăcintarul era interogat. Dădu în vileag că Cel-născut-din-ou, de care generalul U se temuse cel mai mult, părăsise orașul. Chiar el era acum prizonier și cei doi tovarăși ai săi erau discreditați. Doar Picior Negru și Cea-veșnică rămăseseră, împreună cu Mătușa Smerenie care până în acea clipă nu participase la bătălie. Generalul Uen hotărî să atace chiar orașul, cu tunuri, cu berbece și scări de incendiu, tot echipamentul unui asediu. Dar pierderile fură prea mari pe măsură ce nor după nor aduceau monștri și fiare sălbatice din oraș, prea multe pentru ca arcașii imperiali să-i doboare.

Pentru moment nici chiar înțeleptul și virtuosul Uen Ienpo nu putea avansa mai mult împotriva rebelilor din Peigiou. Dar acum furtunile magice, potopul și focul, hoardele de demoni și animale sălbatice care fuseseră lăsate libere prin oraș ridicaseră o asemenea duhoare de murdărie ce se ridică la ceruri și ajunse la nările Conducătorului suprem al tuturor spiritelor, Împăratul de Jad în persoană. Tulburat și îngrozit, trimise soli-spirite la Peigiou pentru a cerceta și a da socoteală.

Din cele ce-i spuseră își dădu seama că asemenea nenorocire nu putea veni decât dintr-un singur loc: peștera Norului Alburiu, unde era gravată Cronica sacră . Spiritul Maimuței Albe, paznicul peșterii, fu chemat pe dată. Acum spuse povestea Celui-născut-din-ou, a răbdării și perseverenței celor trei încercări ale sale asupra peșterii și a jurământului său ca niciodată să nu folosească secretele cronicii cu nici un alt scop decât spre binele umanității.

– Iar acum și-a încălcat jurământul, zise Împăratul de Jad solemn.

– Cer iertare Maiestății Sale, interveni iute Maimuța Albă, Călugărul Cel-născut-din-ou nu are nici un amestec în evenimentele din Peigiou. Toate necazurile de acolo trebuie legate de Mătușa Smerenie și neamul ei de demoni-vulpi.

- Ei bine, tu erai paznicul cronicii, zise Împăratul de Jad. Tu ai lăsat să fie furată; tu trebuie să pui acum capăt acestui necaz. Și cu aceste cuvinte spiritul Maimuței Albe fu dat afară. Primul lui gând fu acela de a-l căuta pe Cel-născut-din-ou. Îl găsi sihăstrit pe cel mai înalt vârf de pe muntele Roșu Auriu, departe de orice suflare omenească. Cel-născut-din-ou fu cuprins de rușine amintindu-și ultima lor întâlnire, când însăși Maimuța Albă îl ajutase în căutarea Cronicii. Se arătă extrem de dornic să ajute pe cât putea să înăbușe revolta dușmanilor. Pentru a-l încuraja, spiritul Maimuței Albe îi arătă Celui-născut-din-ou un ajutor prețios pe care îl ceruse chiar Împăratului de Jad. Acesta era oglinda cerească de exorcism, care arătată unui demon, sub orice înfățișare ar fi fost acesta, dădea la iveală adevărata înfățișare de dedesubt. Cel-născut-din-ou își exprimă recunoștința față de încrederea care i se arătase, și se întoarse la Peigiou.

Acolo Cea-veșnică îi propunea lui Uang Ți un plan care să-i scape de generalul imperial Uen Ienpo; bombardamentul și tirul de săgeți al acestuia făcea viața imposibilă în interiorul orașului asediat. Puse oameni să găsească cea mai mare piatră de moară din oraș, un bloc uriaș de stâncă de mai bine de treizeci de centimetri grosime. Pe acesta scrise cu o pensulă îndreptări magice. Rosti un descântec, stropi cu apă pe piatra de moară și strigă: „Iute!”

În acea clipă generalul Uen stătea în fața cortului său făcând planuri cu subordonații săi. Deodată se porni un vânt năvalnic. Privind în sus văzură o piatră de moară uriașă zburând prin aer înspre ei. Venea mai iute ca gândul, drept spre scaunul în care stătea generalul. Dar cum căzu, o mână zdravănă îl smulse din scaun și îl trase de-o parte. O secundă mai târziu scaunul era țândări și îngropat adânc sub stâncă uriașă.

- Cine ești? îl întrebă Uen Ienpo pe bărbatul care-i salvase

viața: deoarece nu era unul din armata lui. Bărbatul ceru o pensulă și își scrisese numele. Acoperi hârtia cu un bol și se depărtă. După câțiva pași, dispăru.

– Alt monstru! strigară ofițerii; dar generalul Uen citise deja numele de pe hârtie. Era O-sută-de-ochi, și generalul rămase o bucată de vreme uimit; dar mai apoi își aminti cum cu ani în urmă visase un vizitator fantomatic. Acest chip se anunțase în visul lui ca spiritul O-sută-de-ochi. Spiritul era în dizgrație în ceruri pentru o greșeală minoră, și avea nevoie de rugăciuni pentru a fi iertat. Întotdeauna generos, Uen Ienpo, când se trezea, se ruga în cel mai apropiat templu pentru iertarea lui O-sută-de-ochi, care apăruse din nou noaptea următoare în vis mulțumindu-i lui Uen pentru mila sa și promițându-i ajutor pe viitor. Și iată, acum venea ajutorul promis. Generalul Uen spuse tuturor oamenilor lui povestea ciudată, și fu cuprins de bucurie să afle că acum spiritele cerurilor luptau de partea sa.

Cea-veșnică, cu soțul și fratele ei apelară în disperare la Mătușa Smerenie pentru ajutor. Mătușa Smerenie îi ordonă împăratului păcii de răsărit să-și mai aducă oamenii încă o dată. În fruntea lor, înfruntând armata imperială aflată în afara porților Peigioului, se aflau Uang Ți în carne și oase, Picior Negru și Cea-veșnică, Ceang măcelarul și U vânzătorul de tăiței, fiecare din ei cu ochii ațintiți asupra celei bătrâne, să vadă ce nouă vrăjitorie mai avea de înfăptuit. În bubuit de tobe și zăngănit de talgere armata lui Uen Ienpo porni la atac. Fără grabă, Mătușa Smerenie duse înaintea ei un cal alb. Cu vârful unei săbii îi impunse pielea să curgă sânge, pe care-l lăsă să cadă într-un bol cu apă. Amestecul de sânge cu apă îl împrăstie pe pământ, apoi rosti un descântec și strigă „Iute!” . Deodată pământul se cutremură și se crăpă, cerul se înnegri și trăsnetele căzură asupra dușmanului.

Armata imperială fu aruncată în haos. Chiar și generalul

Uen nu putu decât să-și țină în frâu propriul armăsar: nu vedea nimic, nu auzea nimic, nu făcea nimic altceva decât să nu ajungă în iureșul din jurul lui. Apoi deodată un vârtej se înalță în fața capului calului și se iscă o lumină orbitoare. Vârtejul prinse să înainteze iar el îl urmă, călărind pe o potecă de lumină. Merse așa câțiva kilometri, departe de câmpul de bătălie, silît să urmeze lumina. Îl duse departe de oraș, într-o vale micuță unde în cele din urmă calul său se opri la poarta unei mănăstiri mici și bine îngrijite. Generalul Uen descălecă și intră pe poartă. Un acolit îl conduse la sfântul stareț, care nu era altul decât Cel-născut-din-ou. Starețul îl salută rostind numele generalului, îl invită să ia loc și îi oferi ceai.

- Cum de cunoașteți cum mă cheamă? întrebă generalul Uen.

- De mult am auzit de marea dumneavoastră virtute, răspunse Cel-născut-din-ou, și am așteptat venirea voastră aici. Dar spune-mi, cu profunde cunoștințe de strategie și marea dumneavoastră forță de o sută de mii de oameni, încă nu ați reușit să puneți capăt acestei răzmerițe din Peigiou?

Uen Ienpo relatează toate detaliile trucurilor vrăjitoarești pe care le folosiseră împotriva lui.

- Știu ce fel de arte vrăjitoarești sunt acestea, spuse Cel-născut-din-ou, când generalul termină, și cred că pot să fac ceva să vă ajut. Odihniți-vă aici o vreme, și apoi vom merge călare împreună cu dumneavoastră înapoi la tabără.

Găsiră armata imperială numărându-și pierderile, care erau cele mai grele de până atunci.

Ziua următoare Uang Ți își conduse din nou oamenii în afara porților, hotărât ca de această dată să termine, cu ajutorul Mătușii Smerenie, cu ce mai rămăsese din armata generalului Uen. Ca și mai înainte, Uang Ți și celelalte ajutoare ale sale nu făcură nimic decât să stea în spatele

drapelelor și să privească cum Mătușa Smerenie își duce calul alb, scoate sângele și își face incantațiile. Izbucni marea furtună; dar acum avu loc o schimbare cam ciudată. În fruntea trupelor imperiale venea Cel-născut-din-ou, sunând cu blândețe din clopotul lui: iar furtuna, atunci, fără să se domolească, se revărsă și purtă tunetele înapoi chiar înspre rebelii adunați! Luptători adevărați și arme adevărate, luptători demoni și arme de demoni, toate erau culese și

azvârlite de-a valma înapoi peste oraș. Uang Ți nu putu decât să-și găsească iar adăpost îndărătul zidului orașului cu cei ai lui care nu fuseseră doborâți de tunete sau de groază sau de trupele imperiale care acum îi urmăreau cu înverșunare. Cumva porțile erau închise iar pe ziduri erau oameni de strajă care să respingă atacul armatei ce încerca să-i asedieze.

Cu toate acestea nu exista nici o cale de a forța intrarea în oraș. Generalul Uen fu darnic cu mulțumirile față de Cel-născut-din-ou pentru ajutorul lui de neprețuit și discută cu el ce era de făcut acum. În timp ce vorbeau înaintă un ofițer din armata lui Uen, un anume căpitan Ma. Se dovedi a fi fost concetățean și veche cunoștință cu Uang Ți, conducătorul rebelilor, a cărui comportare o detesta: iar acum ceru permisiunea de a fi trimis mesager în orașul rebelilor, unde declară că va reuși să ajungă la Uang Ți să-l asasineze. Lipsiți de conducătorul lor, revolta nu mai putea dura.

Un asemenea plan curajos câștigă pe dată asentimentul generalului Uen, iar în dimineața următoare căpitanul Ma călări singur spre porțile orașului. Ca purtător al mesajului i se permise să apară în fața lui Uang Ți, cu toate că mesajul în sine era mai mult o nouă provocare la luptă; Uang nu bănuia nimic din adevărata intenție a căpitanului Ma. Îl salută ca pe-un prieten vechi, și îi acceptă povestea că acum armata imperială era mult slăbită și că el însuși se hotărâse să se alăture rebelilor. Dar oricât ar fi încercat, căpitanul Ma n-avea cum să-l prindă pe Uang Ți singur, departe de anturajul său de vrăjitori. Vorbiră și se ospătară, și în acea noapte căpitanul Ma stătu în camera lui Ceang măcelarul, cu care se puse pe băut până în zori.

Acum Ceang, măcelarul, era nerăbdător să-și folosească pe mai departe tigva sa vrăjită, și când sosi momentul celui de-al doilea atac se rugă să i se permită lui să-i întâmpine. Îl luă cu el pe U vânzătorul de tăiței, și pe nimeni altcineva, fiindcă Picior Negru era beat și Cea-veșnică și Mătușa Smerenie se odihneau în palatele lor. Ceang ieși pe porțile orașului pentru a înfrunta dușmanul, deschise tigva și strigă „Iute!": dar absolut nimic nu se întâmplă. „Iute, iute!" strigă el; dar nici potop, nici foc nu ieșiră. Fiindcă asta era mâna căpitanului Ma, care în timpul nopții, în timp ce Ceang dormea, umpluse tigva cu amestecul de sânge, urină și usturoi pe care îl purta într-o sticlură la centură.

Uang Ți, deși căsătorit cu Cea-veșnică, nu reușise să învețe decât o singură vrăjitorie, care trebuia să oprească dușmanul să-l urmărească, astfel încât îngheță și fu incapabil să-și miște mâna sau piciorul timp de o oră. Acum, privind dinspre zidul orașului, văzu forțele generalului Uen tăbărând pe Ceang, măcelarul lipsit de apărare, și pe U, vânzătorul de tăiței, căutând frenetic un scaun să-l schimbe într-un tigru vrăjit. Împăratul Păcii de răsărit deschise gura să rostească descântul. Dar acum veni vremea pentru

căpitanul Ma, și acesta se azvârli asupra conducătorului rebelilor. Bravul căpitan era lipsit de vreo armă, iar gărzile împărătești fură într-o clipă asupra lui, dar nu înainte să-i fi dat lui Uang Ți asemenea lovitură încât îi scoase toți dinții din față. Căpitanul curajos dăduse greș în încercarea sa de asasinat și fu executat pe loc; dar îl adusese pe Uang Ți în incapacitatea de a mai rosti vreun descântec, iar acum după zid Ceang și U cu toate forțele lor armate erau măcelăriți până la ultimul.

Mătușa Smerenie fu chemată în grabă la patul unde împăratul zăcea revenindu-și de pe urma loviturii. Pe chipul ei se citea îngrijorarea:

– Mai există un singur lucru, zise ea. Trebuie să apelez la vraja finală, ceva folosit doar în vremuri de mari nenorociri.

– Care este acest lucru? întrebă Uang Ți, mormăind printre dinții spărți.

– Este o sabie neagră pe care am făcut-o cu ani în urmă când studiam împreună cu fiul meu și cu acel blestemat de călugăr Cel-născut-din-ou, zise Mătușa Smerenie. Folosința ei este aceea de a decapita un câine negru. Apoi, după ce capul câinelui cade, așa se întâmplă și cu capul oricui a fost rostit înainte. Ți este modul de a termina cu Uen Ienpo, și cu toți ofițerii lui și cu toți oamenii lui de va fi nevoie.

– Și unde este sabia? întrebă Uang Ți din nou.

– Se află unde am ascuns-o, după o stâncă pe vârful cel mai înalt al muntelui Stâlpul Cerului. Mă duc s-o aduc, și când mă întorc vom vedea efectul ei înfricoșător. Spunând acestea, plecă.

Între timp un al doilea ofițer curajos al armatei imperiale venise cu o stratagemă. Aceasta avea să ducă o companie de cinci sute de ingineri să sape un tunel pe sub zidul orașului, toate încercările de escaladare eșuând. Amplasarea exactă a orașului fusese descoperită de la Jen plăcintarul

capturat, și cu o direcționare atentă cei din tunel aveau să ajungă chiar în interiorul palatului regal. Călugărul Cel-născut-din-ou se oferă să-i însoțească pe cei din tunel pentru a contracara orice vrăjitorie care s-ar fi putut folosi împotriva lor pe măsură ce înaintau.

Deplasându-se prin mijloace vrăjitorești, Mătușa Smerenie ajunse curând la vârful de pe muntele Stâlpul Cerului. Dar acolo, spre surprinderea ei găsi, stând chiar pe acea stâncă după care se afla sabia neagră, un bătrân cu barbă albă și lungă: era spiritul Maimuței Albe, care prevăzuse această ultimă încercare a Mătușii Smerenie. Nu-l cunoștea, și-l salută pașnic.

– Ce cauți aici, bătrână doamnă? întrebă Maimuța Albă.

– Doar sabia pe care am lăsat-o aici cândva, răspunse ea, și aplecându-se scoase sabia neagră din ascunziș.

– Dă-mi-o s-o văd și eu, zise bătrânul. Mătușa Smerenie îi dădu sabia, blestemând în gândul ei, nerăbdătoare să plece. Își plimbă mâna pe lama ei, apoi zise:

– Nu pare a fi într-o stare prea bună, zise el, și i-o dădu înapoi. Acum nu mai era nimic decât o sabie veche obișnuită, pe jumătate ruginită de ne folosire. Mătușa Smerenie știu că fusese păcălită. Înfuriată, se năpusti la bătrân. Dar de sub haină scoase un săculeț brodat. Când Mătușa Smerenie îl văzu, știu ce conține: oglinda cerească de exorcism. Orice demon sau monstru de orice fel, văzându-și imaginea în oglindă, s-ar preschimbe pe dată, știa ea, înapoi la forma inițială. Înainte ca Maimuța Albă să poată scoate oglinda din săculeț și-a închis ochii strâns. Cu toate acestea, deși putea să-și păstreze înfățișarea de bătrână venerabilă, rămase fără puteri în fața oglinzii. Spiritul Maimuței Albe chemă gărzile cereșiti, care o târără pe Mătușa Smerenie în fața tronului Împăratului de Jad pentru a fi judecată.

Sub orașul Peigiou cei din tunel raportară ducerea la bun sfârșit a sarcinii lor. Căpitanul lor, cu Cel-născut-din-ou

alături de el, fuse primul care ieși la lumină. Se găsi stând înăuntrul palatului într-un culoar chiar la ieșirea din dormitorului lui Uang Ți. Dădu buzna în cameră împreună cu oamenii lui. Paza regală se ghemui înspăimântată, iar Împăratul Păcii de răsărit, încă incapabil, din cauza lipsei dinților, să mormăie unicul descânt, fu prins și legat de mâini și de picioare pentru a fi predat în Capitala de răsărit.

Plecând din camera împărătească invadatorii o căutară acum pe cea a împărătesei Cea-veșnică. Când se apropiară o găsiră păzită de o mare vrăjită, care improșca șuvoaie de apă pe fețele lor și părea de netrecut. Dar Cel-născut-din-ou rosti o rugăciune sfântă și valurile dispărură. Năvăliră în cameră, o prinseră și o legară pe Cea-veșnică, și o lipsiră de puteri prin cuvintele pe care le rostiseră la început asupra ei. Au scos-o afară, pe străzile orașului, unde orășenii din Peigiou, eliberați în sfârșit de opresiunea îndelungată a demonilor, îi ajutară să dea de urmele soldaților rebeli nepocăiți. Generalul Uen Ienpo știa după flăcările care se înălțau la ceruri că cei din tuneluri își făcuseră treaba în palat. Își conduse armata prin porțile acum larg deschise, și cu armata sa numeroasă făcu o scurtă muncă de restabilire a ordinii în oraș și de distribuire a hranei tuturor victimelor asediului.

Mai rămăsese încă Picior Negru care să dea socoteală. Nu se vedea nicăieri. Nedumerit, Cel-născut-din-ou se îndreptă spre palatul care fusese construit pentru Mătușa regală, Mătușa Smerenie. Palatul era pustiu. Stând în marea sală, Cel-născut-din-ou își purta încet privirea prin cele patru colțuri. Cu spatele la perete, în cel mai îndepărtat colț al sălii se afla un obiect destul de curios pentru un asemenea loc: o mătură veche. Cel-născut-din-ou privi fix spre ea. Un bătrân cu barbă albă și lungă, spiritul Maimuței Albe, apăruse acum alături de Cel-născut-din-ou, și călugărul se întoarse spre el cu o privire întrebătoare.

– Da, acela este Picior Negru, zise Maimuța Albă. Hai să-l vedem cum este în realitate. Și scoase oglinda cerească de exorcism, și o țină în fața măturii. Pe dată mătura dispăru, iar în locul ei o vulpe roșie cu un picior șchiop se ghemuia la perete. Doar preț de o secundă: apoi un trăsnet căzu din senin, și Picior Negru – vulpea zăcu moartă. Un strigăt de uimire se înălță afară; și ieșind să vadă ce se întâmplase, Cel-născut-din-ou găsi că Cea-veșnică, exact în aceeași clipă, fusese și ea lovită de trăsnet. În locul împărătesei captive zăcea stârvul roșiatic al surorii lui Picior Negru.

Generalul Uen Ienpo îl căuta acum pe Cel-născut-din-ou pentru ca, în numele împăratului, să-și exprime recunoștința poporului. Dar Cel-născut-din-ou dispăruse. Însoțit de vechiul lui prieten, spiritul Maimuței Albe, părăsise scena muritorilor pentru a se prezenta la Împăratul de Jad, conducătorul tuturor spiritelor.

Revolta luase sfârșit. Generalul Uen își conduse armata și prizonierii în triumf înapoi spre Capitala de răsărit, unde Uang Ți fu închis într-o celulă mică pentru a-și aștepta execuția lentă și dureroasă. Pacea domnea iarăși în orașul Peigiou, și țăranii de prin părțile locului puteau să-și cultive din nou pământurile nestingheriți.

Dar Mătușa Smerenie? Adevărata ei distrugere a fost întâlnirea cu spiritul Maimuței Albe pe vârful Stălpului Cerurilor. Până în prezent Împăratul de Jad decretă că Maimuța Albă își îndeplinise întreg termenul ca paznic al peșterii Norului Alburii. Avea să se întoarcă acum în împărăția cerurilor, iar locul lui avea să fie luat de ... Mătușa Smerenie.

Bătrâna vrăjitoare se simți norocoasă să scape cu o pedeapsă atât de blândă pentru toate fărădelegile ei. Dar ea nu avea de unde să știe ceva. Nici nu ajunsese bine la noul ei post în peștera din munții învăluiți în ceață, că pământul

se cutremură și munții se săltară. O prăbușire de pământ uriașă blocă gura peșterii în care stătea Mătușa Smerenie și o astupă pe vecie. Și nimic nu se mai auzi vreodată despre ea sau despre Cronicile pe care le păzea atât de credincios.

